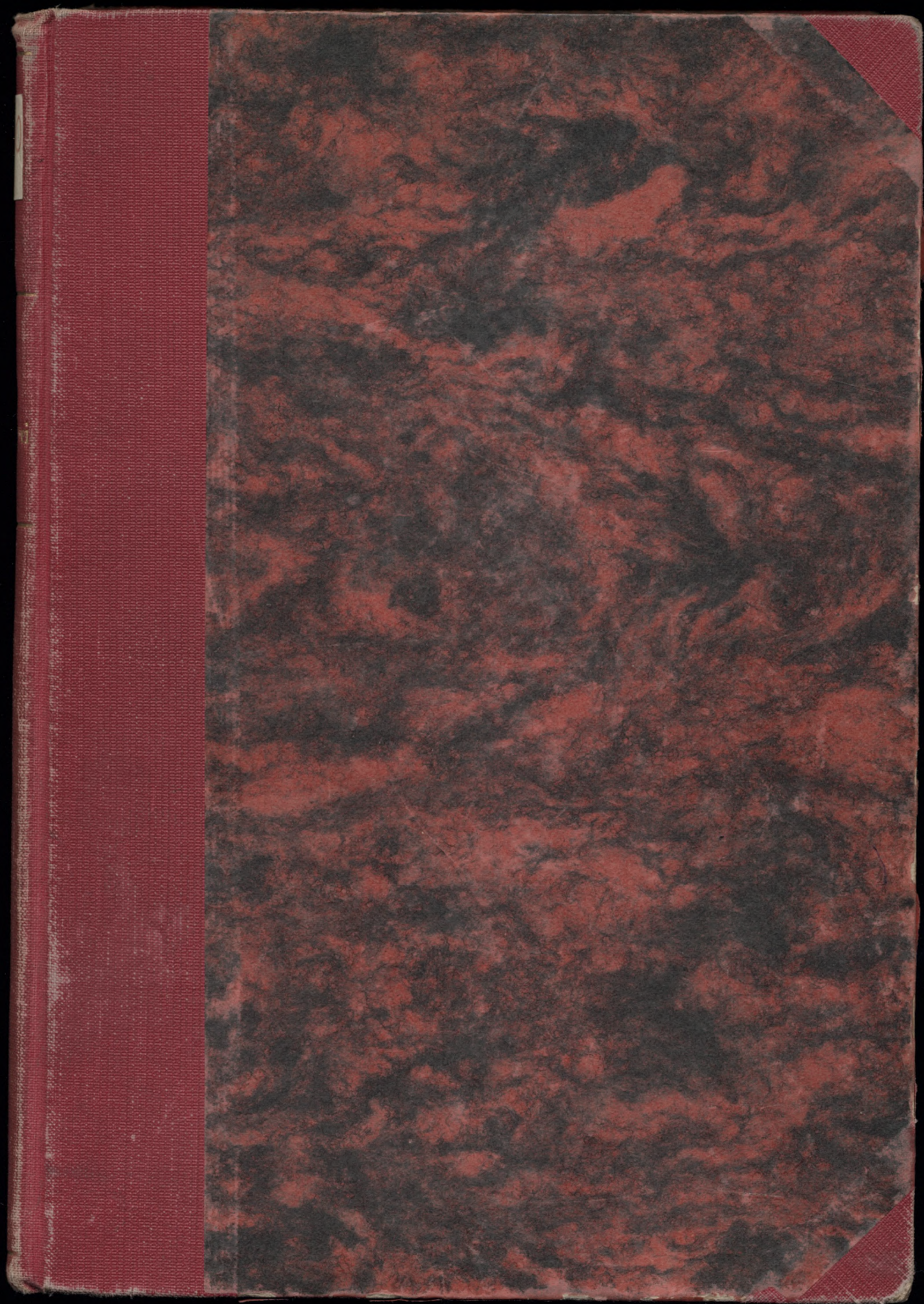
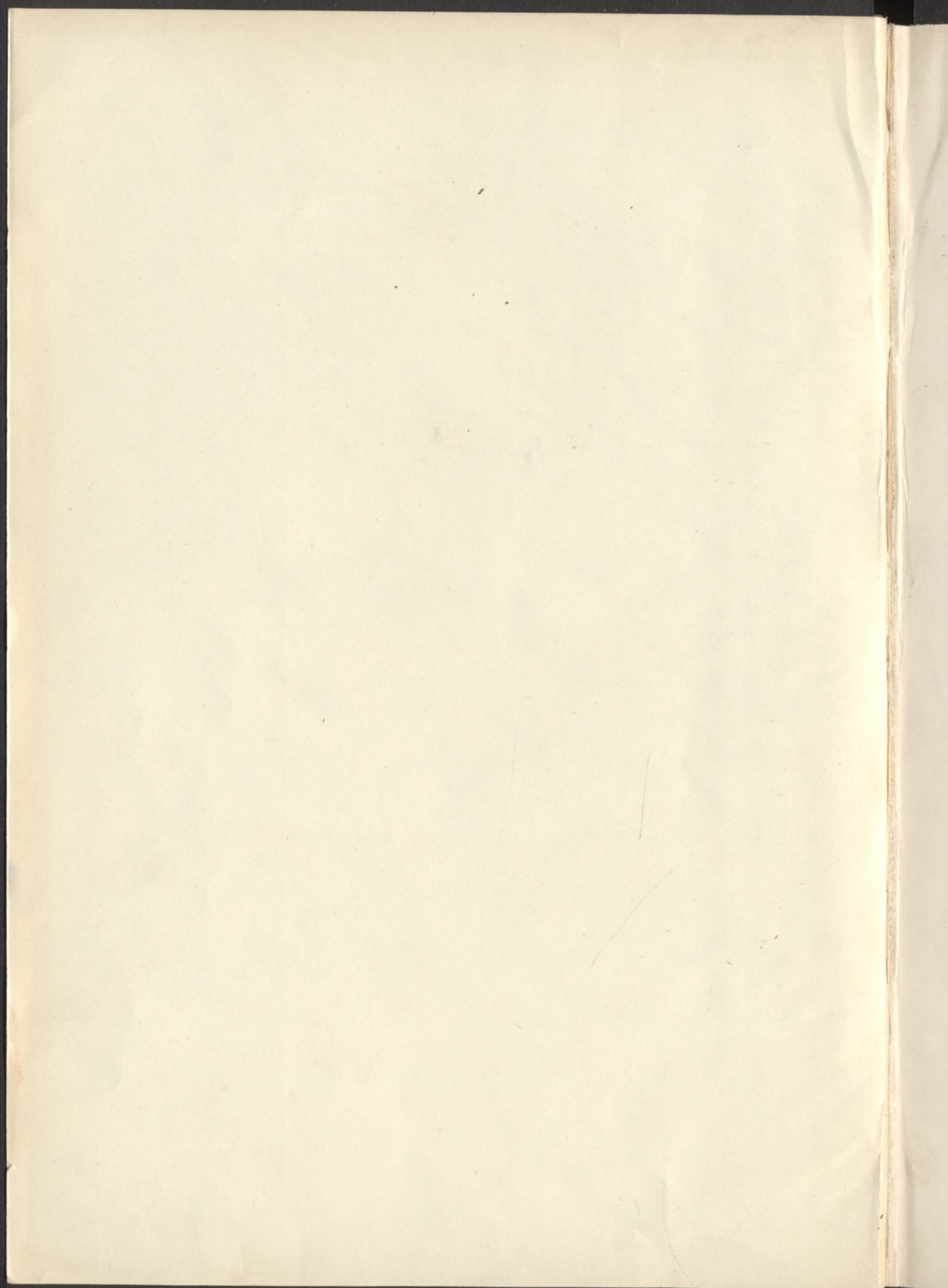

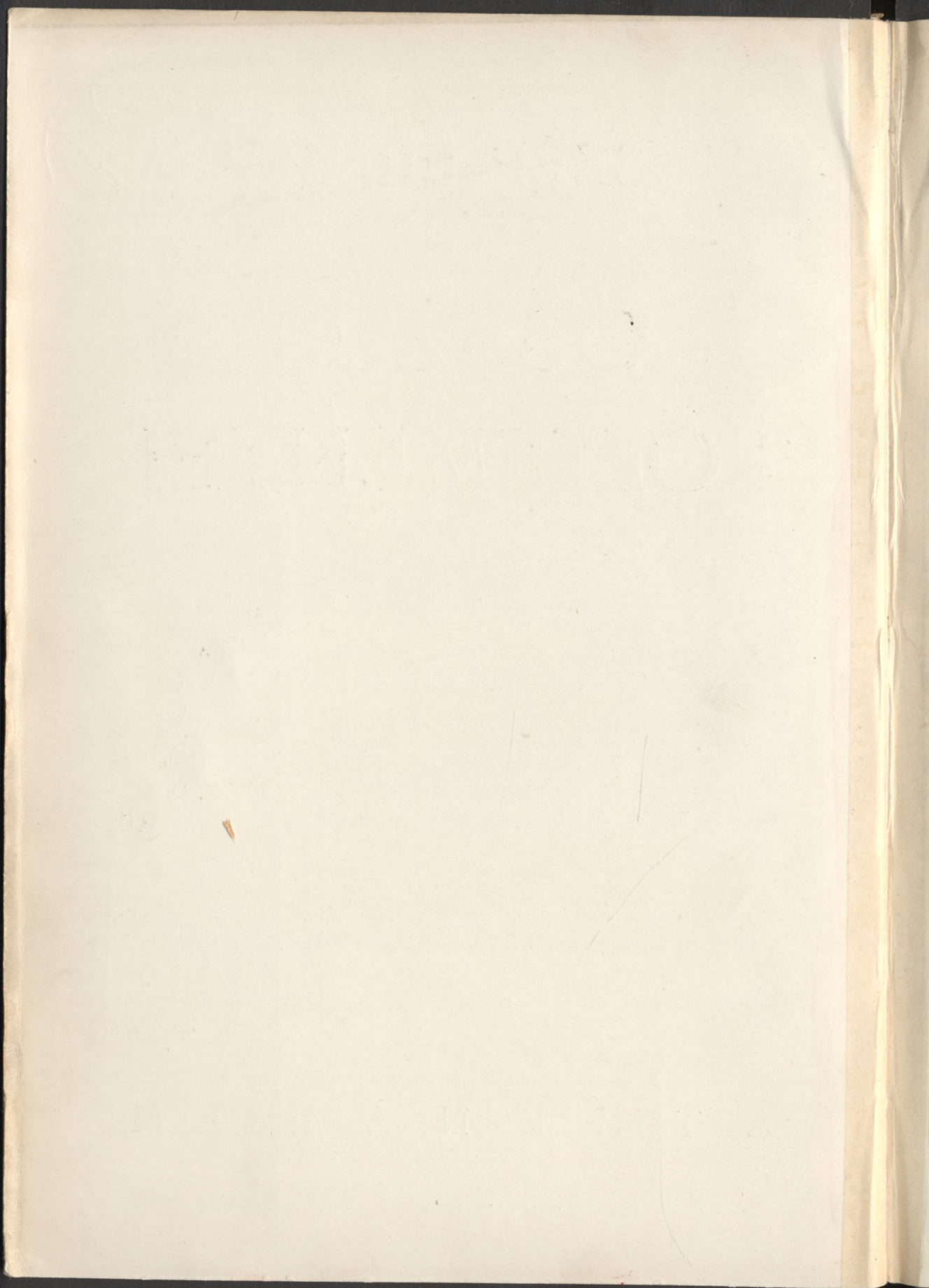
1

31
SZÉP ERNŐ

ÖSSZES
KÖLTEMÉNYEI

A T H E N A E U M

SZÉP ERNŐ
ÖSSZES KÖLTEMÉNYEI
(1908—1938)

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
ART AND HISTORY
OF THE
CITY OF
NEW YORK

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

SZÉP ERNŐ

ÖSSZES
KÖLTEMÉNYEI

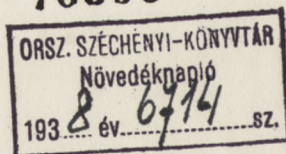
(1908—1938)

AZ ATHENAEUM KIADÁSA

76500

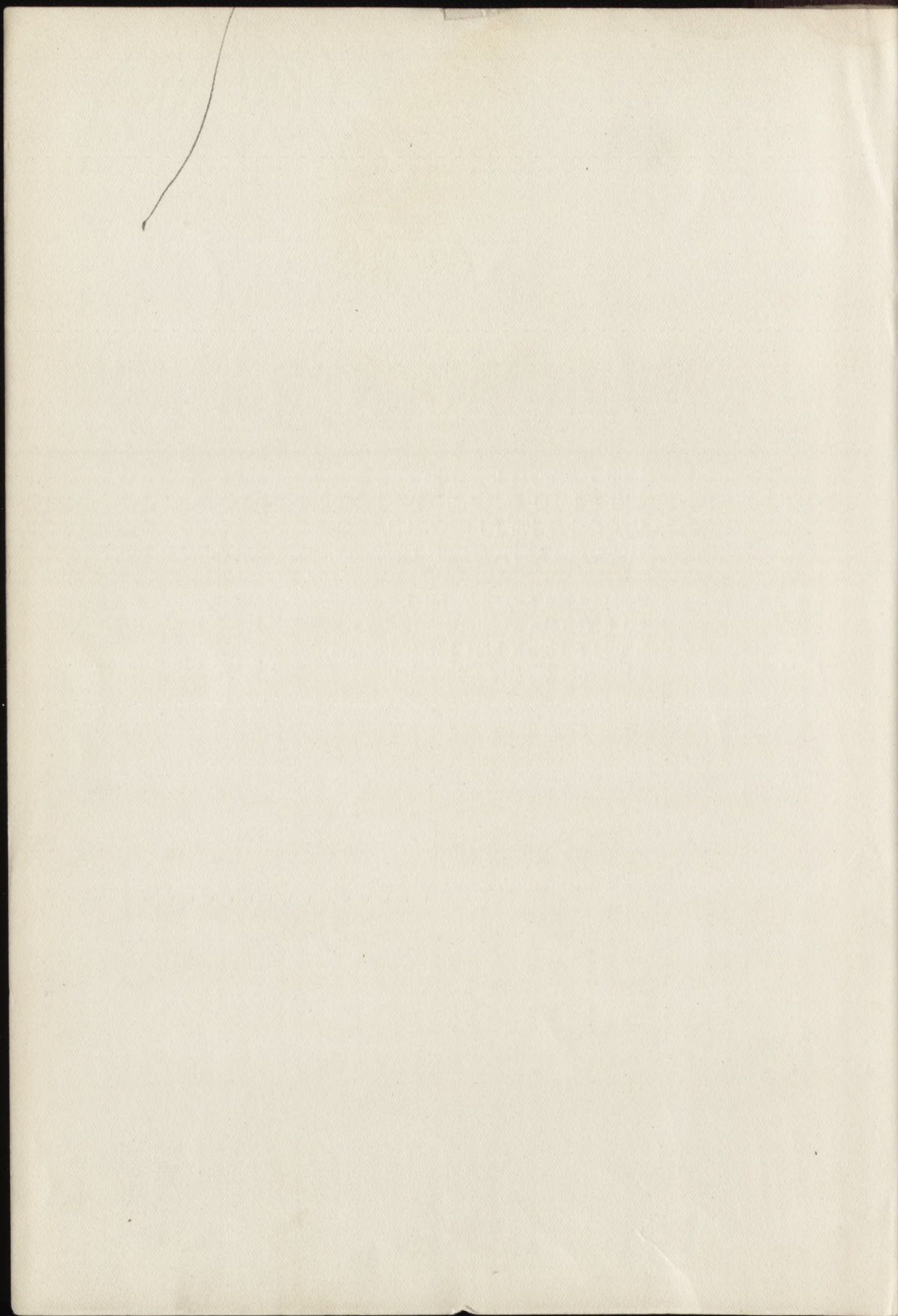
76500

79197. — Athenaeum irodalmi és nyomdai rt. nyomása.

Mint magányos lovast az este,
Elér a bánat engemet,
Gyereksírás jön fel szívemből,
Könnyűim csöpp csengői csengenek.

Apám után szeretnék futni,
Ki a városba vezetett,
S míg a boltok közt bámészkodtam,
Elengedte egyszer a kezemet.

»CSUNYA ÉS ÁRTALMAS DOLOG, HOGY
A FELKELŐ NAP RÁD SÜT ÉS TE MÉG
TÉTLENÜL HEVERSZ ÁGYADBAN«

(Szent Ambrus)

Az ing, melyet kikészítettem éjjel,
Az asztalon fekszik fehéren,
Fehéren, ájultan, fagyottan.
Virító gombok benne szerteszéjjel,
Virágocskák távol fenyéren.
De szép az ing most kiterítve ottan,
De szép a fénylő hűvös plastron,
S hogy sír majd, mint a nyűgös asszony,
Szegény ing, ha a testemre akasztom.

A csöndbe nézek magamat keresve.
Örök lélekzetem csudálom.
Nevemet suddogom. Nem értem.
Hány óra? Áll. Nem húztam fel az este.
Én is, ha eljön a halálom,
Én is megállok. Eljön értem.
Hát meg kell jaj jaj meg kell halnom,
Nem lehet futnom, szöknöm, csálnom?
Én. Én. Agyonrúgott patkány az almon.

Mit álmodtam. Szép szőke herceg voltam,
Jártam talpig fehér selyemben,
Fekete gyász kastélyba laktam.
Éjjel a királylányért lovagoltam,
Királyleány nem ismert engem,
Én fényes herceg elragadtam.

Mint a zászlót fölém emelve
Az erdőn vittem énekelve,
Királyleány, királyleány szerelme.

A fák az úton furulyálni kezdtek,
Havazott pillangó-színekben,
Fűvek mint lángocskák ragyogtak.
Igy vittem azt a drága, drága testet,
Fekete nyoszolyára tettem
A fehér szűzet, a fagyottat.
Leteritettem, sikoltottam,
Minden világot kioltottam.
Csak ő, csak ő, csak tündököljön ottan.

Arany csókkal kivertem fájo testét,
Mint koporsót arany szegekkel,
Hőselymen tűzvirágot varrtam.
Gyenge húsát vad fogaim tépdesték,
Mint bús zene emelkedett fel
Vágyam, mint vízesés hullt halkan
A holt falakról. Megszűnt lenni
Minden világ. Ég föld víz semmi.
Királyleány szűzességét elvenni.

A gyúladt test ajult, boldog jajt csengve,
Ajakai őrlő fúvását
Vigyáztam én halálig vágyva.
Égő gyertyákat hódta a terembe,
Délceg gyertyákat s hogy ne lássák,
Az öröket kiűztem. És sorjába
Száz lenge lángot vittem szája
Ajtajához, úgy néztem rája,
Egy lehellete ne múljon hiába.

Felült a szűz királyleány az ágyon.
Hegedültem : el vágyol innét?
Mondd hogy szeretsz. Mondd, mondd : szeretlek.
Ő megszólalt szólván : »Én enni vágyom,
Úgy szeretem a sárga dinnyét.«
Aztán . . . messziről fenyegettek,

Nagy jégmezőkön néma esten
Sántán, két mankón igyekeztem,
Kínlódtam, csúsztam, mindig hanyatt estem.

Lenn, lenn az utcát hallom újra élni,
Mint füst száll hozzám zűrzavarja,
Kalimpál közbe verkli hangja,
Megint nem enged ábráddal henyélni,
Szobám bánattal felkavarja.
Kondúl egyszerre két templom harangja,
A kocsik elzöttyennek sorba,
Dohog az auto, a mogorva,
Fiúk, lányok cicáznak a fasorba.

De csoda módra jönnek a fülembe
Lelkemből, ebben a magányban
Rég elhalt hangok, csoda bánat :
Anyám a vasaló fölött merengve
Egy rongy mazúrt sirat magában.
Zengését hallom súrolt rézmozsárnak,
Koccintását a poharaknak,
Akiket az abroszra raknak.
Sötétben messzi a kutyák ugatnak.

Emlékek : keringélő néma fecskék,
Mégfoghatatlan lenge rongyok,
Vakok szemének álmodása.
Szekéren kis borjú. Kis csidák, hetykék.
Csiga. Kis ostor. Őrzött szép réz gombok.
Zöld szilva. Friss cipó, pogácsa.
Télire eltett tiszta alma,
Befőtt, piros, sárga, meg barna,
Halvány szőlő hosszú spárgán aszalva.

Itt fekszem. Nem tudom mi vagyok én itt,
Ifjú, vagy ember? Férfi? Garszon?
Én büszke úr sosem leszek tán.
Az év, az unalom, csalódás vénit
S borotválják mindennap arcom
S fiú képem van s nincsen semmi szektám.

Nincsen bajusszom s körszakállam,
Se barkóm, légy se festi állam,
Hogy fejem mint frizőr-modelt csodáljam.

Párisban egyszer, május délután volt,
A Luxembourg-kert sétaútján
Egy szép leány után siettem.
Könnyű madár volt, c, francia lány volt,
Trillázva lengni felvirúlt lány.
Fejembe sebtén szóvirágot szedtem,
Hogy megszólítom bátran, szépen,
S csalom magammal : drágám, szépem,
De jó idő van ... és itt egy pad éppen.

Kacagni fog s evvel ráállott máris.
Együtt megyünk, lépünk zenére,
Szirom-kezét gyengén szorítom,
Szeretóm van, tavasz van, Páris, Páris!
Fel az omnibusz tetejére!
A kis kalandra így hevültem titkon,
Inaltam puffadt szívvel, lázba,
S aztán megálltam tétovázva,
Mi lelt akkor? Szívem mi tette gyászba?

Milyen boldog volt első útazásom
Az iskolába Debreczenbe
Matrózgalléros új ruhámba.
Apámmal mentem. A kis állomáson
Szólott a jelzés csengve, csengve.
Sínek ragyogtak, cukor volt a számba.
A gőzös jött. Megállt sípolva.
Hátul a nagy vaggon-akolba
Bárányok ... vagy angyalkák ríttak volna?

Kocog a gőzös, az ablakhoz állok,
Nézem hazámat és a rétet
S a szélmalmot, hogy áll a csöndben.
Őrt, hidat, zászlót, szemafort csudálok,
Apám szivarozik, beszélget
S nekem kicsúszik hirtelen a könnyem.

Szoboszló fogy, fátyolba bújva,
Kanyarodunk . . . és látszik újra
Tornyunk, mint a gyerek felnyújtott újja.

A város, jaj, milyen csudálatos volt,
Az utcán végig kis vonat vitt,
Két oldalt emeletes házak,
Porcellános, ezüstös aranyos bolt,
Azóta sem bámúltam annyit,
Azóta sem kóstoltam azt a lázat.
Cilinderes urak sétáltak,
Füstöltek, köszöntek, megálltak
S zaj volt, zaj, hatfelől is kalapáltak.

Szeret-e más is a körúton este
Felnézni a tánciskolába?
Én ezt magamban mindig űzöm,
Lesem hogy szédül a párok féltete
Bágyasztó boszton dallamára,
Mint a babák az ódon óraművön.
Mér nem jártam tánciskolába,
Egy régi édes izzadt bálba
Úgy elmennék. De már késő, hiába.

Hát igazán, elmentek vón az évek,
Hát mind elmúltak, mind elmúlnak
És nem lesz még egy ifjuságom?
Megint érzem keserű csóкод, élet :
Oktalan óráját a búnak,
Hogy minek élek e világon.
Visszafelé futnék erővel,
Acsarkodva hajadon fővel
Vissza de vissza, szembe az idővel.

Virágos árok partjára ledűlni
Hajló, zengő kislányfűzérbe,
Láncot kötözni, szirmot szórva,
Csigát kicsalni, nádon hegedűlni,
Szaladni sárkánynyal felnézve,
Aranykapun fordúlni angyalmódra.

Zöld ág, zöld ág, zöld levelecske,
Béka kuruttyol, száll az este,
Meghalni, meghalni a fűbe esve.

Élet. Az élet. Hogy van ez nagy isten,
Meg kell örülni, nem birom ki.
Most fölkelek. Fürdök, örülök.
Csontvázam fogdosom. Itten . . . meg itten.
Bennem a halál. Gondolkodni,
Nem, nem. Ha majd a kávéházban ülök,
Ott egy úrral beszélek. Néki,
Hát néki mi az : élni. Érzi?
Hogy tudunk ülni, olvasni, beszélni?

De fájó, fárasztó ez, a világon
Végignyújtózni, óóó, a távol
Bezárt kertek. Gyilkosság éjjel.
Színház. Madár. Hajó az oceánon.
Púpos szabó. Festő hogy mázol.
Táncosnő száz szalagja repked széjjel.
Ha megölném magam . . . most rögtön,
Pisztolylyal. Egyet kell hörögnöm
És semmi, semmi nincs tovább, örökkön.

Jaj már fel kéne kelni

ÁKOM-BÁKOM

Mit tudok annyit nézni a lombtalan fán
Mikor a levelek már mind leszálltak,
Az őszi rajznak titkos értelme van tán,
Amit írnak az összevissza ágak.
Hogy fejtsem meg? Hogy értsem? Mit csináljak?

Mire való az eget is annyit nézni,
Figyelni felhők álomarcú népét?
Sohase tudtam emlékembe bevésni

Egyetlenegy felhőnek hű arcképét,
Kelnek, bomolnak, múlnak és az ég kék.

Mi van amott a hídon, micsoda szépség,
Mily bánat, mi köze hozzá szívemnek?
Oszlopok, ívek; bicikli, kocsi, népség,
Híd alatt néma hajók jönnek-mennek.
Milyen egyszerű és nyugtot nem enged.

Mit érzek, ha ott ülök az orfeumban
S a színpadon négerek énekelnek?
E mély hangokban micsoda messzi bú van,
Sötét újjaik a banjon mit vernek,
Sötét megbánást, vérengző szerelmet?

A FALU ÉJSZAKA

Teli lett az ég ezüst pitykével.
Mi tündöklük a tejúton éjjel,
Tán az isten mosolya.
Dávid képe álmodik a holdban,
Szól a tücsök, csak nem tudni hol van,
Szép tükör a pocsolya.

A fa mintha elfáradva állna.
Milyen csendes a kazalnak álma.
Hova bútt a kis madár?
Az udvarban üres szekér árvúl,
Csüng a szerszám meghajolt rúdjárúl.
Minden ajtó zárva már.

De ijesztő sötét a vakablak.
A kutyák de nyugtalan ugatnak.
Csizma koppan nagy nehéz:
A halál sétál a pallón végig
Fekete szűrben, kaszája fénylik,
Minden ablakon benéz.

ÁLMOSS VAGYOK

Álmos vagyok, nyűgös, szegény,
Kinek se szándoka se terve,
Istenem, hol lehetek én,
Szép életem hol folyhat, merre?

Nehéz pilláim lecsukom
Akár az elcsüggedt hazátlan,
Ki végtelen országuton
Leül a néma havazásban,

Hópelyhek hullva hullanak,
Fedik halálos hermelinnel,
Míg messzi víg szánkó szalad
És mindig gyöngébben csilingel.

SZONETT

Te nem szoktál a zongorához állni
Az elhagyott szobába délután
És oktalan tűnődve és sután
Egy újjal a billentyűkön sétálni?

Én a kottához fájdalom nem értek,
Csak babrálok fehérén feketén,
Ilyenkor muzsikus lehetek én
Szerzek magamban végtelen zenéket.

A húrok közzül tündérek felelnek,
Képzelt világnak emléke lehel meg,
Múlt bánat cseng, derengő gyönyör sír rí,

Eltört szavai eszméletlen kéjnek,
Álmodott halálsikolya az éjnek,
A szívem, minden, nem tudom leírni.

GYERMEKJÁTEK

Mikor én kis fiú voltam,
Kis lovon nem lovagoltam,
Nem volt nékem ponnilovam,
Ponnilovam,
Ponnilovam,
Pedig de szép mikor rohan.

Ponnilovon sose ültem,
Kis biciklin se repültem,
Nem volt fényes kerékpárom,
Kerékpárom,
Kerékpárom,
Pedig de jó rajta nyáron.

Nem volt nékem mesés könyvem,
Nem volt csak iskolás könyvem,
Pedig de jó otthon este,
Otthon este,
Otthon este,
Lapozni ábrát keresve.

Sohase volt cifra kockám,
Kis kastélyom meg tornyocskám,
Kis hajóm meg kis vasútam,
Kis vasútam,
Kis vasútam,
Elútazni sose tudtam.

Én nem kaptam kardot, csákót,
Sárgarézből messzilátót,
Sose vittek hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Jó hogy lyukas volt a ponyva.

Az a ponyva szétment régen,
Elmúlt az én gyermekségem,

Én már régen felserdültem,
Felserdültem,
Felserdültem,
A nagyok közzé kerültem.

Én játékot már nem kérek,
A sok gondtól rá se érek,
De meghalok én is egyszer,
Én is egyszer,
Én is egyszer,
A menyországba megyek fel.

Kiállok majd a tejútra,
Arra visz az isten útja.
Az újjamat majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Majd felnyújtom,
Ha elsétál a tejúton.

Észrevesz az isten engem,
Megszólalok a nagy csendben :
»Kérem én még nem játszottam,
Nem játszottam,
Nem játszottam,
Játszani szeretnék mostan.«

Megfogja majd a kezemet,
Angyalok közt maga vezet
Szegény gyerek otthonába,
Otthonába,
Otthonába,
Mennyei gyerekszobába.

Megkapom ott kardom, csákóm,
Sárgarézből messzilátóm,
Képes könyvem, cifra kockám,
Cifra kockám,
Cifra kockám,
Lesz kastélyom meg tornyocskám.

Ami nem volt, lesz ott jócskán,
Kis vasútam meg hajócskám,
Beültetnek hippodromba,
Hippodromba,
Hippodromba,
Én élvezem azt magamba.

Hogyha kedvem abba telik,
Ponnilovam megnyergelik,
Kis biciklim előhozzák,
Előhozzák,
Előhozzák,
Ugy járom a mező hosszát.

Égmezőben alkonyatban
Szép pillangót fogok ottan,
Ujjamon lesz arany pora,
Arany pora,
Arany pora,
Le nem mosom róla soha.

CREME D'YVETTE

Álomkék tengert látok, hogy messze nézek én
Ő fönn uralkodik fehér jacht fődélzetén,
Vágyam kapkodja fátyolát.

Nem, most az Operában, ott ül álmatagon,
Hallgatva páholyában, hattyú bíbor tavon.
A kürtök jajdulnak felé.

Ódon fehér utcán Moszkvában száll a szánja
Cobolyfészkében reszket, szívemet kívánja,
A hó hull, mintha csengene.

Most erkélyére állt, a parkba néz, az égre,
Lankadt száját az őszen göggel húzza félre,
Ő mindennél szebb, szomorúbb.

Pálmás teremben a gyémántcsillagos éjen
Feljő, mert ő a hold, elleng az ünnepélyen,
Nézése a halálba hí.

Két szemem megvakúlhat, sose lelhetem meg,
Két karom leszakadhat, nem ölelhetem meg,
Én rongy koldús, én itt veszek.

KAPUZÁRÁS

A sárga hold már virraszt odafönt,
A sárga hold, az éjszakai portás,
És mint a köd leszáll, leszáll a csönd.

A házmester bezárja a kaput.
A ház kussol. Az ablak zörren olykor,
Ha egy kocsi az utcán tovafut.

Meglepve állnak a falak, sötétén.
A lámpát sorba oltja a lakó
S bezárkózik jól drága börtönében.

A csillagokra senki föl se néz,
Milyen lehet most bújt szerelmük itten?
A száj kiszáradt és a kar nehéz.

A szögletekben munkál már a pók
S elnyúlva ágyukon vagy göndörödve
Sóhajtoznak, hortyognak a lakók.

A gond strázsál a néma udvaron,
Csepeg a vízvezeték mintha rína,
Fönn felhők utaznak hallgatagon,

Alszik a ház homályosan, tunyán.
Egy baba felsír néha... s még motoszkál
Egy konyhában az árva szobalány.

Lomhán belékezd a tanyasi dalba,
Húzkodja ásítózva, széptelen,
Félhanggal, hogy a házmester ne hallja.

TINTA

Tintás lett az újjam,
Nézem szomorúan,
Mert nekem az írás
Mint másnak a sírás.
Hinta, hinta, hinta,
Hiszen nem is tinta,
Kinn a kertbe reggel
A többi gyerekkel
Játszottam cicáztam,
Az eperfát ráztam,
Édes epret szedtem,
Ujjam befestettem.

FALIÓRA

A szótelen szoba lakója
Egyszer csak fölpillant a falra,
Meghallja és csak hallja, hallja
Hogy ketyeg fönny a falióra.

Igy vagyok én az én szívemmel,
Gondolkozás közt elalélva
Nagy-nagy csöndben meghallom néha,
Hogy a szívem ver, a szívem ver.

És bágyadozva és ijedten
Figyelek a lankadt verésre :
De rég nem vettem szívem észre,
De rég találkozunk mi ketten.

Mint hegedű a rázárt tokban :
Szól szívem, szól, oly távol innen.
Túl kabáton, mellényen, ingen
A szívem szól mélyen, titokban.

Egy gyáva kis fiú sír benne,
Ki a felnőttek közzé tévedt,
És gondok, nők, elzúllott évek
Idegenéből hazamenne.

Egy ájult perc míg a szívem ver,
Mintha nem élnék, nem én volnék,
A népek közt nem én loholnék
Erre-arra néma szívemmel.

NÉHA ÚGY UTÁNANÉZÜNK EGY NŐNEK

Egy nő ment mellettem,
Napernyőt nyitott fel,
Vagy a szívem dobbant?
Megfordúlok lassan
És utána nézek.
Már alig hogy látni
Tűnő halk alakját,
Ellengett, mint szellő,
Elfoszlott mint felhő,
Elszállt, mint kéményfüst,
Elhalt, mint a csengő,
Elrebbent, mint emlék.
Ez az én szeretőm,
Kit keresni kéne,
Kit meg kéne lelni,
Kit a bűvócskában
Sohase fogok meg.
Ő a nő énbenem,
Az övé, az övé
Kígyózó derekam,
Számnak pirossága,
Szemem tágulása,

Szívem gyorsulása,
Fejem szédülése,
Hangom gyengülése,
Ünneplő szavaim,
Mosolyom lágy rajza,
Ujjaimban dermedt
Cirógatásaim,
Két nyújtott karomnak
Élő nagy gyűrűje,
Melylyel átölelném,
Vágyam ködkürtjének
Nyugtalan bűgása.
Ővé részeg kéjem,
Vad féltékenységem,
Virrasztó hűségem,
Alázatosságom,
Sápadt hiúságom,
Legmélyebb örömem,
Legbujább fájdalom
S könnyeim, könnyeim,
E bús gőgös lánykák,
Akik nem szeretnek
Az ablakba űlni.
Ez az én szeretőm,
Akiért felkelek,
Kéért felöltözök,
Kéért fészülködök,
Akiért még egyszer
A tükörhöz hajlok.
Kinek elmesélném
Mit álmodtam éjjel.
Kinek elmondanám
Gyermekemlékeim,
Titkaim, bűneim,
Az égbolton való
Csudálkozásomat,
S néki mondanám meg
Híd karjára dűlve,
Mit látok, mit érzek
A vándor víz felett.

Őtet vezetném le
Lankadó lépcsőkön,
Őtet takargatnám,
Soha meg ne fázzon,
Ővele bolyongnék
Kerítetlen kertben,
Őt lehelném mélyen
A virág -szagában,
Őtet hallgathatnám
Zene tengerében ,
Tenger zenéjében,
Ővele útnéznek
Havas éjen átal,
Ővele merengnek
Őserdő álmában
Messzi Indiában.
Őerte szeretném
A gyöngyöknek fényét,
A gyűrűknek mívét,
Tollaknak hajlását,
Selymek vízesését,
Csipkék havazását,
A fátyolnak árnyát,
A hervatag keztyűt,
Zsebkendő hab szirmát,
Legyezőt, kis tükröt,
Illatos üveget,
Tündér piperéket.
Őtőle kívánnék
Arcképet, hajfűrtöt,
Levelet, betűt,
Ezt-azt, semmi holmit,
Szentelt kis titkokat
Becéző szavakat,
Néma ajkkal intést,
A nem hallott halkat,
A nem látott szépet,
A nem érzett fájót,
Halálos édeset,
Vakon zengőt, zengőt.

SZONETT

Nem bántom életem, szegényt becézem,
Mert félénk, bánatos, mert hasztalan,
S ahogy tükrébe néz a nő, úgy nézem
A képzelődés tükrében magam.

Mikor ruhástul heverek az ágyon
S a mennyezetre nézek föl tunyán,
Hajó vagyok a távol Oceánon,
Ki megrekedt a partok zátonyán.

Találok én ha kell, hízelt képet,
Csúf napjaimból mely varázsol szépet :
Vagyok hegedű, kin szakadt a húr,

Vagyok királyné száműzött lovagja,
Vagyok az állatkert nemes bús vadja,
Vagyok mind a virág, ki elvirúl.

ÖRÖKZÖLD

Az őszi szél mind lekasálja
Ahány levél, ahány virág van,
Nekem nincs őszöm, mindig legyőzőm
S veszteglek örök ifjúságban.

A tar pagonyban zölden állok
És irígyelve és csudálva,
Nem érzi senki, nem kérdi senki,
Hogy az örökzöld szíve fájna.

Elhervadni a tiszta őszben
A tört rózsákkal oly jó lenne
S halálos télben vágyonom, remélnem
Friss március felé merengve.

Kezdi a madár, süt a nap már
Tündéri órán bimbó pattan,
Tavas, tavasz van! Én a tavaszban
Sóhajtok fáradtan s unottan.

Adj egy tavaszt te árva fűszál,
És adj egy őszt, mert nékem nincsen :
Odadom bársony fehér palástom,
Zöld köntösöm, bús téli kincsem.

FURULYA

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép is lehet az élet,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy én csak henyélek.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó szerelembe esni,
Milyen rossz,
Milyen rossz,
Milyen rossz tétova keresni.

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép virággal a reggel,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy sose kelek fel.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó a hajóra szállni,
Milyen rossz,
Milyen rossz,
Milyen rossz a parton mászkálni.

Milyen szép,
Milyen szép,
Milyen szép a négyes a bálban,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, hogy a falnál álltam.

Milyen jó,
Milyen jó,
Milyen jó megfogni a lepkét,
Milyen kár,
Milyen kár,
Milyen kár, akik elengedték.

EMLÉKBE

Egy órát életemből,
Egy órát mért ne tegyek el,
Jaj napjaim hogy elszaladnak
Emlékbe írom ezt magamnak,
Hiszen mást úgysem érdekel.

Estefelé magamban
Egy lócán ültem fák között,
Elaltatá a csend a fákat,
Halk párok távol elsétáltak
Erre meg egy lélek se jött.

Magamban a világon,
Úgy elment minden hirtelen,
Oly messzi szédült minden tőlem,
Álomfélében, elveszőben.
»Hogy vagy?« — ki mondja még nekem.

És nem hittem, hogy élek,
Hogy volt tegnap, hogy volt tavaly

És mintha mennék hóvilágban,
Oly messze minden tervem, vágyam,
Hajósíp és vonatrobaj.

Halvány lámpák hol égnek,
A zene búve hol lebeg?
Kertek, nők, néma ünnepélyek,
Paripán illegő kevélyek,
Kikötők, szép idegenek.

A csillagok kinyíltak,
Árnyék indult a fák alatt,
Pálcám a földön kóborolva
Széles szívet rajzolt a porba.
Elmentem, rajzom ott maradt.

ALKONYAT A KÓRHÁZBAN

A fal pirúl. Meglep az alkonyat.
A párnán nyögve felkönyökölök,
A napnak fordítom hő arcomat.

Lázás, fakó sugár céloz felém,
Oly szenvedően néz a nap szemembe
Mintha a nap lenne beteg, nem én.

Ni zökken, skárlát fellegek alul
Szürkék közzé süllyed, mi lesz vele,
Rögtön Ujpest kövezetére hull.

Csak most az egyszer ne lehessen éjjel.
Csak járj isten arany órája, Nap,
Nap, égj és perzselj déli szenvedélylyel.

Hallod, ne hagyj el, Nap, maradj velem.
Én meghalok ha itt ma is sötét lesz,
Jaj, szerelem, szerelem, szerelem.

NYUJTÓZKODÁS

A dáma rátenné fehér kezét
Ránccal rajzolt vén homlokomra,
Milyen más lenne : bátor, üde, szép.
Hajamnak jégvert, letört kaszálója
Sűrű és illatos fütenger vóna,
Őt vékony újj ha lengene közé.

Sétálhatnék a hölgynek oldalán,
Kényes hegedűkhöz hasonló
Leesett fejem hátra tartanám.
Szólnék a nőhöz : szép, szép szívbeszéddek,
Minőket sokszor álmomban beszélek,
Langallnának megaludt ajkamon.

Aj, hogyha látnám, látnám szemtől-szembe,
Mint a csillár a bálban, úgy fölzengne
Szegény le nem zárt két halott-szemem.

ÁLMATLANÚL

Ha volnának csudák a földön,
Most a sötétség felragyogna :
Benyitna hozzám egy királyné,
Az ágyhoz lépne mosolyogva.

Uszálya kísérné zenével,
Fölém hajolna a királyné,
Borúlt szavával szólna hozzám :
Szíved, szemed szebbet kíván-é?

Lehajtott fenséges fejéről
A koronát emelném lassan,
Hogy nyomát az arany abroncsnak
Zokogva körülcsókolhassam.

Ünnepek hercegnői közzül
Hányat kívántam én, de hányat,
Ha egy kopogna : itt vagyok már !
S megosztaná velem párnámat.

Szűzek, kiket sétálni láttam,
Kikért úgy fáj a szívem néha,
Egy szűz ha jönne s fél sikolylyal
Ágyamra hullna elalélva.

Jó vón egy asszonyt átölelni,
Hallgatni a verést szívében,
Lovarnőt, szép lotyót, akárkit.
Miért nincs egy kócos cselédem?

Mert nincs rosszabb mint így feküdni
Éjjel mikor nem jön az álom
És hánykolódni a sötétben
És gondolkozni a halálon.

A SZÖKŐKÚT

Emléket látok, mintha nézném
Félszemmel zöld üvegcserepen,
Borúlt emlék, egy nyári leckeóra.
Akkor tizenöt éves voltam éppen.

Hűvös, fehér tornácon ültünk
A kis fiú az anyja és én,
Én a gyerekek mértant magyaráztam,
Az asszony babrált végtelen kötésén.

Kis kert és benne kis szökőkút,
S játszott a víz halk muzsikája,
A napsugár a falon léniázott
S aranyat mért az asszony éj-hajára.

Letette a kötést, és nézett
A szökőkút felé merően,
Karcsún ragyogva nyúlt a víz a csőből
S eltört, és szétporlott a levegőben.

Aztán kísérte tág szemével
Hogy száll, száll, száll a víz sugára,
Mind leszitált a repedt medencébe,
S az üres égbe bámúlt ő utána.

Sirt-ritt a méteres sugárnak
Örök reménytelen zenéje,
Karszékén hátradőlt a testes asszony,
Ásított, látszott fogai fehérje.

Vörös rózsák kövér kebléből
Felénk lehelte langy édes pára,
Tolvaj vágygyal, szűz irtózáttal néztem
Az álmos á-val ásító mamára.

SZONETT

Fehér pillangó. Fésűlő köpenyben
A tükörnél ült, haja szerteszét,
Jöttem, felröppent és megcsókolt engem
S a két vállamra tette két kezét.

Elmondjam ezt a halvány, semmi dolgot?
Eltévedt a tükörbe a szemem,
S a tükörből, te, délibáb mosolygott,
Egy művész pillanat tréfált velem.

Nem volt vonzóbb ábrándjaim közt semmi,
Mint vállrózsás szép ifju tisztnek lenni,
Már elalúdtak suhanc álmaim

S ígézte álltam a tükörrel szemben,
Kedvesem két kezét imádtam csendben :
A rózsákat a tiszt úr vállain.

JÁTEK

Sóhajtok és lámpám eloltom.
A zuhogó nehéz sötétben
Elalvás előtt nap-nap, folyton
Halált játszom magamba szépen.

Kinyújtom testemet az ágyon
Ünnepélyesen, katonásan,
Szemem szigorúan lezárom.
Szép játék ez kérlekalássan.

Fejem keményen hátravágom,
Kezem mellem fölött keresztbe,
Itt volt, leszűrt az én halálom,
Ó szörnyűszép egyetlen este.

Ki benn szívem dobját ütötte,
A dobverőt letette mostan
S fáradt sóhajjal omlik össze,
Hisz annyit ugrattam, kínoztam.

A holtak oly szépen feküsznek,
Meghódolt hercegnőknél szebben,
Mint a hó, mint az alvó szűzek :
De még tisztábban, hidegebben.

Allam magaslik göggel, fönнен,
Nyugodt mellem szép drága márvány,
Nincs forró vérem s langyos könnyem
Csudálatos forrása zárván.

És minden elveszett most innen,
Mint elfűjt gyertyának világa,
Az ég és a szerelem. Minden,
Reggel rosz íze, esték vágya.

Apám komoly szakállas arca,
Szép útam Páris városába,
Az álmok és a hercehurca,
Emlék, szándék már mind hiába.

Sétálni még egy nő utcáján,
Küszöbét mosni könnyeimmel.
Gyermekkorom, fejr kis bárány
Messzi hajnalból felcsilingel.

Két gyertya hogyha most kigyúlna,
Két gyertya fejtől jobbra-balra,
A fényök arcomhoz simúlna
S én így maradhatnék itt, halva.

LEÁNYSZOBA

A csipkefüggöny félve összerezzen,
Mert én átléptem ezt a küszöböt,
A Házi Áldás megütődve néz rám
Az elhalt zongora fölött.
Az asztalon az album és a képek
Érzem, borzadnak, hogy ide belépek.

Mondd mit meséljek, te kottás szüecske,
Ülök melletted gyáván, ostobán.
Térden szeretnék én utánad csúszni
S könnyeim szórni lábacska nyomán.
Hús kék szobádban rád néznek meredten
Szemeim a halovány gyászkeretben.

EGYEDÜL

Ni milyen kedves ifju pár,
De csinos a kis nő, de bájos,
Kezes bárány, szelíd madár,
Odasímul gavallérjához.
Mi jut eszembe. Megremegve
Nézek a szerelmes szemekbe.

Ilyen rossz kedvvel mentem én
A járdán téli éjszakákon
Illetlen nyomor idején,
Egyszer mikor nem volt lakásom
S vonító szélben, hóesésben
Az ablakokba fel-felnéztem.

Az égő ablakokon át
Bámultam és semmit se láttam,
Mások meleg, szép otthonát
Elképzeltem havas kabátban.
Úgy néztem, majd elpityeredve,
Mint most ez idegen szemekbe.

SZONETT

A vágyakat magamtól elverem,
Már nem tűnődöm, mik várhatnak messzi tájon,
Lemondásom végigsétál a földi bájon
Úgy mint a holdsugár a tengeren.

Fehér ernyőt nyitok ki csendesen
Szívem fölé, mint kényes úri dáma nyáron,
Szívem, sértett szívem ne érje hó, ne fájjon,
Könnyűim én fukar nem engedem.

Ablakom a lármás tavaszba ki nem tárom,
Nem ízlik rest inyemnek életem,
Bágyadtan eltolom poharam, ifjúságom.

Magam siralomházba képzelem,
Fejem két gyertya közt, várom biztos halálom
S gondolkozom, mi az a végtelen.

EGY RÉGI SZŐKÉHEZ

Csak annyi volt veled szerelmem,
Csak annyi volt,
Egy kézfogás idegen helyen.

Egy fuvalom . . . nem is tudom mi.
Nem is tudom,
Csinált virágot megszagolni.

A kisasszony a zongoránál,
A kisasszony
Elsétál, beleüt, odább áll.

Két felleg közt a hold hogy elmegy,
Két felleg közt
Csak annyi volt velem szerelmed.

Arany gyertya sötét szobán át,
Arany gyertya
Nyíló ajtó eloltja lángját.

Őszi fák közt jutott eszembe,
Őszi fák közt
A földre nézek elmerengve.

Mintha régi tallért találnék,
Régi tallért
S keresném rajta a királynét.

A TÁNCOSNŐNÉL

Mit is keresek én itt ezen az ágyon,
Miért hervasztom itt
A csókom, egy szál hullandó virágom.

Egy vánkoson hogy is nyughat fejem fejeddel?
Karod nyakam körül,
Karod nem bírom már, köszönöm, vedd el.

Nem kell a csókod, se szíved, se hűséged,
Csak tréfáltam fiam,
A szeretőd nem tud szeretni téged.

Folyót ölel a híd te kedves, úgy ölelnék
Karjaid engemet,
A híd ölelné, a folyó meg elmegy.

A végtelen tengert keresi messze-messze
A nyugtalan folyó,
S belészakad, hogy életét elveszsze.

HA ÉN AZT TUDNÁM

Ha én azt tudnám ki a legszebb,
Ha én azt tudnám mi a legjobb,
Ha én azt tudnám merre tartsak,
Ha én azt tudnám mitévő legyek.

Ha én azt tudnám min örüljek,
Ha én azt tudnám mért sóhajtsak,
Ha én azt tudnám minek élek,
Ha én azt tudnám hogy mi lesz velem.

IFJÚSÁGOM EL NE MENJ MÉG

Ifjúságom el ne menj még,
Gyöngy idő, tündér erő.
Jaj maradj még drága vendég
Hangom sírva kérlelő.
Hogy kopik már vad hajam
Ijedt vagyok, nyugtalan,
Érzem, únsz már és ellépnél
Hagyván engem a faképnél.

Szánom-bánom hosszú álmom,
Vágyam száraz kortyait,
Gyengeségem, máléságom,
Éjszakák hóbertjait.
Tünődésbe halt öröm,
El nem húzott függönyöm,
Meg nem rázott víg csengőim,
Elvirágzott esztendőim.

Még szeretnék útra kelni,
Csavarogni hontalan,
Zöld erdőben énekelni,
Muzsikálni gondtalan,
Vadászni vakon veszélyt,
Úszni kéjek Gangeszét,
Szerelmek között habozni,
Az élettel játszadoxni.

EGY SZÜZ UTÁN VALÓ BÁNKÓDÁS

A bánat mécse mellett magányom éjszakáján
Siratlak csendességben szép szűz, te édes-
kedves,
Ki engemet szerettél, kit magamtól elküldtem.

Mellyemre illeszkedtél, a nyakamra kötötted
Karjaid és szemembe néztél félőn s epedve,
És eljöttél ágyamhoz, melyen lustán feküdtem.

Nem hittalak magamhoz, befordultam s
alúdtam.

Bezárt, elhalt szobámban egy árva őszi
légy zúg.

Istenem, hogy lehettem oly örült, olyan
gyáva?

Kimentél. Nem jön szellő, se fecske nem
jön olyan,
Ki hírt hozzon felőled, hol merre jársz
madárkám,
Sírsz mint az árva gerle, vagy sétálsz
mint a páva?

Apádat nem sajnáltam, anyádat, őt se néztem,
Testvéred szégyenét se, magad se szántalak
vón
Mégis tűrtem s engedtem s kívántam hogy
eredj el.

Jobb volt művelt barátok közt ülni vagy
kártyázni?
Vagy szebbet, távolibbat kívántam, mint te
voltál?
Vagy azért tettem, hogy több bánatom
legyen egygyel?

Aj bánom, bánom, bánom, sajnálom, úgy
sajnálom,
Hintálom magamat a szívfájdalom hintáján :
Szép szűz, most kinevetsz, vagy nem jutok
már eszedbe?
Milyen jó lenne vékony hűvös kezed megfogni,
Dugdosi, mint a gyermek a fia-verebcskét,
Kit nyári délutánon a toronyból szedett le.

Figyelni hangocskád, a láthatlan tűnő lepkét,
Becézni lágy hajad, szép tejes szemedbe nézni,
Babrálni nyakláncoddal, beszélni csacsiságot.

Magamhoz kapnálak, te, véredig csókolnálak,
S kegyetlen hős örömmel magamnak elvennélek
Egy élet-halál órán, mit tested-lelked vágyott.

Csókolni, simogatni húsod vadrózsa-selymét,
Szép ártatlant tanítani téged bolond ízekre,
Víg szívemmel taposni ifjú korom szüretjét.

Ó már elmennék érted felhős, villámos éjen
Felkúsznék ablakodhoz hágsón lehozni téged,
Lóháton, hopp, az erdőn, nyomunkat hadd
keressék !

Eveznék már viharban, tenger sárkány-
sörényén
Egy lélekvesztőn véled, ájuldozó gyöngével,
Vinnélek lázálomból flórázott tartományba.

Igy gondolom most, későn, hogy bánkódok
fölköttem
És életem fölött mely mindennap elmegy
tőlem
S pityergek itt magamban, sok mindent
szánva-bánva.

TISZAPART

Úl egy szegény halász ember
Kettesben a néma csenddel,
Ott ül füst nekül pipázva,
A tolvaj hálót vigyázza.

Kezdi a hálót emelni,
Halat nem tud benne lelteni,
Póklábak megint leszállnak,
Kút kazal fa alva állnak.

Áll a nap fenn, áll a felhő,
Nem jön fecske, nincs egy szellő,
A víz nem látszik hogy folya,
Isten mintha bóbiskolna.

Talán el is felejtette
Hogy a Földet teremtetten
A Tiszát is bele tette,
A halászt is leültette.

ÜGYETLEN SZAVAK

Őn,
Érzem mindig, valahányszor sohajtok,
Mintha a szívem közepébe vón.

Gong,
Hang, illat, arcz, verssor megüti néha,
Mélyen, sokáig, ellankadva bong.

Táj,
Szúzen dereng az élet fátylain túl,
Elmúlt, nem látom. Itt maradni fáj.

Dal,
Sehonnan jön, hajnalból, álomhangon,
Fülelném, de a csendbe belehal.

Köny,
Felfut szívemből, mint a gyöngy, szememhez,
Mégbánja és a szívbe visszajön.

NINCS EGYÉB ÖRÖMÖM

Nincs egyéb örömöm
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szerencsém
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb ujságom
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vetésem
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb színházam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb nyúgalmam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb szándékom
Mint a felhők az égen,

Nincs egyéb mentségem
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb igazam
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb vigaszom
Mint a felhők az égen,
Nincs egyéb reményem
Mint a felhők az égen.

MAGÁNYOS ÉJSZAKAI CSAVARGÁS

A rendes kávéházból jöttem ki késő éjjel,
Az ajtóban megálltam, mély lélegzetet vettem,
Felgyűrtem a kabátom gallérját, széjjelnéztem.

Jól esett a hűvösség és jól esett szememnek
Az utcai lámpák hű intése és felettem
A csillagok ragyogtak, s ennek mindig örülök.

Elfelejtettem, kik közt ültem és mit beszéltünk
S milyen volt a sok nő a gőzölgő kávéházban,
Kiknek sorba megnéztem kezét, ruháját, arcát.

Van úgy hogy nem bírok már az emberekre nézni,
Hangjuk sérti a fülem, a testszín fáj szememnek,
S lelketlen szemgolyóik járása összeborzaszt.

Elkezdtem menni. Keztyűm felhúztam a kezemre
S néztem ujjaim táncát. Nem tudtam hova menjek,
Mentem mert csendes éj volt és jól esett a járás.

Mentem mert vitt a járda a tág Andrásy-úton,
Lassan mellém húzódtak s múltak a barna házak,
Nem is sétáltam ; mentem, de nem tehettem róla.

Mentem mint egy darab lécs, kit a csendes folyó visz,
Mint a kék lénia, mely elszáll mikor pipáznak,
Mint az egy húron húzott hosszú, halk hegedűhang.

Egy ház előtt eszembe jutott, hogy laknak benne,
Külön familiák, meg szobaurak, cselédek,
Mind levetkőztek, szemök behunyták és alúsznak.

Ember meg asszony hál két egymás mellé tolt ágyon
Jámbor szabály szerint (ó mert azt cifrázni vétek)
Egymásban kéjt halásztak s a falon járt az óra.

Azután sóhajtottak és kétfelé fordultak,
Maguk alá gyűrték félkarjuk, felhúzták lábuk,
Elalúdtak. A fejük van legmesszebb egymástól.

Reggel fölkelnek. Fűtés, zörgés és rendetlenség.
Az ember járkál, áll és megnézi ráncos ágyuk,
Aztán az órát. Sebbel-lobbal elmegy hazúlról.

A hivatalba megy, vagy a törvényszékre megy fel,
Vagy a börzére fut, vagy elindítja a boltját.
Soha el nem meséli, mit álmodott az éjjel.

Egy narancs sáros héjja került aztán utamba.
Cipőim jobbra-balra futtatták, húzták, tolták,
Míg megúntam s lerúgtam a járdáról örökre.

A fejem fölemeltem s a hűvös égbe néztem,
De semmit sem gondoltam az égről, csak felnéztem,
Mint a legelő juh ha a szík földet elunta.

Néztem fel, görbén jártam, a falaknak ütődtem,
Súroltam egy lámpát is, nem vigyáztam azért sem,
És szívemet meglepte az olvadás légysága.

Megint elért az élet. Elmult napjaim jöttek,
Csepegtek, mint panaszos vízcseppek az ereszről,
S magam elé gondoltam sorsomnak terítékét.

Sóhajtvá elfordultam, szemem félig behúnytam
S elképzeltem pilláim gyászfátyolán keresztül
Szegény Rousseaut, ki sírva fakadt a courtesane-nál.

Elhagytam volt a villák vasrácsait is, végig,
Az ezredévi oszlop elébem állt sötéten,
A tetejében Gábor arkangyal árnya lengett.

Angyal, szép szárnyú angyal (ajkaim ezt mozogták)
Kit szobrászok meg festők annyit mesélnek nékem,
Zengő fehér angyalka, angyal, nagy szárnyú angyal.

Mit szólnék, ha mézes hárfával, rózsafényben
Kinyílna most a mennybolt, akár az Operában
S arany lépcsőn lejönne hozzám tizenkét angyal.

A lépcsőn összekulcsolt kezekkel lejténének,
Szemök lesütnék, szűzi zsoltárt húznának lágyan,
De a földre érve elkezdenének kacagni.

Mint a kis lányok, huncut csengéssel szökellnének
Hozzám, elkapnák a két karom, megforgatnának,
Frissen repkedne szárnyok, mint a madárka szárnya.

S egyszerre kezdenének beszélni, össze-vissza :
Hogy vagy? Sokat búsultál? Mitől vagy olyan fáradt?
Ugye csúnya volt minden? Örülsz most? Hitted volna?

Én sírnék és nevetnék és azt hinném ez álom,
Hó pendelyök morzsolnám, szárnyokat tapogatnám,
Egy angyal átölelne mert látná hogy szédülök.

S vinnének tánclengéssel, tapsolva és dalolva
S egy angyal egy kis könyvet venne elő. Jaj hadd lám.
Megállanánk s az angyal a kis könyvet kinyitná.

Fel lenne írva abba hogy hányat sóhajtottam,
Minden könycsepp kit rittam, ott össze lenne adva,
Minden rossz szó, kit szóltak hozzám, be lenne írva.

De már a hídon voltam, míg ezen spekuláltam,
A ligeti tó hídján, s ott félig elfáradva
A korlátnak borúltam, az éji vizet nézni.

Elnéztem s gondoltam hogy a folyékony éj talán ez,
Ez a vonagló tinta. A lámpák fénye reszket
A vonaglás felett, mint a kék fölött a lélek.

Fölemelkedtem, mert nem akartam gondolkozni.
Végigmentem a hídon s megint éreztem Pestet :
A Weingruber-kioszkot kezdtem szemügyre venni.

A terraszon nyüzsögtek a krémes, izzadt nyárban
Fehér hölgyek, begyes szüzecskék, hosszú tiszték,
Pincérek ájultoztak, katonabanda zúgott.

A nyár elment. A terraszt teli pusztasáttal,
Az asztalokon székek. Cipőim lassan visznek
Tovább, előre és fák jönnek két oldalt némán.

Fák jöttek, leveletlen, füttyetlen és szellőtlen,
Mint rabok a rabsétán, jöttek sorba leverten,
Fák, jobbról-balról fák s nem hallottam semmi hangot.

Menni, olyan jó menni. Meddig lehet így menni?
Megyek, gondoltam, mennék így most túl árkon-berken,
Elhagyni a ligetet, a várost és határát.

Megszökni, mint hazulról egyszer gyerekkoromban,
Itthagyni a lakásom, sok könyvem, sok nadrágom,
Barátot, nőket, múltam, nevem, minden emlékem.

A fák közt menni, menni sokáig, jaj, soháig.
Milyen hosszú fasor. Hol a vége, még nem látom.
Ha a tengerig vinne, a tengernek vizéig.

A tengerig mennék, leülnék a tengerpartra
És nem csinálnék semmit, ott ülnék este-reggel,
Ott ülnék éjjel-nappal, ott ülnék míg csak élek

És a tengerre néznék, olyan messzire néznék,
Hol már a végtelen víz elvakul az egekkel,
S a tiszta semmiségnek üres álmán merengnék.

EGYSZER

Egyszer vágató gyöngyhintóru
Aranyat szórni a népnek, aki kódul.

Mérgezett liliomok közt egy éjben
Elvesztetni az eszemet a kéjben.

Egy váll. Óh csókkal hajolni feléje,
Hogy az életet, a halált megérje.

Egyszer olyat sírni, hogy a sírásom
A két orcámon végig árkot ásson.

A végtelen tengerbe beleúszni,
Odaveszni, el se búcsúzni.

JÁROK-KELEK, MEGÁLLOK

Járok-kelek, megállok,
Nézem a házakat,
Nézem a kocsikat,
A fáknak rácsait,
A lámpák oszlopát,
Nézem a boltokat
S megnézek minden embert,
S nézem a ligetet,
Fűvét, virágait,
Nézem a hidakat
És nézem a Dunát,
És gyárok füstjeit
És a felhőt az égen
S mindig gondolkozom,
De amit gondolok
Úgy elmegy mint a zaj,
Úgy elmegy mint a füst,
Úgy elmegy mint a víz,
Úgy elmegy mint a felhő.

GYORSVONATRÓL

Messzi zöld fák közt
Úszik egy kis város,
Egy rózsaszín torony,
Egy erkély, virágos.
Csókját a nap csapja
Egy tündöklő ablakra.

Fehér madár az égen,
Cink tetők fölött bágyadt
Kék égmezőben felhők :
Sárga viola-ágyak.
Hattyú sötét kis vízen.
Hid. Ciprus. Fáj a szívem.

Az idegen város
Elfordul míg csodálom,
Mosolylyal, sohajjal
Oldódó könnyű álom.
Tép ez a durva részeg
Vonat, jaj, visszanezek.

Ott kellett vón kiszállni,
Tán oda bútt az élet,
Öröm, borúlt ligetben
Ott jár vörös tündéred
Lábujjhegyen, ruhátlan,
Lágy fűben, lágy trillákban.

(Svájc)

SEMMISE

Fejem, kezem barátja, tenyerembe hajlik.

Magam vagyok, nincs akihez beszéljek.

Egyszer napsütésben esett az eső.

Ajkam balkonjára kijön sóhajom.

Hogy éljek meg szerelem nélkül?

Trombiták panaszkodnak messzire.

Messze, messze, messze, messzire.

Van egy barátom a nagy világon?

RECEPT

Se meghalni se nem élni,
Lemondani, de remélni.

Ülni, föl-fölkelni, járni,
Várni, várni, várni, várni.

Elalúdni és álmodni,
Álmodozni, gondolkodni.

Vágyni, vágyni, elepedni,
Hagyni a szívet repedni.

Nézni, nézni, elámulni,
Csak bámulni és elmúlni.

Örülni az égnek reggel,
Beszélni a gyermekekkel.

Heverészni és sétálni,
Fütyörészni és tréfálni.

Mindenkit mosolylyal csalni,
Múlattatni vigasztalni.

Elfáradni és pihenni,
A könnyeket kiengedni.

A könnyeket könnyen venni,
A szenvedést elszenvedni.

Tenni venni, jönni menni,
Képzeletben messze lenni.

Túl gondolni a világon,
Túl az óperenciákon.

A BOIS DE BOULOGNE-BAN A PADON EGYEDÜL

Mosolygó fehér angyal
Álmodoz az égen
Félig betakarva
Kék selyem paplanynyal.

A napsugár a fűvön
Mint arany kígyó siklik,
Egy fának dült biciklit
Hirtelen megcsillantat.

Fehér erek, szűk mesgyék,
Csinos fiatal népek
Karonfogva ellépnek.
Fütyörésznek a lombok.

Fenn a felhők alatt
Halovány ballon áll,
Felhajított labda,
Aki az égen ragadt.

Az úton előttem
Autokban nők repülnek,
Egy rám nézett, mosolygott.
Nem nem, képzelődtem.

Fátyoluk utánok
Rebdes, hullámszik, lebben,
Istenem mi van ebben,
Fátyoluk utánok.

Az Armenonville felől
Idezengő-lengő
Elalélt keringő
Édes utolsót sóhajt.

Szezám, zárulj Szezám,
Óh Páris, fiatalság,
A fejemet lehajtom,
Múltam, jövőm, hazám.

Hátam mögé somfordált
A bánat cigánya,
Ríjja ráncigálja
Nótámat a fülembe.

(Páris)

KI TUDJA?

Ki tudja fáj vagy inkább jól esik
A falevélnék hogyha meghajol
Mikor egy nagy csepp eső ráesik.

Ki tudja hogy ezüst-e vagy smaragd,
Gyémánt, arany, parázs vagy tán fehér
A csillag mely fönn az egen ragad.

Egy pillantás ki tudja hova vész.
Ki tudja milyen hosszú egy sohaj.
Ki tudja hogy a szív milyen nehéz.

Ki tudja az árnyék miből lehet.
Ki tudja mért repült fel a madár.
Ki tudja mit mondott a lehelet.

Ki tudja az őszi barack szaga
Honnan van? Mi az az íz, hogy van az?
Mitől édes könny, ajk és malaga?

Ki tudja merre mennek a halak.
Ki tudja hol lopózik a halál
A tengerben meg minden víz alatt?

KÉSŐ ŐSZ

Az ég eső ígér.
Húzom lehullt levelekben
A botomat sokáig,
A falevél bokáig
Ér.

Csüng még egy árva rőt
Levél a fekete gally közt,
A szél, a szél lógázza
S ott hagyja ázva-fázva
Őt.

SÓHAJTÁS

Mint a gyertyavilágot ha elfogják tenyérrel,
Az én életem kedvét úgy vette el a bánat,
Rossz reggel ott hagyni megmelegedett párnámat,
Az álom ott maradt, az utcára nem kísér el.

Nem hallanám hangom ha kiáltanék magamnak
Egy zöld erdőbe vissza s magam meg nem találnám.
Mit lett sárkányommal, mely fölakadt a fa ágán?
Jaj növénygyűjteményem virágai hol vannak?

Elevenen szeretnék kijutni a világból
És hirtelen belépni régen hallott mesébe,
Egy hol volt hol nem volt palota közepébe,
Hol ágyamat megvetnék édes, langyos virágból.

Mondanám : eltévedtem, elvesztettem az utat,
Hogy hol jártam, mit láttam, azt én mind eltagadnám.
S vidám könnyekkel nézném, ölelném, símogatnám
Az angyalhangon szóló lányokat meg fiúkat.

ÓH

Mi ez : óh,
Hol vettem?
Én is hangommal elszerettem.

Ki küldte?
Ki súgta?
Anyám? A szél? Merről az útja?

Óh bánat,
Óh tenger,
Óh tavasz, óh isten, óh ember.

Óh élet,
Óh lelkem,
Óh köszönöm : egy hangot leltem.

TI ÓCSKA FIGURÁK

Ti ócska figurák, barátaim :
Kirakatban sápadt gigerli,
Ki állsz az eladó ruhában
S üvegen át az utcát figyeled.

S te vőlegény a plasztikonban
Ki megfagyott frakkodba búsúlsz,
Fonnyadt keztyűbe lógnak ujjaid
És gomblyukadban művirág rohad.

Hát te szegény madárijesztő,
Rongyosan, beütött kalappal
Reszketsz a földek közt a szélben
S ölelni tartod csonka két karod.

DUNAKORZÓ

Tabánon túl a nap lemegy,
Köröskörül felhő virúl,
A Vénuszcillag virradoz,
A víz foly, múlik és ragyog,
A híd kőből való sohaj,
Kanyarodik fehér hajó,
Pirúlt lányok sietnek el,
Illannak édes hangjaik,
Elúsznak bontott hajaik,
Barna szeszély, szőke ború,
Tündérországi fellegek.
A járda szélin lámpa gyúlt,
A fának lombjait süti,
Világosak a levelek
S úgy vannak mint a szinpadon.
A kövezeten koci fut,
Patkó csattog kellemesen,
Auto tűnik, dudál : uu, uu,
Villamos csenget messziről
A játszótéren Eötvös áll
S márvány karjával élni nyúl,
Virágágyak virítanak
Keringenek kis gyermekek
A néma zöld bokrok között,
Egy pici kis lány elesett,
Feltartja a fejét, visit.

Egy úr súrolta a karom,
Hadarja : pardon. Rám se néz.
Talán egy nő után siet.
Átadnám néki szívemet,
Szegénynek hátha nincs szive,
Csak úr s úgy lángol szívtelen
Mint a karcsú spanyolviasz.

A DARVAK

Mellemből sóhajok erednek,
Ajkamról halkán elrepülnek,
A levegőben összegyűlnek.

Ott szállanak magosan, messze,
Mint a darvak hamuszín éke
Egy álmodott meleg vidékre.

REPÜLÉS

Álmomban én repülni szoktam,
Vagy félálomban mielőtt elalszom.
Egyszer csak két karom kinyúlik
S mozdulat nélkül emelem magam,
Össze van a két sarkom téve,
Szemem zárva van, ajkam nyílván,
Úgy szállok föl, föl, fölfelé.
Csodálkozom hogy nappal, ébren
Miért nem szállok fel soha,
Mikor ez olyan egyszerű.
Ajkam mosolylyal elhúzódik
Az élvezettől, mily édes repülni.
Rézsút megyek mint dróton vont művésznő
S oly könnyedén emelkedem,
Mint a pillantás fölfelé ha nézünk.
Nem tudok semmit csak hogy repülök,

Nem látok semmit, mert alszom szememmel
Csak úgy van mintha zöld felett suhannék
Hajnali kékbe, melynek színe sincsen
Oly kék, oly tiszta. S oly könnyű vagyok.
Szél van tán hogy oly könnyűt érezek,
Vagy szélnek érzem magamat
De oly könnyű vagyok, oly mese könnyű
Mintha kihullott vón a szív belőlem
S vakon repülök, meddig nem tudom,
Csak fel mindig, halkán mint a sohaj
S két karom ki van nyílván kétfelé,
Egy angyal várja tán hogy átöleljem.

SZALADNAK A FOLYÓK

Szaladnak a folyók,
Ragadják üres csolnakom,
A kertek hervadnak,
Virágom nem szorgolgom.

Hattyú hattyú után
Fekete híd alá úsznak,
Leégett erdőben
Gyermekek sírva búcsúznak.

MONDD

Mondd van valakid?
Nekem senkim sincs,
Akit szeretnék, nem tudom merre lakik.

Gazdag vagy, mondjad?
Én nagyon szegény,
Nincs egyebem, a felhő az isten egén.

Gyűlölsz valakit?
Én senkit kérlek,
Úgy sajnálom az embereket mert élnek.

Te mit szeretnél?
Én sosem tudom,
Tétovább vagyok az elveszett gyereknél.

Lelkedben érzel
Egy néma rabot
Fel s alá járni fejére kapcsolt kézzel?

A KERT FÁI

Rózsafa szegény de gyönge,
Ha a karóhoz nem dülne,
A napfénytől elszédülne.

Mint a szűzlány keblecskéje
Szakadt zöldből kikacsintó,
Olyan az a rózsabimbó.

Almafa mint a menyasszony,
Szerelmében színfehérben
Majd elájul örömében.

Gesztenyefa meg nem moccan,
Virágai állnak rajta,
Ha megmozdúl, lehullajtja.

Az orgona mélyen hallgat,
Illatát alélva ontja,
Maradok annak bolondja.

Estefele jaj hogy adja,
Mondd boldogság vagy bubánat
Nagy szaga az orgonának?

Galagonya olyan furcsa,
Mintha nem igazán állna,
Csak szívemből lepingálva.

Mintha várna andalodva,
Álom lenne, tündér lenne,
Odamennék, ellebbenne.

BORBÉLYHAB

Szereti a borbély
A habot keverni,
Habbal az embernek
A képit beverni,
Kézivel dörzsölni
Körbe, körbe, körbe,
Hullámot kavarva,
Felhőket törölve.

Uj habot keverni,
Elkezdeni újra,
Hogy fehér tengerben
Járjon az öt újja.
Meg nem áll, nem fárad,
Játszik mint a gyermek,
Álom, végtelenség,
Víg élet, szerelmek.

A VIRÁG SZEBB

A virág szebb a világnál,
Szebb az álom a virágnál.

Szebb a tenger mint az ember,
Szebb a felhő mint a tenger.

Hervadt levél szebb a zöldnél,
Szebb a hó a fűves földnél.

Naplemente szebb a napnál,
Holdas éj az alkonyatnál.

Fecske szép ha száll, ha játszik,
Szebb ha tűnik s már nem látszik.

Szép a zene zengvén zengve,
Szebb ha elhalt, csuda csendje.

Szép megnézni festett képet,
Aki hátrább-hátrább lépett.

Szép a visszhang ha beszélnek,
Szebb az emlék mint az élet.

MILYEN JÓ NÉKEM LEFEKÜDNI

Milyen jó nékem lefeküdni,
Eldúrni magamat az ágyban,
A párnák halmait ölelni,
Míg a szender havaz be lágyan.

Óh istenem de jó alúdni,
De jó is elalúdni nékem,
Elveszni a piszkos világról
Mint este a felhő az égen.

De jó nem hallani fülemnek,
De jó nem látni a szememnek,
De jó nem tudni a fejemnek,
De jó nem fájni a szívemnek.

Mikor halálom jut eszembe,
Nem is tudok már tőle félni,
Hiszen lefekszem és elalszom
Osztt többet soha nem kell élni.

Jaj nyöszörögtem, nyavalyogtam,
Ettem az ajkam, könnyem nyeltem,
Míg én az alvás üdvösségét
Megtanultam s kiérdemeltem.

Most elbúvok mint bűvöcskában,
Falnak fordúlok bajtól-bútól,
Egy sóhajom maradt: elűzöm,
S fáradt lelkemben angyal dúdol.

Az ágyam szélire leülnék
Ha lehetne, mikor elalszom,
A villanyt újra felcsavarnám
S nézném az én idegen arcom.

Hajamat gyöngéden legyezném,
Igazgatnám a takarómat,
Lesném, álmomban mit beszélek
És megtanúlnám minden szómat.

Találgatnám csukott szememről,
Hol járok most, az Indiákon
Vagy a hercegnő halk kertjében?
És suttognám: szegény barátom.

ENNUI

Futnék, kapkodnék
Egy eltűnt kéz után
Amely felé nem nyúltam,
Elnémult dal után
Melyet meg nem tanultam,
Úszó fátyol után
Mely szélben meglegyintett,
A legyező után
Mely szétnyílt, egyet intett
S összecsucódott

MAGAMBAN

Sóhajjal
Legyezgetem
Csókolatlan
Ajkamat.

Szólni vágyó
Jajjaim
Dúdolóással
Bódítom.

Jobbkezemmel
Ingemet
Felgombolom
Csendesen,

Tapogatom,
Keresem
Fájva fájó
Szívemet.

SÉTÁLÁS

Fák közt ide-oda utak vezetnek.
Ujjai képzelt világos kezeknek.

Fölöttem az ég, kék, kimondhatatlan.
Homok vagy tűnő perc zizeg alattam?

Járok, sétálok? Én egyáltalában
Nem értem, hogy magától lép a lábam.

Mint beteg madár ül a lombban a csend,
Az alkony hűvös lelke a fűvön mereng.

S bennem a világ mint az üveg alatt
Némán keringő bágyadott színű halak.

Álom vagy emlék az ott fönn vagy felleg?
Túl a vizen valahol énekelnek.

Énekelnek? Mintha énekelnének.
Eszembe jut ... eszembe jut, hogy élek.

Élek. Megállok. Ámulva, leverten
Széjjel nézek, mint az örült a kertben.

HÁZTETŐ A MONTMARTRE-ON

Mint szétszedett szirmai a megszáradt virágnak,
Olyanok a tetőn a barnúlt cserepek,
S nekem mert csendesen bámulni szeretek,
Elég a háztető is, hogy semmit se csináljak.

Az ablakom szembe van az ócska háztetővel,
Fel se kell nézni, hogy láthassam az eget,
S az ég alatt a karcsú kémény-sereget,
Ez itt Páris fölött mint fekete nádas nő fel.

De nem jó, ugye nem jó menni a messzi égen,
A felhők rajzain szenvedni oktalan,
És nézni végtelen, némán, boldogtalan
Párist, a legszebb várost, a hol semmim sincs nékem.

Füst. Hogy szeretem én a füstöt, az ég virágját,
Ki a kéményből hajt rezegve felfelé,
Halovány, lengeteg növény, a lelkemé,
Virág, fátyol vagy árnyék, száll, eltűnt, merre jár hát?

Ostor pattint, lovackák csengői felizennek.
Gitáros aggastyán kántál az udvaron.
Rézpénz zeng a kövön, ki dobta le vajon?
E fonnyadt francia dal mért fáj az én szívemnek?

Egy ablak nyitva van, ott ül egy lány feketében.
Lehajtott fejjel varr, jobb karja fel-le jár.
Zöld kaliczkában csüng egy sárga kis madár.
Hol láttam ezt a képet, gyerekkoromba, régen?

Felnéz a varrásból. Ha most integetnék néki,
Szívemre tett kézzel szerelmet vallanék,
Mint ifjú víg bohém. Milyen jó volna még
Danolni, hanczúrozni, futni, virágot tépni.

Estefelé odalenn a kapu alatt várnám,
Sugdolóznánk s annak csók lenne a fele,
Ittas kis bistroban vacsorálnék vele,
Reggel az ő fejétől lenne gödrös a párnám.

Cserép, cserép, hány lehet egymás mellett egy sorba?
Egy, kettő, három, négy ... milyen jól látni mind.
Ócskák közt egy piros, nini ott egy megint,
Piros, fekete, rozsdá, amott meg egypár csorba.

De messzi van az élet, de messzi van az élet,
Ezer csudabódé, támolygó boldogok,
Zászló leng, hinta száll, tűzijáték lobog,
Arany kocsik forognak, tükrös ládák zenélnek.

(Páris)

HUSZONHÉT MŰLTAM

Gyereknek érzem magamat
S az ifjuság már elhagyott,
Mi a boldogság nem tudom,
De én boldogtalan vagyok.

Folyik előttem a világ,
Az örömek aranyhalak,
Utánok nyúlok, istenem,
Kezem alól kisiklanak.

Cserélek éjszakát napot
És nem kapok csak bánatot
A bánatnyáját terelem.

Éjfél lett, únom magamat
Auu, valahol a hold alatt
Két macska sir: a szerelem.

FECSKE ELFUT A SZÁRNYÁN

Fecske elfut a szárnyán,
Messzire jár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Amerre a madár.

Felleg az égen elmegy,
Elmegy, de kár,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Arra valami vár.

A szél jön a mezőben,
Hajamba jár,
Elhagyja már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
De soha meg nem vár.

Pityangról a pihéjét
Elfújta már,
Nem látni már.
Jó volna arra menni,
Jó volna arra lenni,
Ki tudja merre jár.

HOLD

Feljön a hold, szép fejéren
Áll az éjen,
Csillagok konfetti-harca
Csak bomol köröskörül,
A holdnak beteges arca
Néz, mereng, vár, nem örül.

Egyszer csak ezüst mosolylya
Fellocsolja
Bágyadt képét, nini rezdül,
Sikamol szeszélyesen,
Tiszta tejúton keresztül
Ellebeg veszélyesen.

Csillagok közt, kék felhőkön
Mind előbb jön.
Ing ohajtott borzadálylyal,
Csügg mély, néma városon,
Szende kéjjel, álmos bájjal
Lejt, iramlik, száll, oson.

Igy édesget, így csal szépen
Egy idétlen
Alakot, ki a tetőn lenn
Lassan jó elébb, elébb,
Néz föl ártatlan, merően
És a semmibe lelép.

MARGITSZIGET

Ma délután magamban
A hôtél előtt ültem
Regénynyel az ölemben
S mellemre bukott fejjel
Olvastam és olvastam
S a könyv világos lapján

Vadgesztenye-levélnék
Árnyéka mozgott lassan,
Egyszer csak észrevettem
Hogy szemeim nem járnak,
Csak néznek moccanatlan
A könyvbe és nem látom
A sorban a betűket
S nem tudom, mit olvastam
És mélységes sohajjal
Felocsúdtam a könyvből
És a mutató újjam
A két lap közzé dugtam
S a balkezem lehullott
S lassan hintálta könyvem
S lábam keresztbetettem
És széjjelnéztem s láttam
Hogy előttem a fűvön
Egy fekete rigó jár
S mindig biczczent fejével
És a mezőnek szélén
A virágágy szívében
A piros tulipánok
Úgy égnek, mint a lángok
A lázadt napsütésben
S messzebb két néma ember
Kaszál a hosszú fűben
S egyformán jár a karjuk
És a Dunán mögöttük
Fényes fehér hajó tűnt,
Egyet sípolt, még egyet
S a síp visszhangja elmúlt
És a part kociútján
Sötét hintó futott el
Úr, asszony ültek benne
S kék volt az ég fölöttük,
Oly kék volt, nem tudom, kék.
Ültem, hallgattam, néztem
És az jutott eszembe
Hogy egyszer meghalok majd
S többé sohasem élek.

TAVASZ

Süt a nap.
Megnézem az eget.
Szívemben égni kezdenek a vágyak.
Mintha hervadt leveleket
Gyujtogatnának.

Kezemet
A szívemre nyomom,
A tavasz elől elszaladok messze,
Túl minden szép ismert honon,
Kétségbeesve,

Esztelen
Jajgatva sebesen
Fel fel a Skandináviákra, végre
A sarkvidéken leesem
A tiszta jégre.

GONDOLATOM KÜLDÖM

Gondolatom küldöm
A füsttel az égbe
Az isten elébe.

A szívem fájdalma
Elmegy valamerre,
Fekete tengerre.

Mosolyom hová megy,
Illan, szállva szálldos
A csendes halálhoz.

Sóhajom zónázik
Előre, jövőre,
Megyen messzi földre.

Majd fúkál a réten
S pongyola pitypangnak
Pelyhei illannak.

Majd sétál a kertben
S álmodva csóválja
Szép fejét a mályva.

Bitangol az erdőn,
Suttognak a lombok
Búsongó bolondot.

Elmegy a tanyára,
Repdesni fog rá a
Lányok pántlikája.

CERUZAIRÁS NOTESZBEN

Te principessa, te fekete hattyú
Ki a bő fekete batárban ülsz
S tartod napernyőd fönn és meg se mozdúlsz
S napernyőd sem mozdul s tűnsz mint az alvó
Előre-vissza sétáló kocsik közt,
Tudod hogy itt állok pálcámra dülve
S nézlek s beszélek hozzád és tegezlek?
Magyarországból jöttem én, tudod?
Ma délben érkeztem, fáradt vagyok
S először életemben látom ezt
Hogy itt korzóznak ernyős bérkocsik
És úri hintók, mind fekete lakk
S hogy az öbölben egy hajó harangoz
S a csónakok hintálják magukat
És lustán elfordúlnak jobbra-balra
S távol narancsszín és fehér vitorla
Hajlik s a rózsza part félkörbe megy.
De rózsaszín a villa mind, de zöldek
A fák mögöttük, de kék ez a víz

Mint a kékítő s gyémánt szikrák esnek
Mindíg a vízre s alkonyat van itt is,
A kerekék forognak és ragyognak
És a sétálók olaszúl köszönnek
S a barna képű tiszték oly fonákul
Szalutálnak, nem úgy mint nálunk szoktak
S ellenzőjük nagyobb mert itt meleg van
S némán nevetnek mint a négerek
S hallok kacagni s diskurálni hallok,
Úgy tűnik mintha éltem volna már itt
És emlékezném, s úgy csodálkozom,
S nem ismer senki. A Caracciolo ez
Tudom s az a sok nagy citrom virág
Hosszú zöld fákon, az magnolia
S megy a fehér út fölfelé, hová is?
Itt senki nem törődik énvelem,
A rendőrtől félek pedig nem loptam,
Csak elhagyott vagyok mint egy levél
Ki nyáron egyedül a fa alá szállt.
Tudod hogy én boldogtalan vagyok?
Ugye te principessa vagy, hadd higyjem
Hogy az vagy s életed gőg, gyász, gyönyör.
Tudod hogy a bőröndben könyveket
S száz névjegyet hoztam s levélpapírt
Hogy majd levelet írok és fehér
Zsebkendőket szép négyszögletbe hajtva
S fekete s kék nyakkendőt és galambszínt.
Tudod hogy életem magammal hoztam,
Én érzek, élek, homlokom meleg.
Ez itt Nápoly, mi lesz itt énvelem mondd.
Szívem fel van dagadva s fáj egész nap,
A múzeumra nem vagyok kíváncsi
S a templomok s a Palazzo Reale
Nem érdekelnek, csak a szerelem.
Tudod hogy minden éjjel álmodok
S a pincérnek nem szólok róla reggel.
És forgópisztolyom van, belga gyártmány,
Mondd nem borzasztó hogy nagy nyári éjen
Mikor boldogság ömlik a tejúton
Az ágy szélére szoktam avval ülni

S csüngő fejjel bámulok vak szemébe?
 Tudod hányszor sugtam már : istenem,
 S hogy szenvedek mert a hajón patkány van
 S hogy szenvedek mert arany foga van
 Az ügyvédeknek és mert oly kövérek
 S hogy szenvedek mert koldusok köszönnek,
 S mert nyomorékok kis kocsin eveznek
 S mert gyermekek nem kapnak otthon enni
 S hogy szenvedek mert kórház van az utcán
 És operálnak benne kloroformmal.
 És nincs kedvem beszélni senkivel
 Mert teveled beszélni nem lehet
 S ölelni nincs kedvem mert tégedet
 Ölelni nem lehet s nincs kedvem nézni
 Mert nem találkozom tekintetteddel.
 Tudod hogy láttam az eget s a tengert
 S hallgattam a nehéz zenéket este
 És néztem éjjel a hű verseket
 És sokszor sírva sajnálom magam.
 Azt mondják ez betegség, el fog múlni
 S megnyugszom majd. Hát boldog nem leszek?
 Szeretnék melléd ülni a batárba
 Fölvenném megcsókolni hűs kezéd
 És sóhajomból gyűrű hajlana
 Ujjadra s könnyem gyöngynek esne rá
 És megkérdezném min gondolkozol
 S árnyékos szemeid min szórakoznak
 S rám néznél s azt lehelléd : a halálon.
 És hallgatnánk ketten, míg este lesz.

(Nápoly, 1914 május.)

A NAP LEMEGY

Szent isten,
 A nap lemegy.
 Bújj ide édes senkim-semmim,
 Mindent feledj.

Nézd hogy ég.
Milyen kerek.
Nagy nagy nagy tűz. Háború. Téboly.
Óh. Szenvedek.

Ki vagy te,
Emlék neved.
Viszi sárga tenger az égen
Az életet.

De szép vagy,
De jó meleg,
De síma vagy, de rózsaszín vagy,
De jó veled.

A tükör
Jég. Ránk mered.
A függöny milyen idegen most,
Megismered?

Bokrétánk
Fekete lett.
Pszt, hallod hogy sétál a szádon
A lehelet?

Jaj mutasd
A két szemed.
Mi lesz ha a halál megismer
S beléd szeret?

GITÁR

Takarodni a szép felhők alól
Úgy fáj, úgy fáj.
Menni a kertből, a muzsika szól,
Úgy fáj.
A jajt a sírig vinni hangtalan,
Megélni és nem ölni meg magam.

Nem szökni el rózsázott csolnakon
Úgy fáj, úgy fáj.
Egy padra ülni s tudni hol lakom
Úgy fáj.
Minden hercegnővel szakítani,
Szerkesztő urat alakítani.

Nem kelni mindig India felé
Úgy fáj, úgy fáj.
Francia kéj, nem veszni el belé
Úgy fáj.
Az éhezőket meg nem váltani,
Az utcán egyet nem kiáltani.

Ha kérdik, hogy vagyok : jól köszönöm,
Úgy fáj, úgy fáj.
Titkolni a halál milyen öröm,
Úgy fáj.
Arról beszélni, melyk a jó szivar,
Esernyőt vinni mert jön a vihar.

Úgy adni mintha mindegy volna már
Úgy fáj, úgy fáj.
Görbülni lassan mint a pipaszár,
Úgy fáj.
Elnézni hogy lesz majd mindenki vén,
Nem dűlni nyakukba : szegény, szegény.

Csak egy-egy könnyet ríni még sután
Úgy fáj, úgy fáj.
Pottyán még csepp elment eső után,
Úgy fáj.
Mondani : igen, meg mondani : jó,
És bólogatni mint a hintaló.

Gyermek hajt karikát tavaszi nap,
Úgy fáj, úgy fáj.
Nekem szalad, megkapni, szólni ; happ,
Úgy fáj.
Arany reggel lehulló angyala,
Mély ködben hattyú meghaló dala.

A csillagokat mind elejteni
Úgy fáj, úgy fáj.
A feledést is elfelejteni
Úgy fáj.
A lemondásról is lemondani,
Isten veled, soha se mondani.

ADD A KEZED

Add a kezed mert beborúlt,
Add a kezed mert fú a szél,
Add a kezed mert este lesz.

Add a kezed mert reszketek,
Add a kezed mert szédülök,
Add a kezed összerogyok.

Add a kezed mert álmodok,
Add a kezed mert itt vagyok,
Add a kezed mert meghalok.

MILYEN?

Mondd meg nekem
Milyen a hajnal a havon.
Mondd meg nekem
Milyen az este a tavon.

Mondd meg nekem
Milyen a szíveken a múlt.
Az ifjúság
Érzem pirúlt és elborúlt.

HÉT SZIN

Felém távol szivárvány látszik,
Szivárványom hét színe játszik :
Rózsa remény, viola gyásza,
Hervadt levélszínű lemondás,
Kék honvágy, fájdalom bíborja
És jégszínű reménytelenység
És lelke álmanak fehérje.

SZIVBŐL

Ki kérdez meg engem,
Szívem a mellemben
Hogy dobog, mit dobog?
Hogy én mit gondolok,
Hogy én mit takarok,
Hogy én mit akarok,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

A vonó keresztbe,
Húrok megeresztve,
Csengőnek nincs nyelve,
Harangok leverve,
Szómnak szórt virága,
Két szemem világa
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Tengeren ámulnék,
Csillagot számolnék,
Szép felhőt mutatnék
És angyalt kutatnék,
Tanítnék játszani,
Gyermekeknek látszani,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Reggel csöndet kérvén
Álmomat mesélném,
Mondanám szerelem,
Szerelem, szerelem.
Párt-párt dalra fűznék,
Csókolózni űznék,
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

Az örömnék, vágynak,
Boldogtalanságnak
Haját simogatnám,
Mosolyt hívogatnám,
A sóhajt kísérném,
A könnyet dicsérném
Kinek kell,
Istenem kinek kell.

TESTVÉR, ÉDES TESTVÉR

Testvér, édes testvér
Mi kéne ha vóna?
Nyisson bazsarózsa
Ideki a hóba?
Eső meg ne verjen,
Sár le ne ragasszon,
Göringy fel ne törjön,
Szél ne hasogasson?
Faág ne zörögjön,
Föld gödröt ne tátson,
Patkány ne cincogjon,
Varjú ne kiáltson?

Este is nap süssön,
A cseresnye essen,
Nyúl neked szaladjon,
Menyecske kergessen?

Reggel túrós béles,
Délbe diós, mákos,
Egyszer mézes kenyér
Másszor meg lekváros?
Fütyörésznél folyvást
Szép furulyaszóra?
Testvér, kedves testvér
Mi kéne, ha vóna?

Majd jön lucernába
Csendes déli álom.
Jön piros pillangó
Hogy kezedre szálljon.
Száz szép eladó jön
Erdőben a bálon,
Jön egy banda cigány,
Téged muzsikáljon.
Jön az ellenzőbe
Tarka selyem kendő,
Zsebbe bársony buksza,
Abba ezer pengő.

Jön a jó édes must
Csecses kis korsóba,
Jön galamb a dúcba,
Csida jön az ólba.
Jön fonatos kalács,
Mazsola kalácson,
Jön húsvétra pünköst,
Pünköstre karácsony.
Jön a selyem bárány
Dörzsölődzik hozzád
Jön tajtékpipából
Kék füstbe boldogság.

Jön az ákácának
Jön fehér virágja,
Jön haza a búza
Estharang szavára.
Jön a szép esthajnal

Ha egy csillag nyílt,
Eljön a Halál is
Mikor magad hívod.
Ha szénás szekerét
Hazafelé hajtja,
Tetejébe felvesz.
Ha szíved óhajtja,
Sóhajod sóhajtja :
Jó lesz fenn a szénán,
Alsók egyet rajta.

LENGYELORSZÁG

Fekete kémény
Mered magába
Minden határba
Lengyelországba.

Tűzhelyen pernye,
Hamu az ágya,
Csendbe megy a füst
Lengyelországba.

Híd térdre rogyott,
Széthullt a párna,
Eltört a kerék
Lengyelországba.

A harang elment
Mind éjszakára,
Jaj a jóreggelt
Lengyelországba.

A lomb hibázik,
Csüng a fa ága,
Nyár el nem őszi
Lengyelországba.

A föld orcája,
Rózsás orcája
Csupa barázda
Lengyelországba.

Hol volt, hol nem volt
Fecskének párja,
Gólyának fia
Lengyelországba.

Csak csóka csípi,
Vagy varju vágja
A kopasz mezőt
Lengyelországba.

Mint halott lánynak
Mosolyog szája,
Mosolyog a hold
Lengyelországba.

Kis kacsza fürdik
Fekete tóba,
Anyjához készül
Lengyelországba.

DE KÁR

De kár a szőke szűzekért,
De kár az édes ízekért,
Hűvös homályos hajnalért,
Kakasszóért, füttyért, dalért.

A melegért, a hidegért,
A finomságos idegért,
Az álomért, az óhajért,
A mosolyért, a sóhajért.

A színekért, a szavakért,
A tiszta téli havakért,
A záporért, a szelekért,
Lelebbenő levelekért.

A zúzmaráért, harmatért,
Jégért és forró gyarmatért,
A Szaharáért, tengerért,
Szigetekért, vademberért.

A pillangókért, méhekért,
Meg minden hernyó-céhekért,
A nyárfának rezgéseért,
A vasrács sűrű réseért.

A kukorica-selyemért,
Répáért, petrezselyemért,
Lila kalarábéfejét,
Mezőknek minden fűvéért.

A fényes, csúszós halakért
A százezer madarakért,
A foszló felhőalakért,
A napsütötte falakért.

A kikötőkért, Párisért,
A korallért, a klárisért.
Az aranyért, az üvegért,
A papos cukorsüvegért.

De kár a kandi rímekért,
A szép komoly könyvcímekért,
Aranyba pingált képekért
S a szobrokért, a szépekért.

A hosszú fasorért de kár,
Ahol az ember maga jár
Boldogtalansággal teli
S a végtelent elképzei.

Leírom mert eszembe jut,
Mily szép az égen a tejút
Lombok közt lámpasúgarak,
Húnyó szentjánosbogarak.

De kár a jégvirágokért,
A nem tudott világokért,
A ködökért, az árnyakért,
Éjfélbe szálló szárnyakért.

A rózsaszínű bábukért,
Tág szemükért, pötty lábukért,
Elbűvölt bábruhájukért
Jaj, eszméletlen bájukért.

A cigarette-ek füstjeért,
A mozdonygőz ezüstjeért
Megfüstölődött üstökért
Meg mind a kéményfüstökért.

De kár a friss lehelletért,
A bűvös-bájos balletért,
Tüllért, csipkéért, csokrokért,
A holdimádó bokrokért.

De kár a bíbor alkonyért,
Repkényes régi balkonért,
S a holdért, mert oly esztelen
Lebeg felhők közt estelen.

De kár az első évekért,
Tudatlan tiszta élvekért,
Bárányért mely mezőre jár
De kár, de kár, de kár, de kár.

A csöndért, hát a viharért,
Operai zenekarért,
Fehér fejű pojacokért
Meg a piros tojásokért.

A lépcsőkért, a hídakért,
Hajoló hattyúi nyakért,
A szép szivárvány-ívekért,
A szivalaku szívekért.

Ugy-e mily ámitó a csend,
Mikor az ember füle cseng,
Az élet tűnik, tovahal,
Egy más világ emléke csal.

De kár a sárgás könnyekért,
A fekete göröngyekért,
Irtózatért, csodálatért,
De kár a hervadt bánatért.

Kis kockákért ha a napon
Tündöklenek az ablakon,
A szelfényért mely él, jelez,
Cégtábláért mely éjjelez.

Csengettyűkért, harangokért,
Kántáló gyermekhangokért,
Orgonasíp sápadt sora,
Oh hegedű, oh zongora.

Oh cello, hárfa, oboa,
Caelesta, flóta, furulya,
Oh mandolin, banjo, gitár,
Citera, oh mindért de kár.

Trombita, dobszó, tambura,
Tárogató, kolomp, duda,
A clavecin milyen anda volt,
Az is szívem visszhangja volt.

Oh cimbalom s üvegharang,
Triangle, harmonika-hang,
Gong, castagnette, kürt és aeol
Nyárfák közt távol valahol.

Hangvilla mely hosszan mereng
Gummi mely kifeszítve peng,
Ákáclobról tépett levél,
Mely kis fiúk száján zenél.

De kár hajóért, vonatért,
Omnibusért, dísfogatért,
Repülőgépert, autóért,
De kár a vágótározóért.

Hí minden, minden menni hí,
Talyiga, szán, korcsolya, shí,
Sikló mely kúszik a hegyen,
Ringlispil, hinta, mind megyen.

De kár a báli láncokért,
El-elhullámzó táncokért,
Óh-kért, bókért, hajbókokért,
Hattyúnyakú kézcsókokért.

De kár a csókért, a csodás
Csókért, kívánt dulakodás
Vagy lázas egyezés után,
Kár, kár, kár a csókért csupán.

A csók, te nagy isten a csók
Jobb mint az összes földi jók,
Az édeseknél édesebb,
A mézeseknél mézesebb.

Csokoládé, bonbon, bibor
Vanília, malagabor,
Forró jamaikai rum,
Tokaji, absinth, opium.

Nincs muskotály, must és eper
Mely éde csókkal érne fel,
Nincs Mozart-dallam, anyai szó
Mely hozzá volna fogható.

Nincs théa, mák, méreg, fahéj,
Édesgyökér és tiszta tej,
Nincs ananász, nincs kakaó,
Hogy volna hasonlata jó.

Piskóta, torta, naspolya,
Alvó bölcsősök mosolya,
Nincs mazsola se datolya.
Füge, narancs, soha soha.

Édesebb mint a málna, sőt
Mint minden émelyült befőtt
És édesebb a bosszunál
S a sóhajnál, a hosszunál.

Nincs oly forró cukrászi kók
Nincs olyan ínycsók mint a csók
Oranzsád nincs, nincs semmi dzsem,
Nincs nincs oly édes semmisem.

Nincsen puncs, grog, likőr, hasis,
Akármilyen mélyen hat is,
Pergetett mézzel tele tál,
Hóban való álmahalál.

Nincs ájulat, nincs képzelet
Mely annál édesebb lehet,
Oly édes, édes, féktelen,
Oly véghetetlen végtelen.

Cseresnyepár, csali csere,
Száj száj felé liheg : gyere.
Mily múlandó, mily oktalan,
Mily örjítő boldogtalan.

Oh lefogott karmos kacsók,
Oh csucsorított csacsi csók,
Oh elrévült csókízű szók,
Fulladt, borúlt, vak, néma csók.

Oh rózsázás, szőlőszedés,
Oh szenvedélyes szenvedés,
Mézesmázos marakodás,
Oh túlvilági hasadás.

Foghús bizserdül, íny gyulad,
Nyelven vonagló indulat,
Lehellet, sóhaj, hang elegy
Alélva csókkal összemegy.

Rubint csók, csordul, zeng, ragyog,
Tűzcsengők, olvadt csillagok,
Jaj fájó menny, boldog pokol,
A szívben száz szív bujdokol.

Egymásba két-két szem mered,
Bennről mosoly s halál ered,
Pillák lankadva lejtnek,
S elúsznak éjbe a szemek.

De kár a csókért istenem,
Mert itt volt, itt van, itt terem.
Világ világra föllehel
S bolond sikolylyal kapja el.

Csók, csókolnám papírra, csók,
Csak nem fogadnak szót a szók,
Egy más világra elviszem,
Ott elmondom majd azt hiszem.

Jó vón mint felhő lengeni,
Mint égitest kerengeni.
Mint angyalarc merengeni,
Mint kagyló zengni zengeni.

Jaj szállni, szállni, szállni csak.
Mint halvány álommadarak,
Mint árnyék tűnni mely nem él,
Itt járni mindig mint a szél.

Csak lenni mint egy szem homok,
Kit érnek hullámstromok,
Kit szél gázol, gyermek kever,
Ki mégis a parton hever.

Nem tudom, év, év, év halad,
Ő itt marad az ég alatt,
Csillan, csillan mert süt a nap,
Az óceánnál boldogabb.

MESSZE, MESSZE, MESSZE

Elmennek a könnyek innen
Messze, messze, messze,
Gyöngyszínű tó lesz belőlök.

Sóhajok elmennek innen
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök barna hattyú.

Jajjajok elmennek innen
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök egy fúvó szél.

Elmennek meghasadt szívek
Messze, messze, messze,
Lesz belőlök egy piros domb.

Szép szál férfiak elmennek
Messze, messze, messze,
Szép nagy fák lesznek belőlök.

Kerekedik gyöngyszínű tó
Messze, messze, messze,
Úszik rajta barna hattyú.

Tó közepén piros sziget,
Messze, messze, messze,
Körül a fák fúvó szélben.

A FECSKÉNEK ÁRNYÉKA

Fecske repült el az égen,
Megláttam az ér vizében
Mintha a part alá szállna
Halovány hangtalan árnya.

Utána néztem az égre
És elnéztem a vidékre
A szívem nehéz, nehéz lett,
Nem tudom mi volt az élet.

VILÁGTALAN KATONÁKNAK

Angyal szeretnék lenni,
Égi gyöngéd alak,
Suhanhatnék közzétek,
Hogy vigasztaljalak,
Múlattassalak.

Szárnyammal, szárnyammal
Szellőt hajtának rátok
S odadnám lágy szárnyaim,
Tapogassátok,
Símogassátok.

Hoznám arany hegedűm
Muzsikálni néktek,
Mikor hallgatva ültök
Végzetetlen szépet,
Örök édességet.

Szólanék hozzátok
Boldog álmhangon,
Ugy mondanám néktek :
Te lelke, galambom,
Bárányom, galambom.

Mikor mentek a hídon,
Elől lépkednék lágyan,
Kezemet hátraadnám :
Gyertek bátran utánam,
Csak gyertek utánam.

Gyertek, ne álljatok meg,
Ne hajtsatok a zajra,
Gyertek, ne forduljatok
Se jobbra se balra,
Se jajra, se dalra.

Ugyse ez az igazi,
Csak összevissza álom,
Majd túl leszünk a hídon,
Az éjszakán, az álmon,
Már a hajnalt várom.

A sóhaj után menjünk,
Azt az üdvösség csalja,
Fogjátok karon egymást,
Oh várnak arra, arra
Rózsázó hajnalra.

A VÁNDORLEGÉNYEK

— Jaj a lábom, jaj a vállam,
Nem állom már, jaj hogy álljam.

Ne kezd megint, no ne jajgass,
Gyere szépen, gyere, hallgass.

— Ülünk le az árokszélre,
A ládám hadd venném le.

Csak ne ülünk, csak haladjunk,
Késő lesz, el ne maradjunk.

— Éhes vagyok szomjas, vagyok
Én itt mindjárt leroskadok.

Gyere csak, előre nézzél,
Ne hadd magad, füttyörésszél.

— Mondjad merre, mondjad hova,
Mi vagyok én, isten lova?

Ugy vegyed csak mint egy sétát,
Szolgálj a margarétát.

— Mondjad miért, mondjad meddig,
Mondd meg mért küzködtünk eddig.

Ott egy kútágas már, mondom,
Torony is jön túl a dombon.

— Ki vár minket, ki hí minket,
Ki kérdezi könnyeinket?

Mingyár nyílnak a csillagok,
Addig már én elballagok.

— Borúl az ég, fázok, félek,
Mondd meg nekem minek élek.

Majd a jószagú szénába
Megágyalunk éjszakára.

— Édesanyám is volt nekem,
Édesanyám nincs most nekem.

Lágy szénába belebúvunk,
Hallgatunk hogy elalúdjunk.

— Mondd meg mi lesz holnap reggel,
Mondd meg nekem mért keljek fel?

El nem búcsúzunk egy szóval,
Megyünk tovább kakasszóval.

— Emlékszem te, gyermek voltam,
Jó az isten azt gondoltam.

Elmegyünk mink szép vidékre,
Mintha mennénk tiszta égbe.

— Nem bírja már szegény szívem,
Megszakad már az én szívem.

Ott megszállunk, ott majd élünk,
Majd ott mindent elmesélünk.

A MOSOLY

Én úgy csodálom a mosolyt
Én azt leírni úgy szeretném,
Én nem tudom, de oly jól esne
Ha a mosolyt le tudnám írni.
Utánozhatnám csak betűkkel
Ezt a tündér mozgást az orcán,
Mely mintha mély szenderből jönne,
Ugy kél és indul a cimpák fölött
S gyöngéd és karcsú illanással
Vonagló íve kétfelé lejt
S hasonlít a hattyúk nyakához
Amint a vízbe hajlanak
S olyan is, mint a hegedűk
Két S betűje, olyan is.
S az ajkak mellett jobbra-balra
Megáll a két varázsvonal,
Hízalgő koszorú a szájnak
És míg lejtett édesdeden,
A két orcát földuzzasztotta,
S ott lett két kis derült halom,
Melyek fölött fény tűnedez.
És ezalatt a két szemet
Mily változás bájolta el,

Gyöngéd s oly könnyű a tekintet
És mintha íze lenne : édes.
S úgy néz, csodálva kedvesen,
Mintha mást látna, mint a mit néz
S oly anda fény jár a szemekben
Mintha hold sütné valahonnan,
Meleg hold álmodott világból
Nézd, nézd a száj mozdul, huzódik
S az ajkak válnak szép szelíden
És a csontváz előmutatja
Tökéletes két fogsorát.

ÉJFÉL

Ezüst gyapju fellegek,
Lenn a hídon elmegyek.

Mintha látnám magamat,
Gyufaszálat ég alatt.

Megy az árnyék, megy velem
Mint a sors oly nesztelen.

Én kopogok? Itt vajon
Vagy a túlsó oldalon?

Kibukik a kancsi hold
Ki a fellegekbe volt.

Lebben s mintha állana
S mintha hátra szállana.

Halál felett ballagok,
Hol vagyok én? Ki vagyok?

A híd végén odaát
Vár valaki, odaállt.

Elkiáltom jaj nekem,
Megszaladok sebesen.

Karjaiba rohanok :
Az aki én, az van ott.

Forró szívvel könnyesen
Én várok ott csöndesen.

Átölelem nyakamat,
Megsiratom magamat.

A SEMMINÉL KEVESEBB VALAMI

Kik élünk itt sem élünk szívesen,
Nem is tudjuk már mi az élet.
Éjfélbe járunk fényes nappal,
Hajnalt és alkonyt elfeledtünk.
Az ég arany felhőkkel áll csudára,
De a világ elment alóla már,
Maradni szégyen, veszni borzalom.
A lét fájdalma utca rongya lett,
A gyász megvette mind a könnyet,
Éhség, irtózat használják a sóhajt,
A szűz mosolyt a téboly elszöktette,
A túlzás összement, lesült az álom,
A képzelem festékje mind kiporlott
Tündéreink sértetten elvonúltak,
Az angyalok lebuktak ájulattal.
Száll a madár, a szél suhan világgá,
A lombok zöld borúval ingadoznak,
Virág bájolva áll fel álmot élni,
Ezüst fátylában csillag mosolyog,
Napsúgárhintán a levél lebben,
Szívárvány fut fel vídor kört, megáll,
Zápor fénynyel zuhan, borúl fehér hó,
Folyó vonaglik, hegy tápászkodik fel,
Merengve tó kerül, minden hiába,

Hiába van minden, nem is igaz,
Sehol semmi a földön, elveszett,
Mert nincs már semmink sem csak a valóság.
Elárulták a boldog elmúlást,
Látod mi az embernek a halál.
Úgyis meghaltunk volna, látod,
Halandónak látod mi a halál.
Nincs több ámúlat, minden kiderült.
Halálig hogy nézzünk egymás szemébe!
Tekintetünknek vége van, mert látott,
Fülünk örökre odavan, mert hallott,
Nyelvünk jobb többet nem forogna, mert szólt.
Próbálj távol sziget felé nyujtózni
És sóvár karjaid rögtön leesnek.
Kiáltsd el ifjúság! — szavad színészet
S próbáljon szíved bánatot csinálni.
Mondjad barátom! — s nem hiszel magadnak,
Mondd testvérem! — s tudod mit mondtál: semmi.
Súgjad szeretlek s kérdezd mit tesz az.
Lépj emléked kertjébe tiszta csendben,
Ágyásaid helyén hamut találsz,
Szikkadt hideg fű kushad színe nélkül
Hol bálban ültek ültetéseid
S közöttük a padon látod magad
Boldogtalanság orgonája alján
S nem ismersz rá, ki ül ott: nem te vagy.
Már nem vagy ember, állat nem lehetsz,
Találj magadnak új nevet ha tudsz.
Nem élünk már többet, csak itt vagyunk,
Úgy állunk itt akár meghaltunk volna,
De el se dültünk, állva itt maradtunk,
Kezünk lábunk jár, szólalunk mint bábok
Kiknek mellében szerkezet forog.
Álljunk fel sorba, kormos hűlt sövény
Ha már elrobbant fény, szín, szikra, hó.
Az ember itthagzott, álomba tűnt el,
Hol jár, friss vándor szívre tett tenyérrel?
Orcáin a nap reggelfénye langall,
Mellébe sűrű tiszta lég szorong,
Két karja nyúlik boldogság után,

Felhőket bontó ész zúg homlokában,
Combját feszülve húzzák jó inak,
Erőnek kéje izmait lovallja
Tovább haladni, soha meg nem állni,
Fülén szép hang, cimpáin jó szagok,
Szemét szállatja halmokon tova,
Tengerre ér s ott vész tekintete
S nyilt ajkán hallga isten hangja : óh.

ELALVÓ HATTYÚ

A hattyú lehajtja hó nyakát
Hó nyakát fekete tóra,
Ő nem tudja hány az óra,
Nem is hallgat harangszóra,
Nyúgovóra nem mond jóccakát.

Szép csendesen megáll a tavon,
Árnyéka ott van mellette,
Az is fejr mint a teste,
Sötét a víz meg az este,
Ez lehetsz te, sötét fájdalom.

Most alszik el a hattyúmadár.
Megyen a hold haloványan
Végig a véres világon,
Áll a hattyú ében tálon
Mint az álom. Minden néma már.

HŰSZÉVES FIÚK HALÁLA

Két karjukat még kitárják
Mint madár, ha száll, a szárnyát,
Mondd elszállhattak vele
Bájos tartomány fele?

Mint varázslatban lehúlltak,
Mint álomban úgy elmúltak,
Mint a hópehely leül,
Mint pillangó elrepül.

Virágarccal csodaképpen
Elomolnak rémmesében,
Fergetegben milliomm,
Milliomnyi liliom.

Mint a csillagok az égen
Csudálkoznak az éjfélen
S hajnalban kialszanak,
Mielőtt fölkél a nap.

Tán csak itt jártak, mint nyáron
Mosoly fut le napsugáron
S játszik a tornác falán,
Vendégek voltak talán.

Hova való a mi drága
Orgonánk tűnő virága?
Hát zölden hullt falevél
Akit elszöktet a szél?

Hova való ifju sóhaj?
Hova való édes óhaj?
Álom, ábránd elhaló?
Életünk hova való?

Tán már otthon járnak-kelnek,
Angyalokkal ünnepelnek,
Könyökölnek meglehet
A szivárvány híd felett.

Elmerülnek fényes égbe,
Tejtengerbe, édességbe,
Mint csengettyű elhal csendbe
Csengve, zengve végtelenbe

LÁNYOKNAK VALÓ NÓTA

Gyertek lányok karonfogva
Menjünk fel egy magos dombra
Nézni az eget milyen kék
Lányok lányok
Nézni piros naplementét.

Gyertek lányok jó időbe
Kisétáljunk zöld erdőbe,
Zöld erdőnek közepébe
Lányok lányok
Ott leüljünk csendességbe.

Gyertek lányok szép sorjába
Menjünk a folyó partjára,
Ott megálljunk, nézzük lányok
Lányok lányok
Hogy mennek el a hullámok.

Gyertek lányok kéz a kézbe
A pusztának közepébe,
Hadd fújja a szél hajunkat,
Lányok lányok
Hurcolja el sóhajunkat.

Gyertek lányok koszorúba
Egymás vállára borúlva.
Tegyük össze szép fejünket,
Lányok lányok
Ugy hullajtsuk könnyeinket.

OLY SZÉPEK A TAVASZ FELHŐI

Oly szépek a tavasz felhői,
Oly szépek, oly szépek,
Oly szépek a tavasz felhői.

Mint boldogság úgy kél a reggel,
Boldogság, boldogság,
Mint boldogság úgy kél a reggel.

Kis árvák énekkel forognak,
Kis árvák, kis árvák,
Kis árvák énekkel forognak.

A lányok mint az édes szellő,
A lányok, a lányok,
A lányok mint az édes szellő.

Kántálnak a bénák a porban,
A bénák, a bénák,
A bénák a porban kántálnak.

Az erdő halva áll napfényben,
Az erdő, az erdő,
Az erdő halva áll napfényben.

Homály illan zöld halmon átal,
Zöld halmon, zöld halmon,
Zöld halmon homály illan átal.

Virágok zúgnak lenn a földben,
Virágok, virágok,
Virágok zúgnak lenn a földben.

Pillangók gomolyognak messzi,
Pillangók, pillangók,
Pillangók gomolyognak messzi.

Tenger piros cseresnye zúdúl,
Cseresnye, cseresnye,
Zúdúl tenger piros cseresnye

Arról, a hol lerogy a mennybölt,
A mennybölt, a mennybölt,
Arról, a hol lerogy a mennybölt.

Sóhajok húznak, hajt a bánat,
A bánat, a bánat,
A bánat hajt, sóhajok húznak.

Könnyek úsztatnak, hí az álom,
Az álom, az álom,
Az álom hí, könnyek úsztatnak.

Szegények mind gyerünk karolva
Szegények, szegények,
Szegények mind gyerünk karolva,

Jaj élni ott a kék határon,
Jaj élni, jaj élni,
Jaj élni ott a kék határon.

JÉZUS KRISZTUS

Emberek istene,
Istennek embere,
Te lehajlott fejű,
Megszegezett kezű,
Leszegezett lábú,
Lecsukódott szemű,
Te megfagyott ajkú,
Te kihaladt szívű,
Te örökre vérző,
Útszél elhagyottja,
Mezítelen testű,
Hófehér szemérmes.
Tavaszzal lombtalan,
Nyáron napon égő,
Te ősszel megázó,
Te télen megfázó,
Szélben takaratlan,
Viharban búvatlan.
Te nappal életlen,

Éjszaka fekvetlen.
Özvegyek karója,
Leülő koldúsnak
Támasztó párnája,
Minden úttalannak
Útmutató fája.

Gyermekek rokona,
Véneknek pajtása,
Vándoroknak botja,
Bohóknak tútora,
Pásztorok vezére,
Juhok gyapjújából
Tövist válogató,
Szamár hosszú hátát
Végig simogató.
Jajnak trombitája,
Sóhajnak vonója,
Némának ekhója,
Könnyeknek kendője,
Éhes vendéglője,
Bénának fürdője,
Esettnek mentője,
Vakoknak gyertyája,
Poklosok barátja,
Halálnak doktora,
Mindenki testvére,
Egyetlen magános.
Te másról beszélő,
Te tengerre lépő,
Te egekre néző.
A kínoknak grófja,
Herczegek hercege,
Királyok királya,
Szegények szegénye,
Harmincz ezüst érő,
Harminczhárom éves.

Te felhőbe szálló,
Te mennyekben járó,

Tejúton sétáló,
Fényességben álló,
Szivárványra dülő,
Te angyalt tanító,
Te bárányt vezető,
Galambnak gazdája,
Kelet majorosa,
Nyugat bíborosa,
Csillagok csillaga,
Örök trónörökös,
Örökös boldogság.

A SZERELEM

Csak melegedni tartottam két kezem
Úgy mint az a szegény vándorló a csapszékben
A kályha mellé megy s karjait nyitja szépen.
Csak melegedtem, nem tudtam hogy vétkezem.

Én is, uraim, úgy fáztam odakinn.
Ujjaim összeálltak, kék lett, ugrált az ajkam,
Nem ismerem magam, nem tudom én mit akartam.
Az üdvörl hallottam. Csak azt tudtam mi a kín.

És elégettem két kezem, két szemem
Kiégett és megégett a szívem, összeégtem.
Trillával mind a reggel s az éj mind holdsütésben
Odaégett. Leégett életem, mindenem.

CSILLAGOK

Csillagok, csillagok
Arany pitypang kék mezőben
Örök májust élvezőben,
Odafenn nincs hervadás.

Csillagok, csillagok
Csupa csókok, csuda csókok,
Kik sohase csókolóztok :
Ott ég minden csókotok.

Csillagok, csillagok
Az isten boldog bazárja,
Egy gyöngynek egy könny az ára,
Könnyet könnyen adhatunk.

Csillagok, csillagok
Csupa jó szó, csupa vig szó,
Hosszú mese, álmosító,
Egyszer csak elszunnyadunk.

Csillagok, csillagok,
A sötét ég egy nagy ponyva
Egész világ fölé vonva,
Ócska ponyva, csupa lyuk.

Nézzétek, nézzétek :
Tán mennyország van felette,
Fényessége látszik este
Azon a sok kis lyukon.

CITERA

Serkenj fel lantos
Pendítsd citerádat
(Egy zsoltár kezdete)

Serkenj fel lantos
Pendítsd citerádat,
Édes beszédre
Nyisd ki néma szádat.

Ládd a havak hogy
Esnek a tetőre,
Utcára, térre,
Kertre, temetőre.

Ládd hogy borúlnak
Hetedhét határon
Hangtalan halkan
Mint a tiszta álom.

Hallod a zörgést,
Emlékezni tudsz tán,
Látod egy szánkó
Szalad el az utcán.

Hallod a zörgők
Zengenek, zenélnek,
Hallod felelnek
Régi régi télnék.

Hányd el szívedről
Azt a csúnya terhet
Mit e világon
Naprul napra felvett.

Tedd le a gondot,
Nem illet az téged,
Nem a siralom
A te mesterséged.

Nem terád szabták,
Lóg rajtad a bánat,
Nem a halálnak
Jöttél tanújának.

Jöttél szép szánon
Gyémántozott hóba
Emberek közzé
Csak látogatóba.

Arany dudával
Zengj az emberekhez,
Mind a népekhez,
Mind a nagy sereghez.

Mondjad hogy éljünk
Mondd az isten mondta,
A vén kaszás mondd
Úgyis jön naponta.

Mondd ki az eget,
A napot, a holdat,
Danold ki nekik
Danolnivalódat.

Mondd két kezökbe
Vegyenek virágot,
Szagolni, színi
Földi boldogságot.

Mondd este gyűjtsék
A csillagok kincsét,
Mondd gyöngy a harmat,
Egymást avval hintsék.

Mondd a madarak
Mi szépek, mi szépek,
Mondd meg a vágyak
Ilyen futri népek.

Mondjad az élet
Egyetlen, egyetlen,
Mondjad prezent az,
Nem lehet kegyetlen.

Mondd friss karokkal
Leányt kell ölelni,
Hangos torkokkal
Bordalt énekelni.

Kelj fel, tukmáld rá
Minden egy emberre :
Menjen a partra,
Nézzen a tengerre

Mint a doktor szól :
Mondd á, nyisd ki szádat,
Ó : mondd előttök,
Hadd mondják utánad.

Mondd jobb kezökkel
Egymást simogassák,
Mondjad verésnél
Az kisebb fáradság.

Mondjad nézzenek
Egymásnak szemébe
Mint ha lenéznek
A kútba, a mélybe.

Esik a hó, mondd,
Nézzétek valóság,
Fehér lesz minden,
Olyan mint a jóság.

A telet isten
Mondd örömnnek adta,
Egymást célozni
Itt a lágy hólapta.

Mondd csuda élet,
De jó hogy itt állunk,
Legyünk még többen,
Hőembert csináljunk.

SZOMORÚ FŰZ

Több fák mellett a mezőben
Egy szomorú fűz is éled,
Levelezik minden ága,
Olyan szép zöld hogy még sárga.

Jaj de mégis szomorú fűz,
Gyenge lombjai lejönnek
Mint a bánat, mint a sóhaj,
Mint a földbe járó óhaj.

Hiába a selyem kék ég,
Hiába ült egy rigó is
Tetejébe széjjelnézni,
Hintálgatni, füttyörészni.

DES GRIEUX

Kis Des Grieux Manonja nélkül
A pusztában szenved,
Nincs istene, nincs egy barátja,
Nincsen kutyája, nincsen sátra,
Puskát vállára nem vett,
Fél a nappaltúl, fél a sötétségtúl.

A bal kezével szívét tartja
Hogy meg ne hasadjon,
Jobb kezébe homlokát hajtja,
Minden lélegzetét sohajtja,
Néki vigaszt mi adjon,
Akármit néz, csak bánatot néz rajta.

Térdének mérföld minden lépés,
Menekül semerre,
Csóktól, daltól elhagyott szája
Nyílik némán s a sírást várja.
Aludni volna terve,
Sebei fájnak, nincs azokra tépés.

Meggyűlik két szeme könnyekkel,
S könnyekben melegszik,
Lejárnak arcára a könnyek
S oly lassan és oly görbén jönnek :
Az ő útjának tetszik.
Nyelve száraz, gégéje nehezett nyel.

Már néki csak kín minden élet,
Reménye meghalni,
S ahogy fut a halál elébe,
Annak is fel-feltűnő képe
Kezdi őtet megcsalni.
Megáll, reszket, vár tündér segítséget.

A földre rogy s úgy néz az égre ottan,
Fönn az égen hajnal,
S gondolja: én ártatlan gyermek,
Még várom a bimbó szerelmet.
És elkezd nyögni: jaj, jaj,
De attól egy homokszem el nem moccan.

KÉK ÜVEGGÖMB

Én leírom a papírra
Hogy milyen szomorút láttam,
Mert nincs kinek elmesélni
Csak a szép fehér papírnak.
Láttam egy kék üveggömböt
Léc hegyében virágágyon
Elhanyagolt kertecskében,
Kibe mentemben benéztem.
Csorba volt a kék üveggömb
És homályos és poros volt.
Én megálltam és elnéztem
És gondoltam lusta nyárra
És gyöngé szép menyasszonyra
Aki a kis kertbe sétált,
S a kék gömb előtt megállott
Mert magát meglátta benne
Csupa kékben és aranyban
Kicsibe, rézsút kinyúlva
S tündökölve mint az álom
S kezét szeme fölé tette
S csudálkozott és mosolygott.

A BÁNAT ÚTJA

Egyszer csak felkerekedtem,
A hátamra zsákot vettem,
Botot vágtam száraz fáról,
Elmentem erről a tájról,
Mentem, mentem, mendégéltem
Erre arra ahol éltem.

Minden könnyem összeszedtem,
Kit szememből elejtettem
Harcmezőről vérből, sárból,
Hótelszobák vánkosáról,
Szép leány keze fejről,
Hű könyveknek leveléről,
Temető hideg kövéről,
Szegényeknek küszöbéről.

Összeszedtem minden szómat,
Visszacsaltam minden óhmat,
Sóhajaim elkapkodtam
Mindet felgombolyítottam,
Boldog órák után jártam,
Boldog órák nem találtam,
Lépéseim mind megeltem,
A nyomát mind felemeltem.

Mindentől amihez értem
Sorba bocsánatot kértem,
Mindent megköszöntem híven,
Amitől csak fájt a szívem.
Elbúcsúztam a világtól:
A tengertől és a fáktól,
Kerti, mezei virágtól,
Kezem nyaldosó kutyáktól.

Zsákomat hátamra véve
Mentem a világ végére,
A világ végén leültem,
A nagy csendnek úgy örültem
És azóta mind csak nézem
A felhőket fenn az égen.

MINT AZ ÉGEN A HOLD

Semleges voltam én, mint az égen a hold,
Ki kék útjain holt álmában iramol
S tornyok arany keresztjein ezüst örömét elvonja.

Én gyáva voltam mint az ősült őszi fű,
Ki reszket hajnalban s reszket este felé
S mint a pillangó ki hogyha árnyék jön közel, már lebben.

Én bátor voltam mint a falusi fiúk,
Kik karácsony reggel járnak hajlós jegen,
Vagy mint a kisasszony aki vizet iszik égő bálban.

Én ártatlan voltam mint egy ákác levél
Kit a tavasz hozott, az ősz meg majd viszi,
Ki melegszik a napon, port visel, ragyog az esőben.

Én a legbűnösebb voltam, mert éltem én,
Mert szívet tartottam s adtam lehelletem
S szavam mindig jönni akart, de hallgattam és hallgattam.

De nem is éltem, én tudtam halva vagyok,
Fölkél arcom tisztán a földnek peremén,
Két szemem lát és emlékszem s csalódom, de nincs már
[könnyem.

RÁNC A LEÁNY HOMLOKÁN

Én leírnám ó csak bírnám,
Hajszál árnyék, emlék, álom,
Szél vonása havon, télen.

Gyűrődés a rózsaszirmán
Hasadás ó porcellánon,
Téveteg ér falevélen.

Tán betű megyen merengve,
S félbemarad elvonulván,
Jaj milyen jelt indult írni ?

Mi értelme, célja, rendje
Vagy sejtelme, megtanulnám :
Túlvilági vagy csak siri ?

Mint egy sóhaj hűlt akkordja,
Olyan tűnő, olyan halvány,
Olyan könnyű, olyan semmi.

De fölvette, nézd fenn hordja
Homlokán a fiatal lány,
Ott van, nem tud ellebbenni.

A mosdóvíz le nem mossa,
Törülköző le nem törli,
A púder le nem porozza.

Bánatos fátyol dugdossa,
Ujj nem tudja eldörzsölni,
Sem orkán el nem orozza.

Sötét este betakarja,
Édes alvás elfelejti,
De reggelre mindig ott van.

Hogy jön az mondd ? Éjfél varrja ?
Pillanat villámul ejti ?
Évek vésik szép nyugodtan ?

Kubikoló törpe percek,
Százan ezren millióan
Pici kis ásókkal ássák

Sugdolózva : gyertek, gyertek
S a mint elvégezték : jól van,
Mennek ásni másutt mását ?

Balzsamolaj, tejkvíz, krémek,
Villany munka, lágy zománcok,
Pipere bűbáj Lyonban

Most ha összebeszélnének,
Mind mennének, azt a ráncot
Vissza tudnák venni onnan ?

Ha lehetne visszavenni,
Lehetne-é visszaadni
A napokat kik lementek ?

Tiszta gyöngyben elé tenni
Könnyeket kik annyi s annyi
Cseppben ölébe cseppentek ?

Egy szallagban selyem ah-hal
Vissza vonni sóhajt, sóhajt,
Melyek messzi iramoltak ?

Felrósázní múlt tavasszal
Pusztá kertét, dermedt óhajt,
Élve visszahozni holtat ?

HIVÓJEL

Aki a könnyeknek nem örvend,
Adja nekem, adja nekem,
Én majd felfűzöm sóhajomra,
Én gyűjtöm, mert én szeretem.

A gondokat, bánatot, szégyent,
Amit nem bírtok, emberek,
Adjátok ide, viszem én majd,
Én jól járok ha szenvedek.

A fájdalmat meg az unalmat,
Az irigységet, haragot
Adjátok elő, hadd veszem meg,
Én mindenért mosolyt adok.

Végigmegyek az utcán, halló,
Nyissátok ki az ablakot,
Minden jajt nyújtsatok ki hozzám,
Minden panaszt kiadjatok.

Én vállalom, nekem nem árt az,
Én nem ide való vagyok,
Én nem akarok itt virradni,
Én messzi földre ballagok.

Neszték, vigyétek el amim van,
Odadom ifjú színemet,
Odadom a szerelmeseknek
A szavamat, a szívemet.

Kedvemet a kedvetleneknek,
Vágyaim nektek gazdagok,
Álmaim fogjátok szegények,
Alúdjatok, álmodjatok.

MINT A HANGAFA A PUSZTÁBAN

Mint a hangafa a pusztában
Olyan leszel te,
A szép idő elmúlt teróllad,
Zsivajt hallasz s hozzád nem szólnak.

Bohók danolva citerával
Feléd bokáznak,
Elhallgatnak ha odaérnek,
Csúnyán néznek rád oszt kitérnek.

Jaj szép leányok kergetőznek
Mohó sikolylyal,
Kis csecsök reszket, sok szalagnak
Nézhedd lengését, elszaladnak.

Majd kérdezed mikor tavasz lesz :
A tavasz hol van ?
Óbégatsz és zokognál nagyba,
De könnyeid be lesznek fagyva.

Kipusztúl a virág a földről,
Madár elbúvik,
Gyász csüng köröskörül az égen,
Bádog nap pislog közepében.

Horpadt hold kél mosolylyal néked,
Denevér símít,
Szűrós eső csókolja orcád,
Szétnézel, szürke mind az ország.

Mint a hangafa a pusztában
Olyan leszel te,
Kihez a szél jár késő este
Hogy leveleit hessegesse.

Kinek levele nyáron elszáll,
Szerteszéjjel száll,
S fejét úgy rázza zengő szélben
Keservesen, sötét éjféiben.

HOLNAPRA

(1916 karácsony este)

Nincsen harang hogy szóljon,
Gyertyácska nincs hogy égjen,
A fácska is de drága,
Egy forint minden ága.

Nincsen dió aranyból,
Arany nincsen papírból,
Nincs csengő hogy jól essen,
Nincs apa ki csengessen.

Nincs köszén hogy kiizzon,
Nincs tűzifa lobogjon,
Hogy az arc kipirúljon,
A mosoly kivirúljon.

Nincsen mosoly mert elment,
Mert nem szeret már minket,
Csak a könny szeret minket,
Jó meleg szemeinket.

Gyász szereti szívünket,
Gond szereti lelkünket,
Az élet lám csak büntet,
Halál szeret bennünket.

Szeret a fagy folyókat,
Szereti köd a reggelt,
Csillagot szeret felhő,
Virágot hideg szellő.

Hó szereti a hantot,
Sötétséget az álom,
Átszállunk a világon
Két tiszta fehér szárnyon.

OLY SZÉP SZIVEM VOLT

Oly szép szivem volt valaha
Barátom, ibolyacsokor,
Kibomlott nem tudom mikor,
Elfonnyadt, émely a szaga.

Kényes volt mint a lakktopán,
Amely csak bálterembe jó,
Vagy csúszni szőnyegen való,
Nem sárba menni ostobán.

A szívem meleget adott,
Mint május olyan meleget,
Minden növénynek eleget.
Most hol jég, hol pokol vagyok.

Kinyithattad vón mellemet,
Olyan tükör volt itt belül,
Kiben a csúf is felderül.
Már vaksi, nem tud kellemet.

Édes szív volt, piskóta volt,
A ki harapta tudja még,
De könnyem több volt mint elég
És könnyben ázott s elromolt.

Mosolygott, mint a tengerek
Remek kagylója s idegen,
Boldog zúgást tett idebenn.
Nézd, eltörték az emberek.

1917-BEN

Ez a kék ég vörös lehetne,
Rajta fekete nap mehetne
Csupa fekete fellegekbe.

A madarak hallgathatnának,
A nagy erdők jajgathatnának,
Hegyek vissza jajt adhatnának.

Gyermekek ríva ríhatnának,
A sírok mind kinyílhatnának,
Halottak halni híhatnának.

NÉKED SZÓL

Néked ki száz év múlva sétálsz a sétaúton
S botoddal, ha szokás lesz akkor is bottal menni,
Unottan piszkálsz száraz levelek közt, e semmi
Fosztlány papírt, barátom, révedve Néked nyújtom.

Meleg lehelletem fut a tiszta papirosra
Mely eléd zöröghet a levelek közt a porban,
Addig tudom sok sár eltörli a szót a sorban,
Elrongyolja a szél, az eső barnára mossza.

Épp olyan lesz talán a természeted mind nékem,
Szemed is ilyen lesz tán, a hangod is hasonló,
Tán még a képed is meg járásod is s a romló
Években éppen így csüngsz majd a végtelenségen.

Jobbkezem adnám Néked, ki ott jársz messze távol,
Szeretnék Véled kezét fogni s szemedbe nézni,
Te is leszel majd úgy hogy lelked holt múltban érzi
Igaz hívedet s avval beszélni vágyva vágyol.

Téged tudósítlak hogy itt voltam a világon,
Hogy szívem vert s halk h-val mindegyre lélegzettem,
Fenn voltam és alúdtam, mozogtam, ittam-ettem,
Isten felől hallottam s meg kell itt halni, látom.

Gyermek voltam, fiú, meg ifjú s így ember lettem.
Beszélt a szám, nevetett, danolt, fütyölt, sohajtott,
Szemem könnyeket ejtett, arcomon mosoly hajtott,
Játszottam és küzködtem, unatkoztam, szenvedtem.

Járás közben megálltam utcákon, úton, kertben,
Ébredve néztem szét: a világon vagyok, élek.
Álltam sokszor tükörben s láttam bámúlok, félek
S próbáltam hangom: ha! — és magam meg nem ismertem.

Szerettem vón egyetlent, határtalant csinálni,
Hírt adni: itt vagyok! — hogy mind a tengert bejárja,
Mint kezdő nap, mosolylyal sütni szegény világra,
S végre orvosságot a halál ellen tanálni.

Ki él mindenkit látni s mindenkivel beszélni
És meghallani mindent és mindenütt ott lenni,
Minden gyönyörön s minden bánaton végig menni,
S időkben és mezekben mindenki helyett élni.

Egy-egy ismeretlennek nyakába vágytam esni :
Oh élsz te is ? Hogy hínak mondd ? Mit gondolsz
[magadba ?

Tudod hogy egyszer élünk ? És őt karon ragadva
Sietni el vele a boldogságot keresni.

Hallottam : boldogság. És azt mondták hogy az nincsen.
De hiába mondták meg, mégis csak azt kerestem,
Azt hittem énvelem majd kivételt tesz az isten
És tréfarabság lesz az élet mézes-bilincsen.

Egy aranyat kerestem kít senki el nem vesztett,
Kerestem a napot ki estefelé nem megy le,
A gyermekek édesded dolgát kívántam egyre,
Fúlásig szedni vágytam borúlt szőlőgerezdet.

Én vágytam csolnakon csak úgy úszni félálomban
Vágytam csak lengni hintán hűnyt szemmel andalodva,
Arany zúgásban, milyent hoz kagylók hajnal-odva,
Vagy tűnni néma ménen hajdonfőtt néma honban.

Ősszel gondoltam : óh tél, boldog leszek a télen.
S télen : hogy a tavasszal. S nyáron : hogy majd az
[ősszel.

Mindennap gondoltam : majd holnap, holnap kezdődsz el
Te fényes édes évad, mikor világom élem.

Jaj, most is hogy itt írok, szívem, szívem kiújúl,
Mint ha bujkált a tűz a hamvadt kazalba mélyen
S a pernye új hévséget fog s fellangall éjfélen
És füstöl és parázslík, ég-húny s a szikra hull, hull.

Hívó élet, friss pázsit, mezitláb lépni rajta,
A völgyben dal, világos kastélyban éji zengés,
Visszhang a mély erdőben, víz arcán kék merengés,
Gyertyák fényében emlék, lány gyúlt, ügyetlen ajka.

Rózsabalaton, rózsá, hervadt levélből Tátra,
Szerelem, pillangóból felleg, trillából orkán,
Szerelem, gőze méznek, gyász lángok csoda tortán,
Szerelem : rebben tőlem madárnak mind a fákra.

Két karom volt derékon köröskörül karolni,
Két ajkam csókot tudni, fogaim marni gyengén,
Szemem volt mást nem látni, csak őt, hunyván-merengvén,
Hangom lihegni, búgni, jajdulni s szót nem szólani.

Izennem kéne Néked. Mindent szívárvány-ívre
Felnyujtanék hogy Hozzád jusson. Te, fáj a mellben
A szív. Mint égett seb, mint villámlás vak tengerben,
Mint haldokolni szomjan, úgy fáj az ember szíve.

Te nem lehet leírni milyen szép volt az ég fenn
S milyen szép volt a nagy víz s a föld akármely tájon
Milyen szép volt. Tán jobban csodálom semhogy fájjon :
Hogy az élet, az élnivaló nem szép itt mégsem.

Vasúton és hajóval eljártam idegenbe,
Csak múltattak s kínlódtak mindenütt körülöttem,
Más-más nyelven váltottam szót s mindig visszajöttem,
Hiába megyek el : csak magammal megyek szembe.

Az igazit beszélni, azt úgy szerettem volna,
Panaszt felnyögni, ízes titkot kiadni s kérni
S mindent elkérni mástól s mi nekem van kimérni
S az élőknek köszönni s búcsúzni tőlük sorba.

Ismertem sok-sok embert, kerestem egy barátot
És ismertem sok nőt és egy barátnőt kerestem
S térdemmel a lemondás térdei elé estem
S a magánosság lett a legjobb barátom, látod.

Számolni kell hány évnél tartok s eltűrni halkan
Hogy a nap itthagya mindig s kívánni kell jóestét,
A selyem élet lassan kopik le mint a festék
Orcáimon, hajam vész s már azt hiszem meghaltam.

Az életet barátom szétszórja itt az élet,
Én nem tudom mit éltem s mi az, hogy én itt voltam,
Már minden igazságnak, mely itt jár, udvaroltam,
Fáradt vagyok, nincs kedvem s magamról nem beszélek.

És képzelem még mindig, sejtem, gyanítom, várom
Hogy a boldogság fog majd egy reggel rám köszönni
S elment időm kezd majd mint tavasz jön, vissza jönni
És minden szépre fordul s azt hajtom : álom, álom.

Én mindennap megnéztem a felhőket az égen
Mert szépek voltak, szépek szépség fölött, túl szépek
És tudtam mindörökre múlnak mint álomnépek,
Ez fájdalom s öröm volt együtt s így volt jó nékem.

A felhők pártján voltam s virágokon borúlva
S a tenger volt tanyám és a széllel kóboroltam,
S mégis mindig és mindig az emberek közt voltam
S mentem szorongva köztük színházba, háborúba.

Az elmúlás kiáradt. Halált egymástól vesznek
A hímek. Megbukott a szív. Nyomor, kín, baj, vadság
Paréjja nő a kertben. Álom, remény, szabadság
Elszáradt. És hold és nap cserélve fönn repesnek.

Nincs más világosság itt, csak a halál. A száraz
Észben más mentség nincsen, csak a halál. Nincs vigasz,
Csak a halál. Fedél nincs, csak a halál. Ki hí, az
Csak a halál. Nincs válasz, csak a halál a válasz.

Elmúlni vágyom s vágyom. S felélni, jönni, lenni :
Csudálatos csudálat a nagy világ. Eggyetlen.
Hogy rittam volna gyáván : emberek ! És kegyetlen
Ordítottam vón : gyilkos ! téboly ! nem igaz semmi !

De ez mind annyi volt mint mikor a sűrű nyájban
Egy juh nyugtalanul megy, fejét felfúrja, béget,
De elnyomják és nem látsz közöttük különbséget
Ahogy tűnnek mind a nagy porban, alkonyattájban.

MIT TETTETEK VELEM

Mit tettetek velem emberek.

Emberek mit tettetek énvelem.

Mi történt az én életemben.

Mit tettetek velem mostoha fivéreim férfiak.

Csupa vér a képetek, egy vér a szemetek,
vér cseppen az ujjatok hegyéről.

Bűn lángol nyelveteken, homlokotokban férgek hemzsegek.
A szívetek, mutassátok a szívetek !

Felhők hogy tűrhet étek ! Virágok hogy szenvedhettétek !

Csillagok hogy nézhettétek !

Hegyek, hogy maradhattatok vesztég.

Hogy nem fulladtál meg levegő, levegő !

Hogy nem jajdúltatok fák, hogy nem rohantatok közéjük,
országok felnőtt fáit !

Tenger hogy nem csaptál a földre,

föld hogy nem futottál a tengerre !

November alatt fekszem arcommal a sárban.

A szél vonít felettem,

Felém dülnek fejetlen fűzek, az egen sárga
tenger megy, az alkony megőrült.

Egyesegyedül vagyok én, el engedtem a drága
bolond beteg világot pusztulni.

Valaha jó gyermek voltam, szívből nevettem, játszottam.
Egyszer csak fekete járvány lett belőlem.

Fáradt vagyok, kihalt, fáradt. Nem is érzem mi történt,
nem értem, nem emlékszem.

Úgy elmúltam mint a fülszengés.

Mint a délignyitó, úgy leestem.

Mint a sírás úgy felszáradtam.

Mint az ablak úgy befagytam.

Elsúlyedtem úgy mint Pompéji.

Mint a nap, mint a nap lementem.

Én vagyok az oka mindennek, én magam,
csak én vagyok itt az oka mindennek.
Ha nem élek nincsen szomorúság,
nincsen halál ha én nem születek meg.
A mély világ, mind az élet első kakasszó óta
az én boldogtalanságom iskolája.
Ha volnék sátoros fa, ráznátok, esve esne
rólam a könny, olyan nehéz sírás van énrajtam.

Fel próbálom emelni homlokom a csillagok iránt.
Nem látom mi van ott, megvakultam.
Arany opera zúgott, tűz mese esett, augusztus gyönyörűség.
Epres kert volt az ott odafenn, abban eprészett
a süldő szerelem, szerelem szerelme.
Nevetett ott ábránd gyémánt vidéke,
csodálkozott csurom csodálatosság.

Úgy langallt a vágy hogy egész éjszaka
hajnal volt és alkony volt egész nap.
A királynők hermelinje piros színt játszott
az én tűzvészem lángjai előtt.
Szüretre farsangra bálra jöttem,
azt hittem azért küldtek, zeneszót hallottam.
Azt vártam megfürdünk holdfény tavában,
szebbek leszünk sárga viola liliomnál.

Nem szabad élni már, nem szabad, tudom én azt.
A fal mellé csúszok, úgy tűnök mint a vétek.
Szemembe süt majd egyszer itt egy fehér férfi:
mit szóltál? hol jártál? szíved hogy hogy nem
hasadt meg?
Halottas íze van ínyemen a baracknak, elijedek
ha hangom hallom, húzódok kéjes kedvesemtől.
Gyanú búvik az ákác lombjaiban, úgy hallgat
az a csend, én utánam hallgatózik.

A zöld reggel nyitotta szemét. Azok a született
bokrok a pázsiton a világosságban!
Fenn volt a nap. Szakadt a mosoly a kék égből.
A dombon gurultak bárányok. Meleg lett.

Lángolt a kupolás város. Azt hittem
a bazárban örömet árúsítanak.
Azt hittem szerelmet harangoznak.
Azt hittem trombitaszóval barátságra gyűlünk.

Nem akarnék magamba boldog lenni,
nem tudnék halottak közt állani danolva,
Csak együtt esne jól vidúlni
mint egy táblában a mákvirágok.
Csak mint a selyemhernyók a papíroson,
mikor gubóznak és egyszerre kelnek pillangóknak.
Csak mint a csillagok akik egyszerre jönnek
ünnepre este s együtt álmosodnak hajnalra.

Meghalt az élet, meghalt a halál. Mi támadhat
még itt? hallod vak idő mit hozol még?
Ember majd ocsúdó merre fordúlsz mondd!
talán magas óht kiáltasz
S arany arccal a tiszta napot megcsókolod?
Talán felhőt festel szívedre?
Tüdődből dal lesz tán? gyomrodból lélek?
eszedből kéklő álom?

Jaj látok én, látom vak arany folyam
hízik puffadva hideg bőfejjel,
Jaj hallok én, hallom hogy ri abban elnyelve
ifjúság, tréfa, báj, jó szó, szemérem.
A kísértet szegénység futkos a két parton
hadonászva kóró karokkal
Leesnek a dülledt hasú csontváz nők,
ejtenek fehér hajú csecsemőket.

Nem tudom mért szenvednek mások is, nem tudom!
Hisz itt vagyok, elég vagyok én szenvedni,
Én majd hírt adnék a szenvedés felől
mint kengyelfutó. Én szállanék, úgy énekelném el.
Sérti a szemem ez a szenvedő verseny.
Féltékeny vagyok én. Haragszom.
Ha mind akik élnek tulipánt vinnének kézben,
és mosolyoghatnék titkommal mint a halott gyermek.

Gyertek zászlóm alá ti édes rokonok, panaszosok,
 óh csodálatosak kik ide jöttetek élni,
A hold mossa fejr lobogómat, pszt csendbe
 gyülekezzünk, éjjel fogunk tengerre kelni,
Ezüst vízszínen menetelünk, de olyan üdén
 mint akiket majálisra várnak,
Gyertek a könnyek zápora alatt, szívünk énekel
 majd, a mosoly lesz italunk az úton.

Gyertek gyertek lakodalom lengeti
 szallagjait a tengeren túlról.
Gyertek, oly elíziumot ígérek néktek
 ahol nincs ott a jó isten.
Ne féljeteK többet meg nem csal senki.
 Nem kell igazság üdv a mi végzett szívünknek.
Majd csak alszunk kutyatejes gyp alatt
 tisztán álmotlan mint elásott gyöngyök.

NAGY ÉNEKESNŐ MÚZSA JÖJJ

Nagy énekesnő Múza jöjj
 Mig a világ cigánykodik
S ordít fölöttem a magány
 Jöjj diktálj ritka dalt nekem.

Jöjj május éj, ittas halál,
 Gyermekség trombitája szólj
Július pázsit-gőze kelj
 Jöjj szívet fojtó szerelem.

Robbanva vágynak vésze gyúlj
 Lángold be bús országomat
És kergesd lángos füst között
 Az égő testeket felém.

Jöjj emlék, távol lombjaid
 Nyisd, add a halvány kék eget

Engedd szenvednem fájdalom
Egy névnek almaillatát.

Jöjj halk fülzúgás, csacska mák
Álmos tej, álompor, szirup
Jöjj békés téboly, ájulat
Orchideák túl illata.

Erdő sötét zöld csendje jöjj
Gyümölcsök éden ízei
Algás korallós óceán
Alkonyhon, indus bűvölet.

Jöjj évtelen híg végtelen
Benned lengjek mint vak madár
Szíván örök lélegzetet
Túl oxigénen, holdakon.

Emberkék kóros gyermekek
Boldogtalan testvéreim
Én töletek meg-megszököm
Bocsássátok meg bűnömet.

HOL VAN VALAMI

Hol van valami tűnékenyebb hangtalanabb annál,
mikor egy nagy madár szárnyal az égben
És úgy hagyja nyujtva két szárnyát
és úgy látszik mintha alámerülne
S megint emeli két szárnyát, s mintha
álmában emelné s úgy száll előre, feljebb.

Tán az gyengédebb és ámulatosabb,
az mikor télben elkezd a hó pelyhenként esni
Vagy az mikor julius arany zöld fűvén homály
oson átal mert gondolt az ég egy felhőt.
Hát az mikor szikkad a szivárvány és még
ott van de már nincsen ott, ki emlékszik ?

Ki leste meg azt a hajolást, azt amint
a rózsafej meghajtja magát a szárán
És úgy marad bukva s a földet nézi
mintha így óhajtana tükörbe nézni
S úgy várja meg az októbert. A rózsza főhajtását
ki látta, kinek a szíve fogadta méltó módon ?

HOLD, HOLD

Mely hölgynek hús orcája vagy
Hold hold
Milyen világnak tája vagy
Hold ?

Mely vak kéznek jég rajza vagy
Hold hold
Milyen holt honnak pajzsa vagy
Hold ?

Mely ékszerésznek míve vagy
Hold hold
Mely örült úrnak szíve vagy
Hold ?

A LEZUHANT LOVAS

Megláttam már a boldogság honát
Egy dallam a szívemre támadt
Sötétkéék mélység volt előttem
Azon túl barna parton őz futott
Egy sor ciprus nyúlt mint sötét imádat
Láttam felhős mezőt a fák mögött
Rőt márvány kút volt abban a mezőben
Nagy néma nőket láttam összegyűlni
Sétálva mint álomban lankatag
Meghajtott fővel, oly alélt kontyokkal

S keblökkel combjaikkal tejfehéren
Aggatva voltak gyöngé biborokkal
Az ég oly kék volt mint az orgonák
Szemem betettem a gyeplőt bocsájtva
Sarkantyút adtam vad lovamnak
És hátra dültem, még emlékszem én
Hogy hús szélben mosolygott homlokom
Azóta itt lenn fekszem összetörve
Nincs út nincs hang nincs ég nincsen segély
És ártatlan lovam kimúlt alattam.

A HÓ

Tél volt, tél volt, tündéri volt
Öröm süttött az ég falán
De nem volt ott se nap se hold
Csillár világított talán.

Hó pillangók hulláma folyt
Rajzottak fel le hó pihék
Barack virágja áramolt
Hideg se volt, se fagy, se jég.

Néztem hogy mint ábránd oson
Sereg bárány a télen át
Rebegve gyermekhangokon
Utánok angyal szárnya szállt.

Harang zendült vagy óramű
Mely régen holt időket old
Oly méla mód, oly halk nemű
Emléssel, mely igaz se volt.

Derengtek muszka templomok
Viaszból sárgán biboran
S kék pályaudvar, ott forog
Csudás vonat, de színarany!

Mily túl jó jóság szendereg,
Jaj andalító enyhesség,
Jönnek hasas hőemberek
Kezdvén neveltető mesét.

Hipp hopp lett boldog alkonyat
Dalszó sóhajt és szenderül
Meleg hó érte arcomat
Farsang vihogva ment elül.

Szép báli nép mazúrozott
Előre nem tudom hova
Süppedt a búval húrozott
Bőgő s iszkolt velők tova.

Nézett egy rózsza lelkü mécs
A hóra messze bágyatag
Hullt rózsaszín semmittevés
Hivott ünnepre vágyakat.

Én ültem lágy szánon vele
Hölgyemmel, rám és rám omolt
Hév illattal lehelt tele
Ily kéj szivemben sohse volt.

Tucat sor ablak csupa tűz
Rubint tetőjü palota
Onnan langall epesztve szüz
Zenézés, szállj szán, szállj oda!

De lett barnább barnább sötét
Láttam terjengni szaporán
Lehelletem gomoly ködét
Szívfájdalom szakadt le rám.

És ott vonúltak számüzött
Foglyok, kiknek nincs nap se éj
Hajolva mély átkok között
Örökös árvaság felé.

Bukdácsoló banyák papok
Sintérek sánták púposok
Kapott mind hajba és kapott
Pofont s gödrökbe búdosott.

Hallottam sok farkas lohol
A hó bomolt, omolt, borult
Oroitva távol valahol
Hullt bánat, éj hullt, hullt a múlt.

És sirva mint a szél sovány
Halottak szöktek feketén
Pillantottam, hogy halovány
Képpel köztük sietek én.

Mint ájulat mely még feled
S mint révedt szó gégételen
Ugy hallatszott hogy : ég veled
S elmúlás hullott végtelen.

Kormos jaj jött, vak kocsisok
Hörögtek halvány módra : hó !
Rá csend lett, tébolyult titok
Mert mindent elnyomott a hó.

AZ ÉLET

Ha kölyök koromba
Lehajítottak vón
A Tajgetoszról
Akkor is látott volna két szemem
Csuda kék eget
Prémes mezőket, meztelen
Tengert s beszíttam volna ájuló
Bukfenceim közt míg a földet érem
A szeles évszakot s élveztem volna
A részeg végtelent.

MADÁR

Hajnal előtt hallottam
Bizonyos madarat
Aki ott hál a lombban
Hogy gyöngé neszt adott
A levelek között
Holdtalan nyugalomban.

Szegény talán megfázott
Vagy rosszat álmodott
S vad kicsi szíve fájt,
Borzadtak szárnyai,
Az tett oly futri zajt
S az éj megint elájult.

Kinek híred se hallom
Kit rég elvitt a szél
A messzi rossz világra,
Szívemben így moccansz
Elhagyott éjszakán
Kis táncosnő, kis drága.

KENYERES

Úgy hijják, hallod : kenyeres.
Leány és kenyeret keres.

Saját ollója van neki,
Kivel a jegyeket nyesi.

Nikkel láncon csüng. Hogy ragyog.
Nézem, nézem. Bágyadt vagyok.

Fehér az ő kötője, de
Szoknyája, blúza fekete.

Fehér a szűzek színe és
Fekete szín a temetés.

Mint a német hatalom, oly
Fegyelmezett ő, oly komoly.

Mosolyt el nem fogad. »Kegyed
— Azt mondja — sose hoz jegyet.«

Mert mindig kér kenyérjegyet,
Minden karéjra kér egyet.

Látom sokszor, hogy álldogál
A szeme jár mint két bogár.

Tartja a bal karja alatt
Azt a kenyeres kosarat.

A két szeme hogy megreked
Ha néz mamát meg gyermeket.

Ha a szívem megvolna még,
Zokognék én, jajonganék.

Tovább itt ki nem tartanék,
Olyan mélyen sóhajtanék,

Hogy avval elmúlnék talán
És holt fejem lehajtanám.

A hársnak este lombjai
Fájdalmat fognak mondani.

Tudod, mikor bólonganak
Minden fájdalmat mondanak.

Itt egy leány vénülni kezd,
Ők elmondják a holdnak ezt.

A gyász ezüstbe öltözött
Hold ájul árny felhők között.

Fátyolt vesznek a csillagok,
Nem marad csillag ki ragyog.

Sötét a föld, nagyon sötét,
Madár elhagyja énekét.

MESZELŐ

Úgy mint az arany álom úgy pihent
A kitelelt szalma kazal
Mert április volt. A nagy téli hó
Az mind az égről bámult a kazalra.
Szegény mama a ház falát meszelte
És éneket vett föl szegény mama
Hogy is szólott az? hallom már, igen :
Elmondanám én hő titkát szívemnek.
És föl nézett a szőke meszelőre
Oly hosszú volt az, mint a hosszú grófok
Olyan magasba sétált
Oly nyegle volt, szeszélyes és regényes.
Felfel figyelt mindig szegény mama
Fel volt a rékli karja gyűrve
A macska nyújtózott a gangon
Az udvarban figyelt a tyúk
Kapkodva tyúk törvény szerint fejét.
Oh gróf úr akkor úgy sütött a nap
A boldogság zúgott az égben
Szegény mamának szállt a meszelővel
Két gyenge karja s a házfal vizes volt
S világított úgy hogy fájt a szememnek
Emlékszem estek estek nagy magosból
A földre hangos cseppenettel
Ijedt kerek fehér pecsétek.

NEM TUDOM KICSODA

Késő este jött szembe magában a Váci körúton
a járdán.
Szeptember jár most, az utcai fának a levelei
A lámpafény miatt csuda árnyékot tesznek
ily őszi este a járdán
Azt néztem világított arccal, feledkezve
művész hangulatban.
Egyszer csak ott jött az a lehajolt figura.
Azt hittem most hajolt le
Fölvenni valami leejtett igazolványt.
De az a férfi ilyen nyomorék volt
Igy jött közelébb is, így kushadva,
hogy ujjai majd a járda porát érték
S úgy lógázta szegény a kezét. A majmok
járnak ilyen mód, az elnagyolt majmok.
Ő de büszke volt ennek a himnek a háta
s a feje de sunyi volt, de gyalázatos óvatos!
S farát hetykén ugortatva mutatta
azoknak akik utánna sétáltak.
Nem láttam én a képit mert az
a kalapja karimája alól nem látszott
S nem tudom fiatal ember volt-é vagy
olyan akinek bőrén megszáradt már az élet.
Nem is igen láthattam volna
mert a szemem nem akart szót fogadni
És a szívem is úgy hökkent, mintha
nem volna szabad dobogni néki.
Megállottam és a lámpán sötétet pillantottam.
Hallottam, lép lép lép az a púpos
És aztán fel találtam az égre nézni.
Ott voltak a kékes gyémánt csillagok
És úgy állottam a csillagok alatt,
de nem azokat a régi csillagokat tanultam
Hanem azt vártam hogy egy jó isten
Majd lenyúl ide a Váci körútra
S megfogja ennek a csüngő jobb kezét
És fölemeli szép lassan ötet
hogy ő is mint mások egyenesen járjon.

NEM TUDNAK A FÁK ALÚDNI

Mi baja lehet a szélnek
Úgy fú a szél, úgy fú a szél
Nem tudnak a fák alúdni
Szegények.

Zeng zúg ezer fekete hárfa
A vak tenger kínjai bőgnek
Országról országra száll a hold
Az árva.

Egy rém suhant császári gépben
Hallottam a sziréna-jelt,
Repül a halál, ölni ölni
Sötétben.

OLYAN CSÖNDET SZERETNÉK

Olyan csöndet szeretnék
Hogy hallván hallgassam
A pillangók szárnyait.

A rózsák jajjait
Szeretném hallani
Mikor odasüt a nap.

Szeretném hallani
Kacagni a tollút
Mikor a szélbe hajbókol.

A hattyúk örömét
Sötét híd alatt úszókét
Hallgatnám hallgatag.

Szeretném hallani
Holdsúgár sikolyát
Ha az ablakot találja.

Hallgatnám hallgatnám
A könnyek rívását
Akik az arcon lejárnak.

Sülyednék a tengerbe,
Sülyednék, hallanám
Az emlékek énekét.

Merülj el ki éltél
Mosódj el ki szenvedtél
Múlj el ki gyermek voltál.

SZEGÉNYEK, SZEGÉNYEK

Szegény emberek, szegény emberek,
Szegény emberek akik élnek
Szegények, szegények.

Szegény férfiak, dali férfiak,
Szegény ütődött gyenge vének
Szegények, szegények.

Szegény küzdők, küzdők és küzködők,
Szegény bátrak meg akik félnek
Szegények, szegények.

Szegény suhancok, szegény urfiak,
Szegény kedvesek, vőlegények
Szegények, szegények.

Szegény nyirt bajszok, meg szurós állak
Meg körteképű uj legények
Szegények, szegények.

Szegény apák meg özvegy emberek,
Szegény száradó agglegények
Szegények, szegények.

Szegény sapkák, szegény lábszárvédők,
Derékszíjjak sárgák, kemények
Szegények, szegények.

Felsarkantyúzott bergsteiger-cipők,
Spangni, zsinór, gombok, szegélyek
Szegények, szegények.

Szegény felkötött zöld-szürke púpok,
Barna szeredások kenyérnek
Szegények, szegények.

Mankók, botok meg készített lábak,
Kesztyűs fa kezek kik henyélnek
Szegények, szegények.

Szegény nagy fekete pápaszemek
Tükreivel az ablakfénynek
Szegények, szegények.

Szegény, szegény stemplis papirosok,
Szegény személyek, szegény egyének
Szegények, szegények.

Szegény gyilkolók, rablók meg lopók,
Dekkolók, lógók meg szökevények
Szegények, szegények.

Szegény emberek, szegény emberek,
Tudatlan tűnő tünemények
Szegények, szegények.

Szegény emberek, szegény emberek,
Eltévedt, romlott küldemények
Szegények, szegények.

Én azt álmodtam boldogok lesznek,
Csak dalidóznak, csókot kérnek
Szegények, szegények.

Mentek el mellettem, láttam őket,
Azt vártam, hogy örökre élnek
Szegények, szegények.

Hogy úsznak, hogy úsznak el a föld színén
Messzi mosódnak rémregének
Szegények, szegények.

Meleg, gőzlő zápor veri őket
Borultjából lelkem egének,
Szegények, szegények.

JÓSÁG, JÓSÁG

Én mint egy pusztában késő őszen
egyedül, úgy esnék le a földre
Itt az emberek közepén, városban,
tornyok alatt, ablakos üzletek között
Robogás, zengetés, kiabálás, sántikálás,
hastömés, kín vásár között
Mint egyes egyedül, elveszve mindenholnan,
úgy esnék itt le a földre.

Úgy rimánkodhatnám most valakinek
és nem tudom merre mutassam arcomat.
A jóságot mondom magamban úgy mint
a kisdéd az angyal nevét idézi
Járatlan csepp száján akkor mikor a bölcsőben
álmából üdülve nézni kezd
A csendben és az idegen lámpát látja
mely a világosságban úgy fénylik.

Jóság, jóság, jóság, magamban vagyok itt,
tehozzád kívánok beszélni.
Bár volnál eres kéz akit megkaphatnék
és tapogathatnék két kézzel.

Bárcsak volnál tejes színű márvány oszlop
hogy oda illeszthetném hozzád
Bágyadva oldalam és orcám húzhatném rajtad
és ölelnélek felnyújtózva karommal.

Lám mint a bolond tegezve szólitalak
te csuda valami, jóság. Úgy fáj itt létem.
Nem tudok mit tenni, jól esik ezen mód
kiadni kinlódást, vágyakozást.
Ha adnál egy angyal hangot, hallanám
itt a csinált csendben a szobában.
Ó csak rebegnéd a mennyezet alatt: fiam!
Vagy csak egy anda sóhajt fuvallanál.

Jóság! neked ajánlom a szívemet. Fogadd el,
légy olyan jó, vedd fel ezt a szívet.
Vedd át ezt az én szívemet, nézzed csak
egészen elkékült a sok szorongatástól.
Nézzed már össze van zúzódva mint az eltaposott
körte s mint a füle a műbirkózóknak.
Vedd te a kezébe jóság, gyógyítsd meg,
csinálj másik szívet belőle.

Mert a bolond ifjúság elszaladt de úgy mint
a megütött karika szalad egyyet
És azonnal eltér és lankad és mintha ájulna
úgy inog le s elfekszik az út mellett.
Semmi sincs az ég alatt. Vészeket süvölt
fülemből az ég alja mindenfelől,
Jég érzés borogat. Oly vagyok mintha
leégett volna testemről az élet.

Gondollak tégedet egy kegyelmes asszonynak
akit nem lehet tűzbe hozni gyújtó sóhajjal,
Olyan túl gyengéd a bőre hogy a csókolt
csók bélyeget sütné azon
S annyi lelke van annak hogy a teste
mindig fáradt a lelkétől
S az úgy szeret minden férfit
hogy nem tudna hálni egyetlenegygyel.

Mint a kék eget úgy is gondollak jóság,
mikor fogam mögött neved gömbölyül.
A május hónap kikékölt kék eget szoktam
meglátni gondolatomban,
Azt a melegedett kéket ami olyan síma
mintha üvegből vón s oly mosolygós
És nincs egy felhő benne, csak hó álmodozás
foszlik el azon mint boldogság.

Szép moha látszott már emlékemben hogyha
futamolt a fejemben az a szó, a jóság,
Vénült cserepes házon az a zöld moha.
Barna is. Napos színű a nyári időben.
De nem ragyog csak fogadja a fényt enyhe kedvvel
s oly hű hogy a hóval vele nem megy tavaszkor,
És olyan honszerető hogy fel nem tudja ragadni
az őszi éjszaka szélviharja.

Jó reggelt. Örvendez a zöld fű, meleg lesz,
pendelyes gyerekek kergetőznek.
Jó étvágyat. A leves hő felhőt ereszt. Fényablak
a poháron. Kés kanál csokolóznak.
Jó éjszakát. A hold odafenn aggó mosolylyal
siet mint a nyughatatlan anya.
Jó utat. A kerekek bodor port hajtanak,
üdült beszélés rezeget, lobog esős szél.

Jóság, ugye te vagy az ami omol a diófa
dús borulatából, hogy azt mondják: jó szag.
Eltisztult vihar után az a fényes könnyű fürdött idő,
hogy azt mondják: jó idő.
Lágy körtének izzadó fehéres húsában az a körtei
édesség, hogy azt mondják: jó ízű.
S te villanyozol az érző tenyéren amelyiknek
a kutya fejét simogatni jól esik.

Jóság maradj rajtam mindig mint ahogy
olajfolt rajta marad a zsákon,
Meg úgy mint az aranyozás a kereszten.
Légy mindig gyenge keztyű két kezemen.

Légy bennem úgy mint könyvben két levél közt
a száraz bazsalyikom illatja.

Úgy viseljelek szépen mint a gyászos úrfiak
a fekete szallagot bal karjukon.

Jóság, jóság el ne hagyj, ügyelj fel rám,
el ne veszíts szem elől.

Ha jönnek szőke lánykák, te mint
barátkozó eb úgy fuss elébök

És úgy fuss hozzám vissza, mert én különben dühödt
vad vagyok, szorítva s csókolva csókkal

Égetni, marni, vérezni vágyom őket
mikor elébem kerülnek.

Jóság fejem fölött jöjj úgy
mint öreguras szürke napernyő,

Mikor megyek az emberek közt
és látom őket és érzem őket,

Vagy adj hű délutánt nézéseemnek úgy mint az a
zöld papírpajzs a szemfájósoknak.

Bocsájtssd magad képemre mosolynak, olynak
aminő tetszik kevés ó szobrok arcán.

Mert szörnyedek az emberektől ha közel jönnek
mert tudom már hogy mit művelnek.

Mert már nem kívánok egy csendes szín alatt
köztök elszunnyadni a szénában.

S nem kívánok a hold alatt szenderült tájon
vándorolni vélők

Egymás vállán tartott kézzel, dúdolászva
vagy méla barátságban elnémulva.

Kérlek jóság diktáld és sűgalmazd bennem
örökösön hogy szegények, szegények

Mind csak boldogok iparkodtak lenni s szemök
langy könycseppet tud előadni

S hogy mindnek kerül szíve szerelemhez
és édes anya sajnálásához

És hogy nekik is rossz a nagy szél és hogy mindent
azért tesznek mert a halálra vannak hívatva.

Az ezüst végtelen színén végig nem osontak.
Sem a ciprusnak éj lombja közzé
Le nem hajtották homlokuk üdvözülni.
Sem a felhőket fel nem falták szemökkel.
Se nem hemperedtek el a csillagokon.
Sem a kiöntött tavaszt át nem úszták.
Sem a boldogtalanság angyalának alélt
dallamát nem hallgatták holdas mosolylyal.

Fejem leengedem és ráteszem jobb karomra
s elfektetem bánkódva
S görgetem karomon és elgyászolom
a fiúkornak föníciai szín ábrándjait
És meghallgatom szenvedve, szenvedve,
szenvedve maradék szivemmel
A shrapnelek suhogását és a fűszál katonák
anyás jajjait és haldokló köhintéseiket

Jaj jaj ha mind a fejfa alól feljönnének
szédüléssel, pápista színben
Azok akik elestek és mosolyt kezdenének a napon
és nyúlnának zöld levelet szakasztani
És ha mind a vakok lekapták a bő
fekete pápaszemet a szemök elől
És nagy csudálkozva néznének széjjel a hidról
és cintányért verne vigalmuknak visszhangja.

Tőled kérem jóság hogy ne ohajtsak elmenni
vadászni hűvös alkonyatos erdőbe
S ne kívánjam célba venni a törékeny szárú
halk őzet aki nem tud semmit sem.
Se a szegény sorsú nyúlat se az aranyos
fácánt, se a lisztes tollú gémet
Se a riadó foglyot, se semmi más teremtet
ne kívánjak soha eltalálni.

Jóság légy merengett zengzet itt bent a mellemben,
olyan mint a legelőn a harangszó
Mikor már elhúzták a delet de a mező
hallja s tartja a múltot arany zajt.

Meg ne essen hogy nem látok meg köszönő
kalapot és ha botom forgatva sétálok,
Hát egy élő levelet le ne csípjek se egy siető
hangyát sarkom el ne nyomjon.

Ugye meg nem unom így soha magam, ugye vidítod
majd mindig friss fuvalommal eszemet,
Édesded meleg nyilallásokkal szűrod majd mélyen
szivemet mindig ha koldúsnak adtam,
Mindig mikor nemszép nő szemébe kitartással
kell nézni, mindig ha ostoba szájba
Vak figyeléssel kell esni, mindig ha az élet
utálata facsargatja gyomromat hánytató módra.

Mondd ugye hogy pingálva van mind a néma ünnep
s mind az a hajbókos kerti szerelem.
Ugye csak legyezőre vannak képzelve s szőnyegekben
alszanak mint álmodott álom,
Ugye hogy nem lehet élve sehol ilyesmi. Ugye hogy
mint a hajnal arany rámás fellegeit
Nem lehet megtapogatni mert csak látszanak
de nincs ott az égen egyéb mint síma csalódás.

Tégy jót velem jóságos jóság. Rendeld
hogy még magamhoz is jó lehessek.
Mert csak véteni kívánok magamnak,
mert haragba estem volt magammal.
Mert a kínok báljára járok, csak a szégyen
felé bókolok epekedve
S hajtom magamról a szép időt és
sóvárságomat halállal traktálom.

Engedd hogy meg tudjam sajnálni magamat
hogy legalább szomorú lehessek egyszer-másszor
Egynéhány kis percig, csak hogy sohajtsak
és érezzem azt hogy öröm lett volna élni
S ismerős melegséget nyeljek akkor gégémben,
egy visszagurult csepp könnyet,
Amelyik ki akart jönni, ezt a világot
megnézni ragyogva rengedezve.

KÉZIRÁS

De kurta, jaj de kurta
Ez az egész, az élet ólom útja.
Még csak most kezdenél
Itt széjjelnézni, hallod hogy zenél
Az új erdő felől a május hónap,
Szívedre rózsa fájdalmak tolódnak,
Megállanál, emelnéd homlokodra
Kezed hogy : istenem ! hát balra jobbra
Ájulva kertek esnek vak ködökbe
Segítség jaj ! veszendő
Hajód éj vizen eltűnt mindörökre
S nem leng utánad búcsukendő.

FEBRUÁR VÉGE FELE

Hadd állok meg hisz kék az ég
De jó az ég, de tiszta kék !
Kék üdvösség alatt lakok
Ne haragudjatok rám vakok
Ne haragudjatok.

Ujság van, ez a hab meleg !
Pajtás felugrál, enyeleg
Megugat, véle szaladok
Bénák ti szegény lábatlanok
Ne haragudjatok.

Bolond rigó ezen a fán
Csikorog május kulcslyukán
Oly kéjes szél közt borzadok
Halottak jaj kik meghaltatok
Ne haragudjatok.

ITT VOLT BENN A SZIVEMBEN

Látom hogy egy valami pondró húzódik, lent,
lent, egész lenn ott a földön,
Az a kicsi kis néma pondró belecsúszik
majd egy repedésen a földbe
Látom én hogy így megyen ez az én
életem itt a világon előre,
Hogy így húzom magam egyik napból
a másikba míg belé nem búvok a sírba.

Mellemhez kapok úgy mint aki arra ijed
hogy a tárcája nincs meg.
Ott volt a zsebében a vagyona, azért
nyomkodja azt a zsebet a mellén.
Én is tapogatom most a mellemet,
nekem elveszett az ifjúságom.
Az ifjúságom, az én egyetlenegy szándékom,
mindenem, hallod az ifjúságom.

Itt volt az az ifjúság, itt volt az,
itt volt balfelől a mellemben
Itt volt benn a szívemben, vagy a szívemen,
vagy a szívem tájékán
Mert itt érzem hogy a helye fáj,
mintha ide csaptak vón puskatussal
Vagy mintha felkaptak vón egy kis síró
gyermeket onnan a meleg bölcsőből.

Hogy van ez, én nem tudom, hogy lehet ez
hogy az ifjúság így el tud veszni!
Én nem tudom hová tehettem, hogy hol
hagyhattam el, mikor, mikor valjon?
Én azt a pillanatot nem vettem észre,
azt a hoppot mikor elhagyott az ifjúság,
S én így kezdtem tovább élni, így hogy már
nincs bennem az én ifjúságom.

Ott maradhatott egy május estefe
egy padon a Múzeum-kertben
Édes május alkonyatban ültem bágyadalmas
fővel, bánatból elszenderültem
S felkeltem s nem vettem észre, hogy ott
hagytam valamim, mert még zúgott távol álomom
S helyem még egy pár percig meleg volt azon
a padon és én már ifjú nem voltam.

Nem értem én, olybá veszem hogy most meglepődve
megállok a járdán, hátra fordúlok,
Ugy nézek az élt életbe vissza s gondolkozom,
hol ragadhatott az ifjúságom?
Szórakozott vagyok, minden elkapja figyelmem,
auto, rakott villamos, kirakat, plakátok,
Hordár, katona, gyermekek, lovak, kémény
s úgy elvesztem magam minden közt.

Itt ülök íróasztalnál, itt bokáznak el
sorba tintás betűim
Itt ezen a papiroson s megáll az öklöm
és nyúlkálok errébb arrébb,
Megfogok egy könyvet és helyre teszem, a gyufatartóhoz
érek, nem tudom mért, nem tudom én azt.
Minden amit itt megnézek, minden mond nékem
valamit, valami betegséget, csalódást.

Hattyúk megálljatok ti ringók fájdalom taván,
Zöld alkonyban halálos fehér dalt húzzatok,
Felkél a nap felhőin s arany búcsút sajog,
Ezer sötét kart nyujt a víz a szívem jajszaván!

Sejtem én azt, hogy klasszikus költeményt
illene ma verni nékem
Megtanúlt metrumban, egymásnak bókoló
nevelt rímekkel, úri módra
Gyöngy vón az nevemen, koszorú bajom körül,
egy esztergált deákos elégia,
Azt a gimnazisták könyvébe tennék
majd egyszer egy művész időben.

Igen de nem tudok magamhoz térni
s föllengeni fájdalomam tátra tetejébe,
El nem akarom hinni, hogy csakugyan
elveszett már az ifjúság én belőlem.
Eszelem mint eszelős hogy nem is igaz ami
volt eddig, az nem lehet érvényes,
Vissza lehet menni megkeresni az ifjúságot,
megfúni s a gomblyukba visszatűzni.

De hát hol maradt el, hogy, mi módon?
nem megy ez az én fejembe.
Lehet hogy egy leány után fordultam
s állottam egy kis percet és tovább mentem
Lehet akkor avval a nézéssel szökött meg
szememen át az ifjúság, a leány után ment,
Vagy lehet egy regényben maradt, amelyikbe
lesóhajtottam és aztán a fedelét betettem.

Lehet, lehet hogy az tudta mikor kell menni
néki s nem adott egy búcsú nyilallást,
Elosonhatott egy lehellettel ajkam közzül
és útra mehetett a nyárfai pelyhekkkel
Melyekből soha nem lettek nyárfa-virágok,
azokkal bújdoshatott el világgá.
Vagy álmomban hagyott ott engem, a nyílt
ablakban felszökve hívó húrjára a holdnak?

Jaj mégis, hogy engem nem tudott a rend
kifelejteni s én úgy nem maradhattam,
Ugy hogy itt vagyok használatlan, az élet
le nem hántotta az éveket testemről
S itt lehetnék avval a fűzi zöld szomorúsággal,
finom füttyszóval, selyem sírással,
Avval a csillár csodálattal, avval a láng
vágyakozással, mint aki meggyúlva szalad az utcára.

Most már zárják be azt a pünkösdi napi kék eget
odafenn, köszönöm, most már hiába, hiába!
A kirakatokat is a Váci-utcán, hol lovas képek
vannak meg úrias réz szobrocskák,

Meg a fehér hajókat is köszönöm az Adrián !
meg a Vogue fényűző lapjait,
Szép barna cigányok dugjátok a zöld zsákba
a muzsikátokat, menjetek alúdni.

Hol van az én ifjúságom, hát hol van? nem hagytam
el valahol a szegénység közt?
Megjártam én az örülteket és a hályogos szeműeket,
a púpos hátúakat, a golyvás nyakúakat.
A gugásokat és a heptikásokat és a leégett
sorsúakat, a búskomorakat, öngyilkosokat
Meg mind a kietlen kinlódókat és leültem az úti
kőre s éreztem áradni fáradni meggyűlt szívemet.

Tudjátok hogy én felhőbe voltam fogózva, csak úgy
bírtam itt ti köztetek megállani
Ugy mint a villamoson abba a szíjba fogózva
áll az alak. Lássátok eleresztettem magam
És alélok. Végem van. A nedves virágok
halva lefordulnak száraikon,
Kisértet szél jött, a hideglelés leveleket
a kemény tiszta földön elseperi messzi.

Tudom nem erednek néma menetbe a szép
nagy komoly leányok leengedett hajjal
Hogy merengő ünnepet járjanak a ligetben,
mert halálra szállt az én ifjúságom
Nem képzelődöm én, nem, hogy az Opera
kürtjeit hozzák zúgni a cilinderes zenészek,
Tudom én hogy nem áll miattam majd népgyűlés,
selyempapíron tremolózó szónokokkal.

Borzasztó férfinép, mit akartok még,
az ifjúságot odaadtam !
Hagyjátok abba már a veszedelmet, hagyjátok e
lármákat, hisz ez mind hamis és oly unalmas !
Nyissátok öklötöket hadd kiszálljon a düh belőle,
simítsátok el vörös homlokotokat, nézzetek rám
Kezdjünk szép csendet, jaj, ülünk körbe,
kérdzessük egymást és sajnáljuk el egymást.

Ó szőljatosk egyet fák, ti olyan nyugodtan
állotok, szőljatosk már egyszer
Imádott magas fák ti ámultak, ti égre figyelő
hűek, ti soha sétára nem mentek,
Mondjátok meg nekem mihez tartsam magam.
Súgjátok egy világos szépet nekem,
Ti biztosan tudtok valamit, én nem bírom
magamat az élethez igazítani.

Hisz csak éveim után mondom, hogy nem vagyok
ifjú már, hiszen nem vették ki a szívemet,
Hiszen nem vették el a szemem, hisz én vagyok ez,
hát mi keringel oldódzik itt mindenfelől?
Mégfogta a bokám a csárdás, ott várja a bált,
egyszer egy nótá kinyitotta ajkaim, így vagyok
S felkelek s dél lesz, ni megyen le megint
a nap, már megint eleredt az éjszaka.

Jaj, lehet hogy nem is fáj nekem ez igazán,
ez, hogy elment az ifjúságom!
Ifjúság mutasd arcodat, mondd meg hogy hínak!
Hiszen csaló mind a szó az ember száján.
Hát lehet még valamiféle fájdalom itt annak
aki túl hozta magát a halálon?
Én nem tudom mit sajnálok magamban, az én kis szép időm
vagy az elgyilkolt és megromlott embertestvéreket.

A halottak ideleln a föld alatt futkosnak,
óh olyan halk jajveszékeléssel
Hogy ők magok se hallják azt csak én hallom.
Nem látnak azok mert a föld alatt olyan sötét van.
Derengést várnak, keresnek lépcsőt fel a mi mezőnkre,
nyúlálnak mint a tengeri szokott őszi szélben,
És minden untalan szólnak: jaj jaj, és elcsitólnak,
figyelnek és megint: jaj jaj jaj.

Eltört fiú alakok, kik siheder kedveitek közt
vitézségbe estetek,
És le kellett venni lábotokat vagy karotok csapták le,
vagy szép mustos ajkátok szakadt el,

Ti messzi maradtok onnét, ahol bál van s a füttyszóból
kitanultok és nem jut eszetekbe pálcával hancúzva vívni.
Lelketeken ólom trónusban ül a sárga fejű
Gyilkos király fekete koronásan.

Azért volt annyi borzalom az embertáblákban,
hogy én búsuljak és a búsulásban rekedjek
És elengedjem a nevetős tündérek kezét
és megalúdjak és meghaljak
És mikor engem eltemettek, akkor aztán a gonosz
ifjú nép elkezd tapsolni hahotával
S azonnal megindul az öröm forogva
zenegépekkel és pavillonokkal.

Lantomat a tengerre vetettem és elfordultam
és megfutottam
Jajgatva süket jajokkal, a két kezemmel
a két szemem beragasztottam
És láttam, láttam a tenger vize égő kertet okád
azon a helyen és onnan holt angyalok kelnek
Csupa korom lett az ég, a csillagok hüllottak, milliomm
piros madarak orkánban repültek el a világról.

De szép volna, ha lenne csakugyan lantom,
nem mindig ez a púpos irkálás éjszaka,
Lantom a bal karomba tartanám, jobb kézzel
rezgetnék gyengén, lassacsán annak húrjain,
Elhallgatnám a réz hangzást, oldalt engedném fejem,
szemem betenném, csillagos könnyet ejtenék,
Gondolatom arany cérnáját szép parton álló nemtők
húznák, gombolyítanak szépséges méla módra.

Te hát mikor lesz már hogy dallamost siessünk
a víz felé karjainkat a szélbe bocsájtva
Husvéti hanggal az eget emlitsük, hogy az van és
hogy kék és olyan sok hogy képtelen!
Mikor, hogy találkozáskor zokogjunk egymás váró halála
miatt és rejtjük egymást ölelkezéssel!
Hát ez már így marad mindétig: alázatos szolgálója,
szervusz, mi ujság, min dolgozik most?

Csak nem nekem szól az a gyász kocsi az utcán,
csak nem nekem szólnak a komoly harangok,
A papok fekete szövet beszédje, a kőfalon belül
a ciprus fák, az arany írásos sírkövek és szobrok?
Ugorj izabel paripám elő, hágok kengyeledbe,
combot adok néked, hajrá szökjünk el innen
Verik a lombok arcomat, árnyék öltöztet, vár
királyi udvar programmal, izgatottan.

Ó de szeretem én megállva hallgatni a naplemente
lángjait, az én múltasztott vallomásaimat,
O de tetszik nekem bizonyos szürke női kelme,
de szeretem érinteni s ujjam hegyét húzni rajta,
S tudjátok milyen könnyű felsóhajtanom. Ó de tetszik
nekem a belga csipke, mily lágy az, de mily érdes,
Szerelmes az és szomorú, oly titkos sárga!
De kapós az az én szememnek és az én szívemnek.

Szerdai nap van ma, szerda, úgy tetszik
ma kell érkezni annak a nőnek
Ki szép sírásban megmossa szívemet.
Olyan csoda nap süt, oly tiszta jó meleg jött,
Ez az az ünnep az életben, tudom, ennek a szentje
külön menyországban énekel, vadrózsa színűben,
Új szívem van, égő piros selyem! Zörgést hallottam,
szaladok, leomlok, átölelem az országútat.

Mély hangú grófnők ott hagylak a lépcső előtt,
tapogathatjátok a kegyenc fehér agarat,
Már búcsúzom, elmegyek én. Soha nem őrvöngünk azokban a
kárpos ágyakban, soha de soha, én nem is értem.
Velenye idegen hölgye, udvaros álmos szemű,
korál szín szájú, krétás barna bőrű
Te babonás, sírós, te érdekes gyűrűs kezű, te
kanadai dalt tudó, te veszedelmes jó illatú.

Páris, Páris éji kertjében ott a villanytüzes lombok
alatt ámulgató árnyékos kék szeműek
Nagy fekete kalaposok, káprázó fehér keblűek,
hosszúak, uszályosak, opiumos aléltak,

Gyémántos cipőjűek, kemény selyem lábúak,
ájúlva énekelők, szívtelen festett halottak,
Ah, s'endormir à jamais dans le matin rose
bercé par un chant d'innocence.

Prairieek hűvös szemű szőke lovas lányai pisztolyos övvel,
fiú kalapba, nyakukból ellobog a kendő,
Délszaki fürdő fövenyén delelő síma delnők, kiknek
nincs gondjuk, gyermekük, jó szívük,
Angyal leányok víz közt holland mezőben,
spanyolok csipkekendővel, cigarettes kármin szájjal,
És fenyegető creol nők és játék nőcskék Japánban
és gyöngyös vadak, hát mért voltam én itt a világon?

Mind a vörös és kék és barna városokban kedves
kacérok akik az ablakhoz jönnek délelőtt
És kihajolnak és szétnéznak, be van a hajuk pirosba
kötve s ezüst kalicka van ott az ablakban,
A dal lejön és a szív fölmeleg és az élet elúszik
az utcába lenn, mint világos nehéz folyófenéken,
A huncut fejek eltűnnek az ablakokból és a vonzó
úrinők befordultak a másik utcába.

Egy csókot akartam én kérni, csak egy csókot
minden kellemes női alaktól
Összetenni meleg orcánkat és az üdvöt félig
elsohajtani s búcsuzni máris, ismeretlen.
Jöjjetek hát mert nékem meg kell halni s nem kapok
engedélyt még egyszer a földre belépni,
Őzön virág színén rám alkonyúl, vergődök
viola hullámokon, a hegyek mögött lemegy a szívem.

Igaz, hátha a tengeren veszett el az én ifjúságom,
egyszer mikor a fedélzeten ott állottam,
Könyököltem, mellem a korlátnak nyomtam és
nem tudtam magamat és senkit ezen a világon
Ugy figyeltem a hullámoknak siralmas versenyét
a végtelenség iránt. Nem ott maradt el?
Én itt a földön hiába futkosok utánna, ha ott veszett
az ifjúság a tengeren. S a tengeren hol keressem?

Jaj ti iskolából kibúvó lányocskák, édesek kedvesek,
bimbó nép, hajnal carillon szava, álom,
Itt látlak közelről, itt jártok ti, éltek, a járdán
illantok csengetős túlkös fényes déllel,
Jaj lábotok tollszára, jaj kiöntött hajatok,
jaj kezdő melletek, jaj tiszta új szácskátok,
Jaj szökő szemetek, rigó hangjaitok, jaj
tilalmas titkos évácska életetek.

Adjátok ide a kezembe azokat a zöld füzeteket,
hadd irom teli tavasz ízével, óh óh nyögéssel,
Gyertek menjünk játszani valahova sintelen szép
határba, ott nem lát a világ bennünket,
Gyertek játszunk majd haragszomrádot meg
fehér-fekete-igen-nemet, meg szembekötősdit,
Jaj micsoda kacagás visítás, úgy kergetőzünk majd
napbáratig, andalodásig.

Hát a megsántult leányok, szegények! hibáznak minden
lépésnél és nem sikoltanak segélyért!
Meg nem merné kérdeni valaki: mit gondolnak mikor szól
a zene meg mikor a tavasz kiugrott a fákon.
Szegény vak asszonyok, nekik felhős égbolt az ő szemök,
melyben elveszett a nap, szegény vak leányok
Le van pertlizve fekete szalmakalapjuk állukhoz,
hallgatóznak, úgy sétálnak.

Szegény szegény szegény pici púpos nők, ember
ábrázattal néznek fel az én szemembe.
Élnek mig meg nem hálnak majd. Hogy érzik
magokat azok szegények? Vén diócska az ő képök,
Nincs nekik élő színök. Madár módra lesnek tudós
szemökből, homlokukra ráncok vannak varrva,
S eszméletlen vannak. Kire tartozik ez a bánat?
Ki fut a kacajt eloltani s betemetni a májust?

Minden hibás szegény nők, de sajnállak, de szégyellem én
hogy itt vagyok, de búvok, de szenvedek,
Ti szegény égett képűek meg ti megfércelt nyakúak,
ártatlanok, mi történt itt véletek?

Hát akinek a keze fejére meg akinek a karjára esett égés
Hát akik hülyék lettetek, borzasztó lányok.
Hát ti vitust keringőzők, árvaházakban rívók,
tébolydában acsarkodók, hajatokat kitépők !

Szegény lányok leesett körműek, bekötött ujjúak, kiesett
fogúak és fogfájósok, kik mindig az égbe sandalogtok,
Szegény csendes csunyácskák, szerények szomorúcskák,
elszelidülve figyelemmel mosolygók,
Nektek sima szemetekén kinéz sokszor még a kezdő
lemondás, ti templomfalra való szentképek.
Szegények szegények szegények kiknek nem szoktak
virágot szakasztani, kiket sóhajok nem keresnek.

Engedjete meg nékem drágáim galambocskáim, nem
tehetek én semmiről, csak bocsássatok meg,
Jaj kivilágított sülyedő sötétedő egyetlenegy
forróságos mesés szerelmes élet !
Mondjátok meg hogy hínak titeket, kik itt még csinosak se
voltatok csak szegények, csak betegek, csak nyomorékok
Én a drága idegen virágokból kivetem
a ti kedves neveteket a kerítetlen tavaszba.

Lépjétek útatokat a kezembe, letett tenyeremre,
lány kellemes lesz az, ringva mosolyodtok,
Legyezem hajatok szabad szálait áprilissal, nevéssetek
egyet, oly bolond ez a hűvös csiklandós élet
Ábrándot hadd tartok kontyotok fölé, úgy sétáljatok el
árnyán, egyenkint úgy keljete át e földön
Daloljatok dalolva oldalatokon, meleg befőtt
a szívetek úgy-e? oh el ne aludjatok, alélván.

Őszi lombot lebbentek felétek, a szikkadt
rózsa szirmokat esőztetem felhői bálból.
Nyomjátok csak meg ököllel két szemetek :
ni hogy kerengélnek holdak, opálok
Arra messzire hogy andalog az a hegedűszó,
hallga. Édes langy alkonyaton reng a csolnak,
Csoda sötétkéek odafenn, köröskörül, csillagok zengve
rajzanak ránk, csókolni, csókolgatni, csókolni.

(1919 februárban)

SZERETNÉK EPERFA LENNI

Szeretnék eperfa lenni
De olyan csuda nagy eperfa
Kit ha megráznak
Eprészhet alatta mind az egész világ gyermeke.

Olyan eperfa szeretnék én lenni
Ki csókot is hullat
Azoknak akik itt száraz szájjal járnak
És hullatnék kiflit a szegényeknek
Szívet a gazdagoknak.

SENKINEK SE

Görgettem magam az életem, töviskeken hencseregtem.
Haloványságom bemázoltam a világnak maszat
szégyeneivel.

Mártogattam ajkamat hazugságba, sárga förtelmek levébe,
Nyomorúsággal halállal háborúval mángoroltam a szívemet
Csakhogy leszokjam már azt hogy boldogtalan vagyok,
boldogtalan.

Karom soha lázadva ki nem csapom,
egy lángot a számról el nem ereszték,
Álmomat ki nem beszéltem, el nem szóltam magam,
orromon bocsájtottam a sóhajt,
Le nem estem a fűre nyöszörögni, senki vállára
nem rakom a fejem zárt szemekkel,
Járok mint a katona bal jobb bal jobb,
köszönök, kitérek, megállok ha rám vonít az auto.
Váram feladtam, elhagytam életem,
felé se nézek már magamnak.

Az alkonyatot átnézem. Azután leadom a fejem
és a porban a mások lépte nyomát figyelem.
Az órám felhúdom, azt elhallgatom. Érdekel hogy
hogy illan arrább a percmutató s arrább és arrább.

A cigaretta füstjét észre veszem, nézve nézem mi módra
megy az felfelé reszketve, kék színben.
Ha ráérek a diványon heverni hát megkapcsolom
a két kezemet meleg tarkóm alá
S úszom háton a halálon, azon a csendes ringó
Balatonon, seszín emléikkel nézek felfelé az égbe.

HA MEGJÖNNE A BOLDOGSÁG

Ha megjönne a boldogság
Egy piros tündérekisasszony
Hogyha rám törné az ajtót
Csurom fényes kacagása,
És meghivna új hazámba
Az a szép tündérekisasszony :
Kelj fel hát, eljöttem érted !
Én talán már el se mennék
Nem biz én, már fel se kelnék
Azt mondanám : késő, késő
Köszönöm, hagyjon magamra.
Sóhajt adnék, befordúlnék,
A szememet visszahúnyván
Árva szívem átölelném
És alúdnék még egy verset.

HOLD

Osonsz szökkenve szökkenve vak tiszta hold ott, ott az égen
Olyan vagy, nem tudom mintha újszülött arcod volna ma
este
A multkor is voltál már ilyen, igen és egyszer réges-régen.

Milyen magos az a jég út, ahol utazol úgy mint autolámpa
S még feljebb kelsz futással, hová? azt az ezüst megyét
nem ismerem.

Csend lett, mert néma vagy, a folyó víz
itt visszképed reszketve széjjel rántja.

A bádogtetők eszmélve ragyognak nagy halpikkelyekkel.
Ábránd esett az ablaküvegre, fagyos az, ijedelmes, idegen.
Én is, tudom hogy fehér arcom halottas fénylést vett fel.

Hold hold hold, hold nevü hold, itt hűsen lélegzek, látlak.
Nézésemet vedd el, szórakozottan érzek,
bágyadva reménylek valamit,
A mosolyt, ugye megtartod a mosolyt az ez után jövő
világnak.

BOCSÁSSATOK MEG

Bocsássatok meg
Kiürült szemek
Legördült mellek
Megszáradt kezek
Leütött háta
Elsápadt hajak
Bocsássatok meg nekem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Megégett szívek
Befagyott ajkak
Elhervadt fogak
Legázolt arcok
Pusztá homlokok
Bocsássatok meg nekem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Halott kalapok
Pállott gomblyukak
Fáradt nadrágok

Foldott harisnyák
Góliát cipők
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Csavargó kutyák
Megkötött kecskék
Kopasz bárányok
Koplaló cinkék
Megragadt legyek
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg.

Bocsássatok meg
Széttört játékok
Megvakult tükrök
Elesett szegfűk
Levert levelek
Hontalan pihék
Bocsássatok meg nékem
Bocsássatok meg,
Bocsássatok meg nékem.

SÖTÉT HINTÓ JÖN

Most hagyj magamra édes cinkosom
Elmúlt az óra
Sápad bíbor szivem
Orcámon fárad a mosoly
Elalszik mulató kezem
Jaj szökj el innen
Sötét hintó jön
Nem akarom hogy itt találjon
Féltékeny hercegnőm a szomorúság.

CSODÁLATOS

Csodálatos, csodálatos
Hogy mindig életben vagyok
Hogy háború volt s nem talált
Hogy bős ló nem hurcolt halálra
Hogy egy járvány ki nem söpört
Hogy össze nem tört vonatom
Se gép le nem zuhant velem
Sem autó még rám nem rohant
Sem el nem gázolt villamos
Se földrengés le nem sülyesztett
Sem óceán be nem kapott
Se villám a mezőn nem ért
Se szét nem téptek farkasok
Se téboly el nem égetett
Se szívem még meg nem szakadt
Se jobb kezem nem lőtt agyon.

A PADON FIRKANTOTTAM

A felhőknek bárányos gyűlése
Az időnek ájult repülése.

Levegő, meleg édes üresség
Fecskék, messzi kerengélő fecskék.

Virágos ága mandolafának
Virágos ága mandolafának.

Látom világos van, érzem arcom
A csodálat önt le, majd elalszom.

Rózsa szín az a mandolaágon?
Szívem lüktet, hallom némaságom.

(Abbázia 1920 április)

TAVASZ LESSZ MÁR

Csupa szegények vagytok ti ezen a hídon, itt mentek
Ugye jó néktek, ugye no jó ez a hamar főtt meleg.
Tavasz lessz már, tudom én azt hogy örömetek van most
Szegény használtak, ti szegények, ti szegény bohóc emberek.

Nékem magamnak is örömem van, tik azt nem tudjátok,
Én vagyok ezen a világon az utolsó boldogtalan
Ni borul ez az én két szemem, ízesedik és borul egyszerre.
Könnyet kapok mingyár. Jaj ez a szív is,
a szívem most újra nagy nehéz arany.

Tik itt mind Budára mentek. Jobb is
néktek odaát Budán, ugyebár.
Kanári gyakorol Budán. Vig kis délebéd lessz.
Én nem is tudom én hová megyek.
Nékem már megint fordítva van a két part,
szédülök én vagy mi,
Csak látom bánatjaim borúlnak előttem,
igen igen, ezek itt a budai hegyek.

Titeket megcsókol most a ti jó istentek,
ti szegény szegény sorsúak,
Mint azok a régimódi fülönfüggő kövek,
oly fénnel vannak repedéses zöld orcáitok.
Jaj nékem is, az én képemen is olyan édes
jóságos ez a szép meleg nap,
Olyan minthogyha kezet éreztem vón arcomon,
egy nőét, azét kit néha még álmomban álmodok.

AZ ALKONY JÖN FELEM

A boldogság felé indultam én
S attól mind távolabb
Mind távolabb járok,
Gyengülnek száraim.

A gyermekek nem játszanak velem
Pajtásom sok idegen
Sok idegen férfi,
Nem kérdik álmomat.

Az alkony jön felém, magam vagyok
Hallom bús énekem
Bús énekem szállni
Mint költöző darút.

A két karom szakítsd le őszi szél
Vidd el ölelni
Azt a nőt megölelni
Ki más hazába vár.

A sírban kezd az élet fájni majd
Majd hullnak könnyeim
Majd folynak könnyeim
Örökké ömlenek.

BALATON

Kitől kérdezzem én azt mi vagyok én,
mért jöttem én, mi ez az én itt létem?
Néztem alkonyatot a Balaton arcán,
a hullámokat, a hullámokat láttam.
Vér volt a víz színe mintha oda öntötték volna
a férfit s mint sajgó szenvedés, olyan fényes volt.

A hullámok meneteltek, a hullámok egymás után,
egymás előtt, egymás mellett
Olyan hosszú komoly sorokban, mint a
nemzetek omlását mesélő versek
Tihany oly szürke zöld volt, Tihany temploma
oly sárga fehér, mint az ember álma, emléken.

Én is megkérdeztem volna hangomon,
hová mentek ti hullámok, hullámok?

Mint megkérdezték már más magányosok
naplementébe borult homlokukkal
S ha kiszakadt vón a szívem akkor sem feleltek
volna nekem se a hullámok, a hullámok.

Hallgatózott a part, hallgatózott a füstös
lángos ég lerogyva, hallgatóztunk.
De a hullámok úgy mentek mint a némák
akik nem tudnak szólni csak zokogni,
Elmentek és jöttek és elmentek s szomoru
szomoru szomoru volt ez a végtelenség.

TI ÁRTATLAN SZEGÉNYEK

Én volnék a gőg
Nyelnék halálos étket
Hogy soha de soha
Ne véthessek már néktek
Ti érzékeny szegények.

Volnék én a kacagás
Egész nap nyűnélek
Volnék a búbánat
Messzi elkerülnélek
Ti jószívű szegények.

Én volnék az arany fény
Tennék glóriát rátok
Egymásra bámúlnátok
Tyú de begyúlnátok
Ti angyali szegények.

Volnék én a hold
Kinyitnám tiszta számat
Mesélnék mesélnék néktek
Meg is vigasztalnálak
Ti szóotalan szegények.

Pillangós ábránd volnék
Álom, tündéri tréfa
Véletek, csak véletek
Járnék egy kvartélyra
Ti kedves szép szegények.

A halál én volnék
Mese grófnő alakban
Úgy jelennék meg néktek
A haldokló barakban
Ti haldokló szegények.

De jószagú csókot adnék
De dobnám el rossz cihátok
Lágy hintóra tennélek
Szunnyadva ringanátok
Ti ártatlan szegények.

JAJ FÁJDALOM

Fájdalom, varrónők fájdalma kiknek
nem telik cérnára, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, mankós fiúcska fájdalma
mikor a labdázást nézi, fájdalom.
Fájdalom, nehéz betegek fájdalma kik távol
grammofont hallgatnak, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, örültek fájdalma kik fejüket
a falhoz csapkodják, fájdalom.
Fájdalom, fájdalma fagyásnak szomszúságnak
fegyveri sebeknek, jaj fájdalom.
Jaj fájdalom, fájdalma szibériai fogolynak
aki ott őszül ott romlik, fájdalom.
Fájdalom, fájdalma vakoknak akik a március
verebeit hallgatják, jaj fájdalom.

Jaj fájdalom, szegény asszony fájdalma
 kinek kis leányát a villamos elgázolta, fájdalom.
 Jaj fájdalom, szégyennek, rabságnak,
 szerelmi vágnak fájdalma, fájdalom.
 Fájdalom, friss özvegy fájdalma mikor este lessz
 és a magány leszáll a hajára, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, rongyosok fájdalma kik
 a gyümölcsöt bámúlják a kirakatban, fájdalom.
 Fájdalom, fájdalma gyilkosnak ki egy éjszaka
 kedvesét megölte, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, jó szívek fájdalma itt ezen
 a pokol világon, fájdalom.
 Fájdalom, munkások fájdalma kik Amerikába
 szeretnének menni, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, agg hölgyek fájdalma kik egyedül
 ülnek kietlen hintóban, fájdalom.
 Fájdalom, cselédek fájdalma mikor a vonatban
 idegen helyre utaznak, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, ciprusok karcsú fájdalma
 a platina hold alatt, fájdalom.
 Jaj fájdalom, fátalan utcák fájdalma siketnéma
 vasárnap délután, fájdalom.
 Fájdalom, beteg cicák fájdalma, kik soványak
 és vajúdva hánynak, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, poéták fájdalma kik kettétört
 lant felett ülnek, fájdalom.
 Jaj fájdalom, öngyilkosok fájdalma kik a sebes
 mentőkocsiban fekszenek, fájdalom.
 Fájdalom, tanítók fájdalma kiknek nincs már
 zsvajos iskolájok, jaj fájdalom.
 Jaj fájdalom, emlékek fájdalma mikor
 alvásukból felserkennek, fájdalom.

Nagy nagy nagy fekete kürtön kéne
 fel jaidúlnom az egekre,
 Forró ólomnak kéne két szememből csurogni
 Hónak kéne hullani kezdeni s hullani örökkön
 örökké.

PINCIO

Olyan fájdalma jött a szívemnek
Csodálom
Hogy el nem borúl s a nap le nem megy.

Az azaleák itt hogy virulnak!
Hogy nem fakulnak, hogy le nem hullnak
Csodálom.

Csodálom
Hogy ez a sok élőfa mind hallgat
Hogy a harangok meg nem szólalnak.

(Róma, 1920 ápr.)

A JÉGVIRÁGOK HOLT HONÁBA

Eljön az a nekem való majd
Meglátja szívemet szememben
Sikolt gyöngét, langallva sápad
Esik vállamhoz, úgy ölel meg.

Ezt a tavaszt én akkor érem
Mikor már száraz lessz a széna
Mikor hó lessz az almafákon
S alszik befagyva mind a nádas.

Halántékomhoz ér kezével
Deres hajamtól újja fázik
Csókol s a bánattól elájul
Hóvíz indul borúlt szememből.

Hold néz le majd a nap nevében
Sötét zajlás közt csolnakázunk
Vad sóhaj űzi gyász vitorlánk
A jégvirágok holt honába.

A FENYVES FENT A HEGYEN

Látod kis testvérem azt a sötét zöldet odafent?
Csoda zöld függöny az, két tündér tartja annak
a két szélit.

Óriások állanak a mögött, nagy nagy nagy szép
boldog férfiak.

Az a két tündér egyszer csak elengedi azt a függönyt,
Hú, rettentő hahota fog hallani
Azok az óriások kacagva le fognak a hegyeken ugrálni
Olyan nagyokat fognak kacagni
Hogy eláll a völgyben a harangszó!

(Semmering, 1920 jul.)

ADJÁTOK VISSZA

Adjátok vissza a halált
Adjátok vissza már,
Adjátok vissza, adjátok vissza,
Az az enyém volt! szőnyeg volt előttem,
Bánat szín szőnyeg s abban elmerült
Szép sorsom perzsa kényelmét figyeltem
S elrántottátok azt sétám alól
És itt maradtam pusztá földön.
Adjátok vissza már, adjátok vissza.
Nekem volt a halál nagy alkonyom,
Kék meg skárlát, gyöngyház meg viola
Meg sárga mint gyönyör s zöld mint a tenger
Meg rózsaszín mint álló ifjuság.
Leszaggattátok azt fejem fölül
És itt rekedtem ólom úr alatt.
Adjátok vissza a halált,
Adjátok vissza hosszú sóhajom
Amelyen elsikamlott életem,
Adjátok vissza azt a símaságot,
Amit tenyérrel homlokomra vontam,
Az május-kék ég volt a lét felett,
Adjátok vissza a halált

Adjátok vissza már,
Állítsátok fel vissza ahol állott
Borúlva esti zöldbe s tündökölve
Rubinttal, bazsarózsa s amarant
Láncokkal, azt a vonzó szép kaput
Amely felé honvágy vitt engemet
Az élet idegen fűvén keresztül
S húzott előre húzva homlokom
S karom kinyúlt mint a szerelmesé
És két szemem nézett mint dupla hold,
Nézett nézvén váró kapum felé
S fülem feszült fogadni angyali
Üdvözlétet, mely meg-megállva zengő
Szelekben, távol, üdvvel énekelt.
Ledúltátok bűvös bejáratom,
Az út el van zavarva, nincs hová!
Adjátok vissza
Adjátok vissza a halált.

Halál, hűlt isszonyat, ha lál ha ha
Rút rángatás orcátokon, meredt kín
A gondolatban, úgy-e, vak nyilallat
Jó kedvetekben, pocsolyán a köd
S mély árok mélyén a rothadt sötétség.
Egy vérrel jött jaj, melynek nincs Tihanyja.
Halál, halál, halál, hisz ez nem így van,
Hisz csak kuvikfütty ez, nem száji szó!
Bagoly nótája, vaksi denevér
Ijedt surlása meg huncut kísértet
Ki rátok ijeszt éjfélben hahozva.
Halál, ni csúszás szélmalom karokkal,
Sáros hanyatt esés a tarlón
S fut néma szél hajad némán emelve
S ott hágy alkonyba nyílt szemekkel
S dagadva márvány színnel és hideggel.
Nézd nézd csurom hajakkal, puffadt
Kemény nagy hassal, kék borúlatú
Bőrrel s eldúlt arcokkal és azok
Hűlt borzadályán alj hullámok undok
Meséivel, nézd csak halálodat.

Halál, halál: kitört a csigolya,
Fordúl a bibor fej s szemlélnék körbe
Dülledt szemek s bambán kijő a nyelv.
Nézd, elterült felfúva, cink árnyékkal
Az arcon, terhes förtelmet panaszló
Üreg szájjal, hová a gáz hatolt.
Nézd el nem békült kínok búcsúját
S a téboly szenny habját halálod ajkán.
Itt a halál, itt van: csak úrfi csiny,
Fickói virtus, ostobúlt erény,
Egy robbanás, egy fagyfaló futam,
Kevés rándulás, egy bukfenc az utcán,
Már semmi, rongy tudat s alig egy érzés,
Únt ásítás, a Szahara sötétben.

Adjátok vissza szívemet,
Elvettétek, magamnak nem maradt.
Kellett szívem minden megszült virágnak
Kinek zápor bunkózza kis fejét
S hideges ősz alatt rezegve hajlong.
Kellett a szívem a kóróknak is
Mert senkijök sincs, a paréjnak is
Mert elkapálják bár zöldelni jött.
Kellett a szívem az egérnek is
Ki a fogóban a drótot szagolja
S november napján lármázó libáknak
S madárijesztő tört cilinderének
S az ország útján összeszáradt rongynak.
A kútágasnak is kellett a szívem
Mert annak testén nem hajt zöld levél
S kellett a szívem minden hontalan
Sohajnak, melyet ábránd elbocsájtott
S kellett a néma fellegeknek
Kik üzve futnak s ámútan szakadnak
S az éjnek is ha nincsen benne csillag
S kellett a szívem fázó tengereknek
S kellett bódorgó farkasoknak
Meg tigriseknek s a hiéna rút
Magányának, mit nem tud kedvesíteni
Hú dúdolással. Meg kellett a hegynek

Mely úgy maradt s nem tud ledűlni néha.
Kellett a szívem Afrikának is
Mert égett homlokkal panaszkodik
S megsült ajkakkal bús arany napokra.
Szívem kellett Észak világtalan
Vidékeinek, honnan néz jég merengés
Meg nem pillantható flórák felé.
Szívem kellett az ott hagyott Izlandnak
S a vén földrészek roncsolt szélének.
Most éhezők cipója csak szívem,
Most csak könyöklő szűk kis ablakok közt
Hol asszony várja veszni ment urát.
Most talp a szívem árváknak ha járnak
Kiknek fából ütöttek nagy cipőt.
Szívem most úti kő, melyen leülnek,
Szívem sírdomb, millió s még egyszer annyi
Mert elvettétek minden szívemet.

Adjátok vissza szenvedésemet,
Szépséges szenvedésemet,
A szenvedést adjátok vissza.
Minek, minek, minek vettétek el?
Jaj kontár népek vaskos körömös
Kezetek közt mi lett a szenvedésből!
Koplaltok meg nehéz rossz kotyvalék
Fül gyomrotokba s nincs dohány pipátok
Szomjadtt odvába s most kór izű émelyt
Csámcsogtok ásitással. Béletek
És véretek, tüdőtök, szívetek
Járvány epeszti vacogó tüzekkel,
Roncs gégeitek heheg s vakúlt szemekkel
Hogy pislogtok s próbáltok égbe nézni!
Sötétség horpad orrotok helyén
És orcátok leégett s ajkatok
Elrántja varrat és mutat hamis
Röhejt s a csók bántódva szárnyal
Fölötte el, távolba mint a kócsag.
Sovány kabátujj lóg egy vállatokról,
Fél, búvik zsebbe, nincsen benne kar
És lábotok térdből vagy térd felett

Vagy térd alatt a kába gyors iparban
Levágattatok s csikorogtok kínos
Derékkal gép lábon meg felcsomózva
Nadrágotok, két mankó közt lebegtek
És titkos csonkról hallgat képetek.
A megmarkolt idegzet villanyozva
Fejetek térgyetek könyökötök
Idétlen farsangot csap rajtatok
S meglőtt velővel sírtok bútalan
Görcsben s figyelgetvén hülyült szemekből
Tát szájjal áh áh holt panaszt hebegtek.
Rab sorsot vettetek, sőtlan nyöszörgést,
Majom törvényt, patkány félelmeket,
Vakondok gondot, hulló némulást.
Lappangva kórház jó szagán szipogtok
S lyukadnak rongyolt rámájú sebek
Combon, mellen, karon meg kézfejen
S azok vak fájdalmukban gennyet ejtnek
S szint váltanak, biborral sárga szint
És barnát violával és utálat
Pókhálós borzadása fut felettök
Saját bűzölgő párájok miatt
S viasz hizottság alkony fénye járja
És dérlik rajtok síri vágy fehérje.
Nincs már kocsmátok, szombat éjszakátok,
Nincs kunyhótok, gólyás kéményetek,
Nincs egy eperfa, nincs cserép virág,
Nincsen kerítés, kis kert, boglya, kút.
Kutyátok megdöglött, elhullt csibétek
Nincsen jóreggelt, nincs jóéjszakát,
Nincs nóta, nincs piac, nincs estharang
Nincsen húsvét, nincs pünköst, nincs karácsony.
Nincs részeg itcének méz dünnyögés
Letentélt kis gyereknek nincs mese.
Visztek száradt bőrt és meszes haját
S ringy-rongy ruhát a züllött napvilágon
És romlott szívet kit rossz vón szagolni
S leégett lelket, hol nem hál az isten
S dohot, dühöt lehelltek, nem tavaszt.
Dül hátatok kopár batyúk alatt,

Szemetek csüng és szátok szét esett
 Úgy vánszorogtok két parancs között
 S rázkódtok hosszas éjeken berakva
 Kemény vonatba, hallva hallgatag
 Kietlen kín örök hörgéseit
 Sötét sinen hajszázó vas kerékről
 S jajjajba hág szeggel vert talpatok
 S a haltak állott sűrű sóhaja
 Mint háló fogja forgó térgyetek
 S gőzöl, füstöl felette holti szag
 S páráz bajusszotok szőrszála közt
 És benne van pipátok füstjiben
 És csókotok levében benne van
 És árnyékol, bíbor bűnnel borít
 Elölt testek gazdátlan élete
 Az itt rekedve jár a föld felett
 Mint összement köd, a kiömlött élet,
 Itt vár, merengve s esztelen kerengve
 Savanyú vér s keserű szív ízével
 Hullámoz part nekül, dűlvén, csapongván
 S becsap szátokba, kit falatra nyittok
 S kiből óbégattok, ríttok, hazudtok.

Fonnyadt rózsás kert volt a szenvedés.
 Hideg lócán ott ültem egyedül
 Didergő falevél futott a földön
 Sovány szél sóhajtott fülembe
 Azt sóhajtotta: soha de soha
 Míg élek nem jön énekes tavasz
 S fogták egymást elítélt ajkaim
 S márvány szemmel figyeltem túl a messzin
 Hideg fehér ködökbe, semmibe,
 Hol el van már tisztúlva minden álom
 S madártalan csendben bebalzsamozta
 Nyers szívem a szederjes hervadás.
 Tűz volt a szenvedés, jaj égető
 Nagy tűz, tűzvész élő hús szívemen
 És néma langallással abban égett
 Piros dühökkel, dú füstök között
 Az élet indus rajzú palotája

S a kért szerelmek démon szárnyai
S napfény rámában pávázó remények.
Zászlózott ünnep őrvongott a tűzben,
Szép hercegnék, kegyencek és királyok
Ájulva döltek perzselő pokolra,
Az ég pernyével omlott s elborúlt
Mezőben trombiták bőszt bűt rivaláltak
Tündöklő torkokon s a háborúlt szél
Tündér trallákat elszakasztva hurcolt
És marcangolt selyem hó kéjsikolyt
És szűz szívek szeráfi szép szavát
S a hárfa hulló permet hangjait
Hideg sziklákra szórta szerteszéjjel
És hamvadozva úsztak át a tűzön
Vonagló szőke hajzatok s elégték
És elvesztek. S a délután arany
Órái hullottak le mind ezer
Kis zendülettel a hamus homályban
S a nap lebukkant és hideg koromban
Aludni ment s elő rezzent a jég hold,
Dermesztő mód nézett le s kancsi
Mosolylyal indult el fagy végtelenbe.
Álmos folyó víz volt a szenvedés,
Álommal úsztam langy hullámain
S mint már nem élő test, moccantalan
S nyitott szememnek sárga fátyla volt,
Mert könny ment két szememből kétfelé
Csendes, virágos arcu vízre
S úgy néztem én múltó zöld partokat
Bágyadt világossággal mint az emlék
És homlokomban vittem éneket,
Búcsúk Máriás siralmát
És harsanó zsoldárt fűlt orgonával
És reszketeg hideg sírhanti kántust
S szegény zsidó nép fájdalomdalát,
Ében pálcával vert színházi kórust,
Vásári nótások fás énekét
És drótos tótok drótozó panasszát
S ős koldusok húzott dícséretét
És vén leányok sirós valcerét

Dajkák alvó danáját és szopósok
Nyúlós rívását és a téli szélnek
Rém dallamát s farsangéj gajdolását
És zongorás csókház rekedt dalát
S a búskomoly dalárda himnuszát
S a munkások sötétült indulóját
S kis gyermekek világos éneklését
Az osztálynak kikapcsolt ablakából
S könnyem folyt, mert nyitva volt szemem,
Minden hangokra folyva folyt a könnyem
S szívem fájulva fájt és úgy feszült
Úgy mint emlő kit szétvet már a tej
S olyan nehéz volt. És a messzi népek
Könnyen forogtak mert a szívüket
Mind én vittem mellemben egyedül.
S levelezett fák és virágos kertek
Vonultak hátra s úgy látszott megállnak
S indulnak vissza s távol tornyok is
Utánam vágytak lombok közt loholva
S utánam szállt minden vágyó madár
S követtek fenn a bágyadt képű felhők
S utánam szállatták a nyirfák
Hó gypjakat s aztán utánam úszott
Pihéje mind a gesztenyevirágnak
S minden miatt ment könnyem két szememből,
A fák miatt, a sok kertek miatt,
Madár miatt, virágpehely miatt
S felhő miatt és nagy nagy ég miatt
És könnyezésem édes volt szememnek
Mint szájnak édes sok sok csókolás,
Mert édes szívemből jött a meleg
Könnyforrás, mert oly édes volt a szívem
Mint a mennyország, hol jó ami rossz volt.

Eredj megint villáddal válladon,
A széna szála hulljon úgy utánad
És bajszod alján rezgesd nádi nótád.
Csak üljetek leányokkal legények
Átellenben két vendégoldalon
Sorban, cicázva, rázással kacagva

Ha takarásból jöttök alkonyattal.
Csak menjetek pár párral délután
Zöld júniusba vén padon hűsölni
S gyermekkocsit futtatni és fölé
Csörgőzni vígan bámész kisbabának
S a gyepre ülni s ott teríteni
A zsebkendőre liptait, szalámit
S harmónikát kihúzni hajladozva
És klárinéttal ríni kéjesen
És szandolinban a moszat tavacskán
Evezni ingujjban s fehér ruhában
S egy pajkos hullámtól sikítani
S a hintázás kacér veszélyitől
S nevetni semmiért, az ifjúság,
Egészség és a jó kis perc miatt.
Csak menjetek tánckertbe sört nyakalni
És színi szörpöt és cuppogni cifra
Cukrokkal s nyalni cukros szátokat
S új dalra űzni a forgó keringőt
Mely a mosolygó szédülésbe hí
És zöld piros papírlánc égies
Szépsége mélyén alvadt lámpiónok
Rózsás borulatában súgdolózni
És duzzadt kart és durcás derekat
Paskolni s dugni csengős csókokat
És szembe nézni a befőttnél dúsabb
Édességben, jaj ifjú nemzetek
A nap ni csúszik és nem esküdött meg
Hogy feljön holnap is! de édes az
Hogy szádat málna mód csucsorba húzva
Parázs szomszédjához közel viszed
Útő szívvel, forróságot lehellve,
Dült homlokoddal, húnyva lágy szemed.
Csak menjetek kuglizni s billiárd
Csatáin síma diadalt nevelni
Csak menjetek labdázni mért mezőnyön,
Suhanni fény alatt jégünnepélyen,
Csak menjetek saszasz szagú szüretre,
Sötét szánkán vihogva névnapolni,
Csak menjetek majszolni szép napot

S habzsolni a forralt fahéjas éjt.
Gyűjtsátok fel megint a bált,
Borúljatok belé selyemben,
Alélt csipkékben, hajnal szallagokban
Képzett hajakkal, szerzett illatokkal,
Ájult uszálylyal, repke legyezővel,
Bársonyban, hó aranyban és hűvös
Ezüstben és lehúnyt tekintetű
Gyöngyökben és ellázadt briliántban
És rezzenő, zúgó, repülve zengő
Vihar zenében, rózsa homlokokkal,
Vált ajakakkal, sülyedő szemekkel
Lebbenni körbe tűz csillár alatt
Jég arcú padlón, nézd a csoda bál
A tűkör falban messze andalodva
Hullámszik zongván véges végtelen
És elvisz észt és szívet elveszít.
Hadd halljam újra lenn az utcán
Hogy bűg a bőgő s majd a jó meleg
Sóhajjal újra meglehelhetem
Egy hólapátoló fagyos kezét.
Adjátok vissza szenvedésemet,
Ti szenvedtek most, én elfagyva várok
Mint a göringy s kisülve mint a szén
És nem tudok csak pusztá holdi kint.
Boldogtalan voltam helyettetek,
Forduljatok meg boldognak valók,
Kérlek, kérlek, összekapcsolom
A két kezem, hogy leggyöngébb legyek,
Letérgyelek nézzétek hogy legkisebb
Legyek mindenki közt, ni földig ejtem
Pondró fejem, sárgák a tengerek,
Látjátok sárgák lettek mint esővíz,
A boldogság úgy sír utánatok
Eltévedettek, árvák, gyermekek,
Fűves világra tett játék babák,
Adjátok vissza nekem a halált,
Adjátok vissza már,
Adjátok vissza, adjátok vissza.

(1917 szeptemberben.)

HOMLOKOM LASSAN LEÁLDOZ

Olvastam a felhőt, a tengert
Tavaszt meg őszt kijártam én már
Utaztam éven, éven átal
Álmodtam és ébredtem én

Gyászommal nem kellek halottnak
Nem kellek gazdagnak szívemmel
Szavammal nem kellek szegénynek
A síró gyermek meg nem ért

A rózsá nyíló szája néma
A szélütött fa nem ölelhet
Az örült víz néz, rám nem ismer
A fölkelt hegy süket tetem

Vad állat nyöszörög a pusztán
Lenn tűz tolong a föld belében
Jég cirkál a világok mellett
Fenn lesnek spicli csillagok

Itt homlokom lassan leáldoz
Sírom fölött a hold vihog már
Csodálkozom, csodálkozom még
Örökkéig csodálkozom

HOVÁ MEGY EGY ÁKÁC LEVÉL?

Hová megy egy ákác levél
Kit a patakra fútt a szél?

Én úgy nézem hamarosan
Ott úszik majd a Maroson

Se Maroson se Körösön
Nem passzióz örökösön

Siet a Tisza, felveszi,
A Duna tőle elveszi

Oly könnyű mint a lehelet
Vinni egy ákác levelet

És hajnalban hajnal előtt
Letenni a tengerre őt

Tenger felett fölkel a nap
Lenn boldog lángok ringanak

És ringva ringatják Kelet
Nyugat között a levelet

Ni most ezüst, ni most arany
De mese fényes dolga van

Haltól hajótól sose fél
Se jéghegytől, egy falevél!

Csak élvez és csudálkozik,
Ég meg tenger hogy változik

Habon habozva merre reng
Milyen piros parton mereng

Míg hontalan s oly gondtalan
Ott foszladozhat nyomtalan

Az óceán örök színén . . .
Szeretnék így elmúlni én

BIZALMAS

Hallod lépéseid ha sétálsz?
Az álmos társalgást szoktad figyelni
Mit két cipőd folytat sétád alatt?

Nem meglepő? kivált ha kavicson jársz.
 Hát a kefének halk seprű-neszét
 Lesed füleddel ha hajad keféled,
 Igen? s ha társaság közt ülven
 Hasad megkordul, elrémülsz ugye
 S egyet köhintesz. Így van-é, felelj!
 Beszélj: mit gondolsz egy-két pillanatban
 Olyankor? nem tudod? az a köhintés
 De árva hang az! a te árva hangod,
 Oh arra senki nem szokott felelni.
 Mit is akartam mondani... igen,
 Hús és meleg szél sétál néma szádon
 Ki és be: a lélegzet. Életed.
 Érzed? hallod? hát azt hallod ha nyelsz?
 E földön szolgálat nélkül maradtam
 Nincs semmi gondom, aaa unatkozom!
 Ne vess ki, örvendek ha szép fogad van.
 Igaz: te nem tűnődtél még egy percig
 Mikor roppantak tördelt ujjaid?
 A csendes erdő nem jutott eszedbe
 Hol vékony ágat törnek valamerre?
 Mondd, hát az ajkad ízét ismered?
 Mondjad. Hisz tán haraptad ajkaid
 Te is mikor gőgödre szégyen ömlött
 S szemed gyújtotta vérvágyó harag
 S reménytelen reményeid mikor
 Dühöngtek szíved rengő ketrecében
 S szögezted a szádat, hogy egy nyögés
 Ne jöjjön a mélységes háborúból
 Amit rendeznek kórod bestiái?
 Hát sóhajod mindig meghallod-é
 S meghallgatod, mondd? végigolvasod
 Míg röppen halkan, azt a névtelen
 Sürgönyt, mit a távol halálnak adsz fel?
 A kalapodra hullott már levél
 Az őszi fák közt? nekem a kabátom
 S mellényem közzé is szállt egy levél
 S szívemre csúszott. Ő de furcsa ez.
 Jaj hadd kérdezlek! a friss kis hidegre
 Emlékszel, amit ujjhegyedre vettél

Mikor betűket húztál ablakon
Télben, midőn a hályogos üveg
Hólepte kertbe s alvó multba néz?
Szemed megérzed néha hirtelen,
A két szemed, mikor hunyod s nyitod?
Érzed hogy él a két néző csiga?
Sejdítéd izetlen s érzékeny ízét?
Nem kóستolgattad azt a ritka percet
Mikor melegszik a szem s elborul
S az orrcimpákba is meleg vegyül
S csiklandós lesz belül, meg is remeg
S szemed golyóján félig ecetet
S tokajit érzel félig s ájuló
Eszmélettel látsz égő óceánt
Amely már összezsap fölötted

NARANCS

Láttam ma reggel jönni a napot
Köd volt a fákra kötve
Tócsát kapott az országúti sár
Didergett messzi kút, kazal, torony
S a foszló szürke sárga vatta közt
A nap, a gyulladó vörös nap
Olybá tűnt mint az óriás narancs
Kit egy beteg gyerekek nyujtanak

ORGONA VIRÁGJA

Nem is szakasztottam
Nem is szagolgattam
Meg se tapogattam
Máris levirágzott
Az orgona fája

Hiszen még tavasz van
Mondjad hova lettél
Mondjad mér siettél
Mondjad hova lettél
Orgona virágja

Mondjad hova lettél
Mondjad mér siettél
Mondjad hova lettél
Szerelmes szerelem
Szívem orgonája
Hiszen még tavasz van
Úgy nézek utánad
Álom ez a bánat
Úgy nézek utánad
Orgona virágja

A FELHŐKHÖZ

Úgy kinlódom hogy felvegyem fejem
Egy pillanatra még, ti felhők
Örökre búcsút venni Tőletek.
Ti felhők, kik fölöttem várakoztatok
Bocsássatok meg, csókom el nem ér
Ti felhők, lám a sárba fekszem
A góliát Baj a nyakamra lépett
Ti felhők, bársony erdeim
Oh ifjúság nászágyai
Angyaltiporta szőnyegek
Festmények, égi múzeum!
Szabadság, emlék, gyermekábránd
Színház, világtörténelem
Álmélkodó őszallatok
Oh tenger, édes óceán!
Ti felhők, ünneplő tribűnők

Ti megváltást borító kárpitok
Szegények fénylő palotái
Ti ártatlan rózsás megyék
Boldogságos bandérium
Oh halhatatlan örömök
Ti néma, néma hymnusok
Melyekben a magas jövők zenéznek
Ti felhők jaj szólaljatok meg
Zengjétek hogy a tietek vagyok
Ájúlók, már fájdalmam is megáll
Már szellemem, szívem kimúlik
Felhőim mentsetek meg, felhők!
Vakok az emberek a földön
Ha én elvesztem, nem lesz senkitek

ELŐ SZÓ

Úgy mint az elejtett falat kenyeret
Felveszitek a földről, tiszteletből,
Úgy vegyétek fel a szívet a földről,
A szívet, embernek a szívet

Úgy mint a csillagot megnézitek
Meg a szentjánosbogarat meg a smaragd követ
Úgy nézzétek meg, olyan kíváncsi fejjel
A szemet, embernek a szemét

Nem igaz? olvassátok a halottak nevét
A koszorú szallagján mikor a gyászkoCSI ballag
Olvassátok el a meleg szegények homlokát
A meleg szegények homlokát

Ugye hogy könnyen adsz tüzet az utcán
Ugye meg se gondolod, ugye rögtön el is felejtetted ?
Ilyen könnyen adhatsz másnak is az életedből
Ilyen könnyű a boldogság

SZIVEM

Én a szívem elajándékoznám
Úgyis mindig csak bánatot hoz rám

Felvarrnám egy béna mankójára
Hóna alá lenne puha párna

Ketté vágnák a szívem, szabnának
Piros cipőt egy kis kódus lánynak

Vagy adnám az anyjának a búsnak
Elég vón tán egy ebédre húsnak

HOLD

A hold sokszor sárga réz
S indián országra néz

Másszor fél eydami sajt
Vérszín felhő héjja rajt

Mint tüzes vas, ma olyan
Holnap sülttök, komolyan

Néha oly szép ó arany
Mint a múzeumba van

Néha halvány rózsapír
Néha zsíros vén papír

Gyémánt szín, rizskása szín
Hol sápadtság, mint a cin

Volt már kormozott üveg
S beütött bohócsüveg

Némelykor jéghegy gyanánt
Ússza fenn az óceánt

Aztán hajsza-féle fény
S mint a handzsár éle, fém

Óh, tükrén most angyalok
Ezüst arca andalog

Szent szerelmök hegedül
Hallgatózom, egyedül

HOLNAP

Holnap ha nincs több ifjúságod
A fejed mondd a falba vágod
Szaladsz majd hajdonfőtt a járdán
S óbégatsz csődületben állván?

Bukdácsolsz ájulsz és remegve
Kapaszkodol minden gyerekbe
Belékötsz majd az élő fába
Azt rázod rángatod hiába?

Kérvényt hajítsz fel tán a napra
Rárontasz a rendőrré papra
És rugsz harapsz habzol dühödve
Míg hurcolnak s eltűnsz a ködbe?

Vagy majd monoklit kensz szemedbe
Utolsó könnyed úgy szeded le
S hült sóhajod a rend javára
Ráfúvód a szivar havára?

S élcet hajtasz s vihogsz erővel
Szemközt a bűvös úri nővel
Gerinced ej ha! mint a létra
Tekinteted kacér rakéta

Simmizni kelsz ha bezabáltál
Lerészegít az a csinált bál
Szemed megfúl, kicsap a nyelved :
Lehet csupasz bőrt tenyerelned

Úgye! s kisütsz majd minden reggel
Frissen beretvált két füleddel
Bajuszkád közt francia festék
Fogaid márvány sírkövecskék

Tavaszt lehell, ha nem is ingyen,
Chipre a nyakon, parfum az ingen
S majd a brijjantin dúsan adja
Kamasz fényét rongyos hajadra

Ó képedből szerveznek újat
A ráncaidban dúló ujjak
Tyű strimflid masnid de betyáros
Ismer mint a rossz pénzt a város

A masszórt óra hosszat tűröd
Nyútt hangod cukron köszörülöd
Szerekkkel gerjeszted szerelmed,
Jóság mélyedben sohse gerjed

Suttyomba hörgesz és kehelgetsz
Lépcsők után hülyén lehellgetsz
De csámpálsz télben rózsá arccal
Mert az be lesz rózsázva kvarccal

Kényes leülés meg felállás
Félórás fontos fogpiszkálás
Orrtörlés is vagy fertályóra
Mintha vallásos aktus vóna

Sajtok primőrök és likőrök
Vizek porok : bendői örök
Soha egy jaj, soha egy álom
Soha egy vágta a halálon !

Látlak ha csókod kedvesíteni
Elfordúlsz ajkad nedvesíteni
S les a tükör, szemedbe mondja :
Csaló te, szörny, te dög, te ronda !

Nem jobb vón mondd míg hortyogsz kéjjel
A guta rajtad ütne éjjel
Vagy míg egy csíz visít epedve
Kővé vált szíved megrepedne

MÁRCIUS 5.

Mit ér nekem hogy jön már a tavasz
S rigó meg cinke mind reá szavaz
S az égi felhő rózsaszín selyem
S ocsúdik rajta álomszerелем
Mit ér nekem !
Mit ér, hogy száz huncut mosolyt kapok,
Mit ér a víz hogy issza a napot
Mit ér a rügy hogy hízik, hogy tolong,
Hogy öklelőzne mind a kis bolond,
Mit ér nekem !
S hogy a galamb a tiszta földre lép
Hogy hencseregnek a szabad gebék
S mezitláb football nyargal a gyepen,
S biciklisták jönnek, mint ünnepen,
Mit ér nekem !
S hogy némák száján boldogság gagyog
S hogy a tavalyi szalma hogy ragyog
S az új kutyák hancúznak a tanyán,
Ha most is sír az én szegény anyám

ITT VÁRNAK SZEGÉNYEK

Itt várnak, itt várnak
A szegény leányok
Alkonyat felhői
Hulljatok le rájuk
Nékik is hadd legyen
Szép selyem ruhájok

Ti felállott nyirfák
Legyetek legények
Ágak öleljen
Mozduljatok kérlek
A szegény leányok
Úgy várnak szegények

Szellő holdsugáron
Szerelmet pengessen
A csillag, a csillag
Mint meleg hó essen
Elhagyott ajkukra
Csókot hintegessen

KISUJJA KÖRME ÉLE

Villám futott borult szemem fölé

Hogy ellopózott a kezem fején
Kisujja körme éle

Azt éreztem, hogy hangya sétál
A szívemen, vagy erdőben, melegben

Sejtettem rózsaszín vonaglást
Opál hajnal s ezüst reggel között

Láng, láng lepett el tengert kerteket

Pillám alélva hullt és rozsda ködben
Fúltak, vakúltak gyémántos Napok

Betett szememben tünt egy karaván
A messze, messze, messze Szaharán

GERJEDELEM

Úgy szeretnék a szegény világnak valamije lenni,
Nap, akitől kezdenek a házak reggel melegedni
Vagy a csillag az esthajnalcsillag, ki első az égen,
Kinek minden cselédek örülnek a borult vidéken

Vagy az álom, betegek meg bénák melyben elpihennek,
Melyben se a bánat, se a szégyen, se a bűn nem szenved
Furulyaszó, mely az erdőn túlról késő este reszket,
Szomorúfűz, aki meghallgatja a kis fakeresztet

CSÓKOLJATOK MEG CSILLAGOK

Csókoljatok meg csillagok
Én vágyva vágyva vágyva vágyom
Oly örült láva dül a számon
Már el nem oltja nőnek ajka
Se hó se jég nem hűthet rajta
Égen földön szomjas vagyok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Elváltam én már a világtól
Nem kérek altatót virágtól
Nem kérek én mosolyt a naptól
Bíbor halált az alkonyattól
Csók nélkül meg nem halhatok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Hallom pirúlt hangjegyfejecskék
Hogy zongoráztok bűvös estét
Kigyulladt mák álom hónapban
Kerengve sűrű koronában
Mily boldogságra virradok
Csókoljatok meg csillagok

Csókoljatok meg csillagok
Ti csöpp pulyák, reszketve fáztok
Hiszen pucéron éjszakáztok
Lenéztek egy testvért szemelve
Jövök már, szívem szám emelve
Örökre meleget adok
Csókoljatok meg csillagok

A GESZTENYE PELYHE

Esik a hó nézd !
Májusba ! délbe !
Hiszen a nap süt
A lilomokra.
Jaj persze, tavasz van
A gesztenye pelyhe
Szabadul a fáról
Úgy mintha tavaly vón.
Mi hajtja nem értem
Oly csenddel iramlík
Irulva pirulva
Mint késett konfetti
Az elaludt bálon.
Hopp pedzi az arcom,
De drága kis érzés
Hogy viszket utána.
Oly jó most megállni
A szemem betenni

Mosolyba borulni
Egy édeset nyelni
Alélva csalódni
Hisz álom az élet,
Hisz élet az álom

KI TUDJA A NÉMÁT

Ki tudja a némát
Milyen hangja volna
Azt a dalt ki hallja
Amit az danolna

Milyen szép szeme volt
Ki tudja, a vaknak
Mennyi mosolygása
A kitört ablaknak

Milyen felhője volt
A fekete éjnek
Milyen tündérálma
Itt minden szegénynek

CSOKONAI

Akkor Rómában élt szegény Ferenczynk
Canova szép kezét szolgálta ott
A nagylelkű mestertől, úgy meséli,
Derék darab márványt kapott

Dermedt tej volt, Carrara boldog alma
És ő se nem szentet, se nem királyt :
Egy méla lombos főt képzett a kőből,
Az édes bús Vitéz Mihályt

Vendégek jöttek, London utazói
Azok közt volt egy fátyolos leány
Az kék szemét a márványon feledte,
S átlengett hangja fátyolán :

»Csodálatos bánat borúl szívemre
Ábrándkép ez? vagy élő lény vajon?»
»Oh miss, itt járt s a föld alá merült már
Fájdalmasan, fiatalon

Poéta volt, nevét miért is ejtsem
Magyar lett ő, mindegy élt vagy nem élt.«
A lány még nézte. Hívták, arra fordult,
Indult, lehajtva rab fejét

HANGOM

Ó de szeretek
Minden kis tiszta
Körbenyírt hajú
Vadrózsa bőrű
Szappanos szagú
Új kék ruhájú
Matróz galléros
Úri gyereket

Ó de szeretek
Minden maszatot
Grádicsos hajú
Karikalábú
Leguggolt fülű
Trachomás szemű
Tepertős szájú
Paraszt gyereket

SZENVEDNI A TULAJDON BÜNÖDET

Ez, ládd, a kínok koronája
Szenvedni a tulajdon bűnödöt
Nem, arról nem tud egy teremtetett lélek
Se pap, se kedvenc nő, se hú barát
Ajkad mélységes émelyt panaszol
S megromlott szíved nem lehet kihányni
S nem kapsz országot hol feledni tudnál
Nap hold örökké razziáz reád
Szélvész fák szörnyülködnek feletted
S te túl kívánnád élni a világot
Merengve érthetetlen perceden
Ez az mi sétádon fejed lenyomja
Az orchesterből ez dördül füledbe
Ez fogja meg szemed ha olvasol
Köhintsz a csendben és magadra eszmélsz
Ki is vagy és mit műveltél magaddal!
Oh, szenvedés mi rád gyűl mint a ház
Legesleggyöngítőbb malária
Kórháza sincsen és nincsen neve
Megörültél s nem venni rajtad észre
Amint nem látni hogy bolyong pupillád
Éjféli tón, ahol sápadtan úszik
Elűzött boldogságod hattyúja
Jaj csak bűnhődni! a segítő sóhajt
Elvonni szádtól mint korsót a rabtól
A tükröket sunyítva kikerülni
Vagy jó sokáig szembesíteni
Magad magaddal, megfogózva nézni
A tükröt, a pokolnak ablakát
S borzadni hangodtól mikor nevetsz
Cukros csókodtól elfordulni búsan
És felhorkanni bájos álmaidból
S gúnyolni fényes sóvárgásaid
S elhinni s fel nem fogni sohasem
Hogy ez te vagy s együtt maradsz magaddal
Egész nap és álmodban éjszaka
S a föld alatt a sírban összezárva

PILLANGÓ

De könnyű neked
Pillangó, pillangó
A te életed
Egy könnyű tango

E félig alvás
Ez vón nekem való
Bolond andalgás
Örökös kóistoló

Baj vón a legnagyobb
Boldogság nékem
Ha nem illanandó,
Végem volna, végem :
Én gyöngébb vagyok
Mint e néma tango
Pillangó, pillangó

A CSIKÓS

Nézzed azt a csikósbojtárt
Hogy vágat a Hortobágyon
Mint egy puszta nagy világon,
Kék ingújjja gatyaszára,
Túzok tolla az a sárga
Kit a csikós oda tűzött
Szoboszlai kalapjára

Nem hallik már a zörgője,
Réz zörgője a csikónak
(Azt égen vad ludak szólnak)
Bőr sallangja az még lebben
Fejét hányván a melegben
És a szélbe hosszú farka
Uszkál mindig sebesebben

Tenyereddel a nap ellen
Nézz utána míg csak láthadd
Nini, már a habon vágtat!
Nem alszom én, de ez álom:
Hattyúfehér oceánon
Száll a csikós a mesébe
Délibábos Hortobágyon

(Nagyhortobágy)

ÉN NEM TUDOM

Talán a tenger mélyéből jövök
Mert úgy esik le néha a fejem
Hallgatni méla, méla lágy selyem
Borúlt és zúgó csendet, mely örök

Felhők közül ereszkedem talán,
Megállok itt az alkonyat alatt
Én nem tudom, valamim ott maradt,
A boldogságom, fenn az ég falán

AZ ALKONY NÉMA HÚRJAIN

Csalódás volt az én borom
Rózsás kertem merő korom
Árnyék, sohaj hosszúra nőtt
Ő ciprusok, főúri nők

A csillagokból estem én
Itt lenn szívet kerestem én
A hold, a nap nem szívek ők
Ő ciprusok, főúri nők

Mély útamon tűnök tova
Soha semerre sehova
Kimúlok mint szél és idők
Ó ciprusok, főúri nők

Az alkony néma húrjain
Elhúzzom hárfás újjaim
Tengerre zeng az árva gőg
Ó ciprusok, főúri nők

VADLIBÁK FELE, TÉLI ÉJSZAKA

Ki üldöz mindétig vajon
Te vadlibák, te vadlibák
A hályogos sötéten át
Te bús, te barna vadlibák

Hol vár kvártély, jó lámpafény
Te vadlibák, te vadlibák
Te kicsapott csapat diák
Te bús, te barna vadlibák

A jég, a szél krisztustalan
Te vadlibák, te vadlibák
Mit tettetek ti nagy hibát
Te bús, te barna vadlibák

Hol hangoltak szátokba jajt
Te vadlibák, te vadlibák
A hold is búvik hogyha lát
Te bús, te barna vadlibák

Fölkél a nap, jön a vadász
Te vadlibák, te vadlibák
Meg nem sajnál a vad világ
Te bús, te barna vadlibák

AZ ABLAK

Megérezem
Mikor a fát meg az eget
Az ablakon keresztül nézem

Oly fáradt,
Oly bágyadt csak én lehetek
Amilyennek látom a tájat

Érzékeny
Vagyok nagyon. Fájnak az üvegek.
Fáj semmi is. Régen rossz nékem !

RIGÓ

Nem megy ez a vers dámának
Se az ország kormányának
Se magyarnak se zsidónak
Csak a fekete rigónak

Az én szívem, mely vidéki
Régi tisztelője néki
Különösen respektálom
Hogy itt lakik télen nyáron.

Velünk fázlódik míg nyár lesz
Ilyen drámai madár ez
Ha cigány is, ha paraszt is :
Úriember, prima klasszis !

Madaram, csak tórd el kérlek
Hogyha szemedbe dícsérlek,
Ha hálámmal pötty leventém
Cirógatlak tollad mentén

Nem szoktál tükörbe lesni
Se fényképészt fölkeresni

Bárcsak látnád pedig, bárcsak
A rigók mily elegánsak

Nincs Zwiebacknak próbalánya
Nincs mágnásnak díszdolmánya
Kiér adnám jó kis állat
Pernyeszínű tollgúnyádat

Se hajdú sárga csizmája
Se színésznő harisnyája
Hogy ne lenne hetykébb nála
Bagaria lábodszára

Amint lebbensz, amint nyugszol
Farkod játszik, fejed kuksol
Amint moccansz esők mellett
Nézhetné a cári ballet

Úgy figyellek tolvaj kéjjel
Ha az ágról nézel széjjel
Borostyán csőröd esetleg
Parancsol egy cigarettet?

Nincs szívemben oly szerelmem
Nincs oly tréfám, nincs oly elvem
Nincsen oly eszményi, mint az
Mikor egyet furulyintasz

Mondd éhes vagy, vagy ihatnál
Mikor rigó hangot adottál
Vagy tán egy csepp csókot innál
Ha torkod tündérje trillál?

Kár hogy olyan csoda nem nyit
Hogy nem érhetünk el ennyit
Hogy egyszer csak nyelvem érted
S bemutatkozhatnám néked

Én emlékszem anda csendben:
Ismertelek, te is engem,

Hajnalálom közbe híven
Elfájul fütytyödre szívem

Hogy élsz te meg szavak nélkül
Hogy élsz te meg javak nélkül
Hogy élsz te meg isten nélkül
Hogy élsz te meg minden nélkül

Társaságom vajjon kell-é
Meghínálak kályhám mellé
Szolgálnék téli diétát,
Fenyőmagot, sárgarépát

Úgy sajnálom, mikor sétálsz
S arra lépek és odébb állsz
S felszállasz a fán egy helyre
Mintha finom lift emelne

Amit piszkolsz az is tiszta :
Egy galambszín kis giliszta,
Meleg . . . még él a kis árvám
A kalapom karimáján

PITYPANG

Nótába nem írnak
Gomblyukba nem tűznek
Nem tesz kirakatba
A virágos üzlet
Mert te nem vagy ritka
Mert te nem vagy drága
Csak az ároktopartról
Nézel a világba
Mintha kis nap sütné
Orcád oly szép sárga
Te pitypang,
Te pitypang virágja

Az urak, a dámák
Úgy-e rád se néznek
Tán le is tagadnák
Az ismeretséget
Pedig hogy meggyúrtunk
Hogy agyontépáztunk
Te kezes, te kedves
Falusi pajtásunk
Hófehér lelkedet
Szétfujtuk a nyárba
Te pitypang,
Te pitypang virágja

Ezennel én tőled
Bocsánatot kérek
Köszönöm azt a kis
Könnyű gyermekséget
Köszönöm hogy itt vagy
Lehajlok utánad
Gyere bemutatlak
A kaméliának
Csak neved rá bátran
Mezitlábos árva
Te pitypang,
Te pitypang virágja

HAJÓ

Hajó megy messzi
Az oceánon
De állni látszik
Mint alvó álom

Az élet sokszor
Nem áll így véled?
Jaj pedig múltan
Múlik az élet

SÖTÉT LESZ A DUNA HÁTA

A hat hídát el kell zárni
Be kell a Dunát deszkázni
Vagy dróthálót kell rá tenni
Ne lehessen nekimenni

Jönnek jönnek a szegények
Látjátok már nem is félnek
Holnap mind a hídon lesznek
A halálba bukfenceznek

Süthet a nap a Dunára
Kacsinthat a felhő rája
Sötét lesz a Duna háta
Akár a papok kabátja

Ez a folyó meg fog állni
Halott hangon fog kántálni
A hala majd mind elhagyja
Vagy ott szorúl megrothadva

NAGY NAGY MADÁR

Nagy nagy madár ez a bánat
És nem tudom honnan szállhat
Honnan szállhat, hogy találhat
A szívemre ez a bánat

Sasmadár lesz ez a bánat
Már megvénült, már elfáradt
Vágyakozik meleg tájra
A szívem gyenge dombjára

Ide szokott ereszkedni
Két szárnyával terjeszkedni
Körmeivel belé vájni
Úgy tanítja fájni, fájni

Hol ihattál hol ehettél
Ilyen mázsás mikor lettél
Elterülve nyögök halkan
Amíg itt tanyázol rajtam

Se kérlelni se vadulni
Nem tudok én szabadulni
Csak alélva várni túrni
Mikor tetszik elrepülni

Hány fellege volt az égnek
Mind elkísért hozzám téged
Attól támad szerte széjjel
Ilyen hajnaltalan éjjel

RÉSZVÉT

Ha olvasztott arany csurogna
Könny helyett két szememből.
Ha sóhajom selyem szál volna.
Pamut lehetne legalább !
Ha véremnek minden lökése
Egy-egy ital tokajit adna
S a haldoklóknak egy-egy percet érne
Pillám sűrű szökellete.
Ha milliónyi pórusom
Fűtést küldhetne télire
S kezem lebbentve mint a bűvész
Szórhatnék széjjel a világra
Csókot, jó szót, füttyöt, kacajt
S minden lépésemből csudára
Házhely meg szép kis kert kerülne,
Én éjjel-nappal vándorolnék
Higyjétek meg hogy le sem ülnék,
Ha térgyem érezném gyűrődni,
Felnéznék, egy kortyot húznék az égből
S danolva ballagnék tovább

KÖSZÖNTELEK MINT NAPPÉNYBEN HULLÓ LEVÉL

Kényes nyögésed nem jut a fülemhez
Szemedén át a végtelenbe nézek
Hajaddal játszom s elfelejtem a neved

Csókom csalás, álom visszhangja hangom
Alakom a forgószelek képzeménye
Hazám a köd, majd eltévedsz és sírni fogsz

Árnyék kezemből ujjaid kiesnek
Sikolthatsz, odaadlak a halálnak
Nem élek én, én meg se halhatok veled

Menj, mézes hőség, útonálló szépség
Mit kérsz? fejem némán azt inti: nem nem
Nincsen szívem, szívem helyén a föld szorong

Az alkony ünnepélyén vérzem érted
A holdból egy sugárral simogatlak
S köszönteled mint napfényben hulló levél

A NAPPAL HOLDJA VOLTAM

A nappal holdja voltam
Halványan haldokoltam

Éjből való delejjel
Felhőre hajtott fejjel

Pilláim ejtve szépen
Álom lett néma képem

Mélyen tengert virágot
Szerelmes szűz világot

Még sejtettem s oh halkkal
Sohajtó béna ajkkal

A végtelenbe oldott
Fájdalmam felmosolygott

De tüntem már merengve
A csillaglakta csendbe

Az égen szürke kéken
Lappangva múlt emlékem

MENNYDÖRGÉS, VILLÁMLÁS

A sötétkék inges csikós gazda
Odafenn elmordúl
Káromkodik, karikás ostora
Feje felett fordul

Cserdít egyet, olyat hogy kigyúllad
Belé a csapója,
Mind nyargal a vad sörényes felleg
Szerteszét alóla

ÚGY MINT A SZIVBAJOS SZEGÉNY

Ahányszor szépséges felhőre nézek
Szűrös szemét repüljön a szemembe
Úgy álljak meg pislogva kínnal
És vérig gyúrjam a szemem,
Csakhogy ne lássam azt a felhőt,
Csakhogy ne fájjon már a szépség,
Szokjam le már a rémült leskelődést
Az Álom ablakán

Egyet találjon ütni még a szívem
Merész szűzecske titkos mosolyától,
Görcs kapja meg lágyuló szívemet
És elvágódjam ott a flaszteren
Úgy mint a szívbajos szegény
A száját tátsa majd a népség
És émelyedjen és vihogjon
Ha fúvom a habot s öt ujjam dermed
Egy árny Halál előtt

Csak egyszer merje még a hiu bánat
Szallagjait ringatni sóhajommal,
Bolond szélvész rontson nekem
És csapjon a kórház falához,
A gyászosok sírása mosson,
Dobhártyám a jajszó repessze,
Az embergond öntsön ködöt, ne leljem
Az Ifjuság nyomát

HOLDFÉNYES NYIRFÁT LÁTTAM

Holdfényes nyirfát láttam, néztem havak rogyását,
A cinke tollát láttam, bújó füttyét füleltem
Hallgattam messze mennydörgését tavasszal, ősszel
Fehér ökröt meg sárgát láttam mezőn merengni
A víz szövését néztem, nap csillagjait abban,
Szagolgattam virágot, virágot tapogattam.
Virágos zászlók úsztak felettem fönn az égen
Úgy múlok én el innen nehéz arany szívemmel
Én mindig emlékszem majd fűszálra, harmatcseppre,
Lepkére, aki nyáron szállott mint néma álom
Emlékszem, emlékszem majd, én ezt el nem felejttem
Bármerre lengek majd, vagy ha úszom nem tudom hol
Mélázom, el nem fogyhat belőlem a csudálat:
De gyönyörű, de boldog ünnepre voltam híva

HA NINCS VÁGY A SZIVEDBEN

Ha nincs vágy a szivedben
Barbár a bomló rózsa
S fáradság túlságos szaga
Az ég ha kék is, szürke mint a jég
A felhő mind oly életűnt fakó
Mint vén ponyván esőknek foltjai
S a fülemile hajnali szava
Csak annyi mint ha cseng a telefon

SAJNÁLOM A TENGERT

Sajnálom a tengert, mert nincsen ősze
Nem tudja az a vas tenger, mi ez
E szőke bánat, bűbáj, szerelem.
De szép is vón olyan szeptember egyszer
Hogy szállna, szállna a hervadt levél
A vadonat kék vízre végtelen
Honnan, csudából, álomból, az égből.
Szegény matrózok nem hinnék, hogy élnek
Úgy ámulnának a korláthoz esve,
Tengerbe hullna a matrózpipa,
Helló! helló! repdezne jobb kezök
S még mit szólnának iskolátlanul,
Bolondot, ünnepit, jaj, nem tudom
S mit képzelnének a sirályok is
Gyáván sivalkodván, szokatlanul?
Buknának, csipkednék a levelet,
Falánk szemök görögne gyanuval,
Aztán engedne szárnyok, a feszes
És elfogódva halkal lengenének
És enyhe rózsaszín lopózna
Eszméletök kódos jegére
S talán el is mulasztanák
A szép zsíros halakra törni,
Kik a hullámot orrukkal kiszúrták
S nézik, nézik, nézik merev szemökkel

Szétfoszlott alkony aranyos rogyását
Vagy mit látnak, mit láthatnak vajon,
Hiszen reggel volt az imént az égen,
Nincs is fejökben ész tünődni, nincs,
És nincs oly lelkek szálkái között
Mely boldog és boldogtalan lehet
S nincs hangjok mint nekem, sóhajtani

DE SZÉGYEN ÉLNI

De szégyen élni
De szégyen élni
Tovább köszönni
Tovább beszélni

Jaj emlékezni
Jaj mindent tudni
Hallgatni szépen
Némán hazudni

Szégyen a sóhaj
Szégyen a bánat
E hűtlenségre
Nincsen bocsánat!

Borúlj rám felhő
Tenger ragadj el
Őszi köd rejts el
Napfény tagadj el

Bújkálni, várni
Haláltól félni
De szégyen élni
De szégyen élni

Remélni, hinni
Éghez epedni
Szívnek dobogni
Meg nem repedni

CSAK A SZIVEM ÉRZI

Nem érzi a halott veréb
Ha a ló a begyére lép
Csak a szívem érzi

Nem érzi a száraz levél
Ha sárba teszi le a szél
Csak a szívem érzi

Ha válnak néma fellegek
Nem érzik azt meg az egek
Csak a szívem érzi

Nem érzi nyíló rózsza azt
Hogy elvesztette a tavaszt
Csak a szívem érzi

Nem érzi azt a sárga hold
Hogy végtől végig árva volt
Csak a szívem érzi

MEZTELEN

Ábránd derül elébem, esztelen
Holnaptól fogva járnánk meztelen

Ingünk a napfény, a vihar a fésünk,
Szerelem vón őszinte nevelésünk

Én nem tudom szívünk mikor szeret
Egyet szeretne csak vagy ezeret?

Az ölelések vinnének kerengve
Mint hullámok a tengert végtelenbe

Sejtek csókot többet mint eleget
Csillagos földet, pipacsos eget

Erdőkön élnénk, senkitől se félnénk,
Százszor többet danolnánk mint beszélénk

Csapná a záporos május szelével
Vizes testünk szírommal, zöld levéllel

Szint játszva, mint a selymek és halak
Versenyt futnánk a szivárvány alatt

A sóhaj híd vón estéből az éjbe
Öröm hegyéről álom felhejébe

A tiszta könny altunkban esne meg,
Nyilnának reggel harmatos szemek

Azt sem tudom, dolgozni kéne-é,
Vagy csak vonulni a szüret elé

De tán még a szüret sem érdekelné
Az élet csak szerelmet énekelne

Csak csókot ennénk, legjobb földi jót,
Nem vón kinek leverní a diót

A nap borúlván, mennénk mind mesélve,
Lábunk megmosni csendes füzes érre.

Fejünk merengés félre hajtáná,
A mosoly ajkunk nyilván tartaná

Amit beszél a víz, a lomb, az állat
Füleink mindent hallván hallanának

Tollát a gerle s hervadat felé
Levelit tölgy útunkra ejtené

Jaj, csuda vón az őszök levele :
Pillangó, ki nem száll, csak lefele

Télen beesné hajaink a hó
Óh, báj vón, bál vón, bomlani való

Állnának szembe a fiúk, a lányok,
Merő fehér anyók meg aggastyánok

Vón hahota, az ég ketté hasadna,
A boldog isten is velünk kacagna

A RITZ ELŐTT, HA ZENE SZÓL

Akkor sajnálom a szegényt
Ha olvas egy boldog regényt
Szorulva a villamoson
Meg a hídon ha nekidül
Bámulni, hogy a víz oson
S ha lép vasárnap egyedül,
Mint úri ember, sarlatán
Kaucsuk gallérral a nyakán
S nyakkendőtüvel és igen
Fényesre nyalt cipőiben
Vagy hogyha a telisteli
Csapatba ő is beleáll
A Ritz előtt, ha zene szól
(A járdán is hallani jól,
Bent ünnepély foly, csoda bál)
Lábujjhegyen ha odaáll
S a kis lányát fölemeli

VIRÁGOK MÉRT HALLGATNAK

Mért áll a nap felettünk, mért fut mindig a hold?
A föld mért alszik mélyen, miért eszmél a víz?
Virágok mért hallgatnak, mért hangzik a madár?

Szemünk miért hord barnát meg kéket, mért vajon?
A szőlő mért lett édes, miért lett sós a könny?
Más más hangon miért szól a férfi, női hang?

Nem sejtik ezt vegyészek, hervadt professzorok,
Miből, mióta, honnan kelt egy ilyen világ?
Merenghetek s a hosszú csöndet faggathatom

Öröm miért örvendez, mért fáj a fájdalom?
Mért rossz a rossz a szíven, miért nem jól esik?
A hó mért jön fehérben, miért sötét az éj?

Meghalhatok, szemem csak bámul tovább, tovább
Talán lát egy tavaszt itt sárgán lobogni majd
Meg kék havat havazni, az is de furcsa lesz

A RENDŐR

A Nemzeti táján
Jobbra balra járja
Összevissza járja
Mind a maga útját
A rengeteg ember
A rengeteg árva

Az a nagy nagy rendőr
A két karját nyitja
A két karját nyitja
A téveteg népet
Arra megállítja
Erre megindítja

Úgy áll tárt karokkal
Utca fejedelme
Utca fejedelme
Te, hogyha valakit
Szórakozottságból
Egyszer megölelne

ÉN VAGYOK, ÉN VAGYOK

Én vagyok a Hold, az a bús téveteg
Tőlem ne féljetek

A tajték felhő mely az égen andalog
Én vagyok, én vagyok

S a tépett plakát is mikor úgy didereg
Mint az árva gyerek

Az a gazdátlan eb, az is én vagyok
Jaj fel ne rúgjatok

Az alma ha adja azt az álomjó szagot
Érzem az én vagyok

Én vagyok, én, az az őszi levél
Kit rád fricskáz a szél

HADD LÁTOGASSALAK MEG ELHAGYOTTAK

Hadd látogassalak meg elhagyottak
Hisz én is el vagyok hagyatva
Sötét van és hideg van egyedül
Cseréljünk sóhajt szerteszórt szívek
Hozzátok érek, megszólítalak
Idegenek kiket nem ismerek
Hisz idegen vagyok magamnak én is
A testem lelkem ismeretlenek
Szeretni kívánnám saját magam
Hát hadd szeresselek hasonlók
Hát hadd szeresselek szegény szegények
Mert én szegény szegény szegény vagyok
Egy fűszál nem nő sík tenyeremen
Arany nem foly csak sárga víz szememből

Felhőkhez ágaskodni nem bírok
Hogy tapogassam és szagoljam őket
Vének karoljatok belém
Én jó pajtásotok vagyok, mert nékem
Az élet messze s a halál közel
Ti asszu hangú érdes férfiak
Borítsátok vállamra kezetek
Én is bűn gond és búbánat vagyok
Jaj gyermekek kis tiszta gyermekek
Lepjete meg mint tavaszi kiöntés
Hadd essem el botolva köztetek
Tudatlan, gyönges s ártatlan vagyok
Csúfoljatok ki mert otthagytalak
Arcomba hulljatok lombok virágok
Leányok asszonyok, leányok asszonyok
Én nem vagyok más nemzet, más világ
Szívem tűpárna s két ajkam panaszt köt
És éjjel nappal csókot álmodok
S két bimbót látok két holt mellemen

KÉK SZEMŰEK

Mindig szólhatnám
Valamit néktek
Ti kék szeműek
Ti kék szeműek

Azt hogy csudálom
Szemetek kékjét
Azt hogy nem értem
Fel nem foghatom

Sokszor úgy nézem
Ti bábok vagytok
Porcellánból van
Kék szín szemetek

Alig hiszem el
Hogy ti is láttok
Itt színről színre
Mindent a földön

Fáradt vagyok én
Én barna szemtől
Ha bele nézek
Csak elfáradok

A kék szemekbe
Jól esik néznem
Lányé, gyermeké
Vagy öreg úré

Ti kék szeműek
Ti szebbek vagytok
Szerelmesebbek
Ártatlanabbak

Ugy hiszem néktek
Több közöttök van
A kék egekhez
A tengerekhez

EZÜST NAPSÜTÉSSEN

Bámúlom hogy indul
Hogy száll lefele
Emitt is amott is
A fa levele

Mint az új pillangó
Ijedez, haboz
Mint a ballerína
Fordul, hajladoz

Mint a szökött csillag
Rézsut úgy inal
Mint hó hull december
Lágy álmaival

Ezüst napsütésben
Havaz az arany
Boldog az én szívem
Vagy boldogtalan?

A veréb, a cinke
Hova tűnhetett,
Szellő se zavarja
A szent ünnepet

A sóhajom én is
Úgy tartogatom
Nem merek moccanni
Ezen a padon

EGY KUTYÁHOZ

Tudnád hogy fáj, tudnád hogy szenvedek
Te házőrző, hogy így ugatsz felém
Míg lépek itt a villa rácsa mellett.
Elő loholsz a nyírott pázsiton
Dülled szemed s az ínyed láttatod
Hörgesz, ugatsz, ugatva kapkodod
Fel-fel remek fejed te jó kutya,
Ugatsz, ugatsz, ugatsz dühödve rám.
Mi lelt? Tolvajnak nézel engemet?
Fényes nappal van, zárva a kapu,
Csak nem hiszed hogy most vállalkozom!
Nem is láttam jóformán ezt a villát,
Azt sem tudom ki bújt el itt előlünk
A jó módját én nem kívánom el
Akárki az, tőlem békén mulathat

Vagy nem mulat jól? oh azt fájlalom.
Te tán úgy képzeled hogy rossz vagyok
Mert semmim sincs, csak lángot gondolok
S a szívem mérget főz, lehelletem
Gáztámadás, nézésesem tűzveszély?
Nem nem, derék állat, tőlem ne tarts
Nem száll itt békanyál ártatlanabb
A sóhajomnál s két szemem ha pillant
Földön járó csillag világa az
Rendetlenség, rútság, halál felett.
Nem tud rossz lenni szívem, gyöngyvirág
Csak illatozni tud; s édes gyökér
Marcangolhadd, csak édes, édes az.
Látod megállottam, térítelek
Reád mosolygom tiszta kedvemet
Hangot kínálok, füttyöt dünnögést
Adnám a rács közt ujjaim neked
Tarkód vakarnám, hátad mángorolnám
De hát békülni nem méltóztatol
Hiába, sőt annál jobban haragszol.
Cipőm orrához ó ha szimatolnál
Rögtön nyaldosnád meztelen kezem
És jó barátok lennének ízibe
De sajnós elfogúlt vagy kedvesem
Gazdád az istened s hogy így ugatsz
Az szent szolgálat, istentisztelet.
Vajon mi légyen mind e vad vu! vu!
Én úgy szeretném ezt megérteni
De nem kaptam szótárt az ebbszédhez
Csak bámúllak mint kábúlt idegen
Ugy hallgatom hamis szónoklatod
Embertelen színészi dikciód.
Gyöngít a bánat, elsajnállak itt
Szegény bolond, megrontott pára te
És szégyelem magam, de szégyelem
Hogy bélyeget nem lelsz az arcomon
Hogy nem sajdítod semmi lelkemet
Hogy nem rezzensz s torkod meg nem szorúl
Hogy nincs sugalmad s fény szemed mögött
Nem virrad, hogy rám ismernél talán

Ki itt a Földön a szívére vette
A szíved, álmod, árvaságodat.
Megyek már, szervusz ; ládd fejem lehajtom,
Magamban tengermélyen megcsalódtam.
Ugass kutyám, ugass ha jól esik,
Ha nem tudod hogy engem nem szabad
Ugatnod. Nem baj, fő hogy élvezel
Amíg ugatsz ; úgyis hosszú a nap,
Hosszú, hosszú, unalmas, oh tudom

KÖSZÖNÖM

Köszönöm oh május hogy láttalak
Hogy fulladoztam orgonák alatt

Köszönöm füves nyár a meleged
Melengettél mint édes gyereked

Köszönöm ősz a sárga levelet
A boldogság jött bálba teveled

Tél, tiszta tél köszönöm halk szavad
Kezemre szállott friss pehely havad

Köszönöm felhők, álmot varrtatok
Álommal engem betakartatok

Köszönöm üdvösséges éj neked
Az égi fényt, a gyémánt éneket

Köszönöm óh csók, hév illat zamat
Hogy itt megested érző ajkamat

Jóságos jóság tündér cseppje, könny
Kóstoltatlak, köszönöm, köszönöm.

ELSZORULT SZIVVEL

Szabad-é nekem még
Nevetni tréfálni
Levelező fák közt
Füttyszóval sétálni?

Szerelem jön szembe
Szabad észrevenni
Minden bánatomhoz
Hűtelennek lenni?

SORS

Senkise látja a felhőt
Az esti sötét egeken

Senkise látja a lepkét
Ha éjszaka száll a mezőn

Az édeni színt a virágon
A kertre ha nem süt a hold

A tenger ezüst ragyogását
Ha reggel a köd leborúlt

A Földön az isteni lelket
Ha mocsok lepi azt be : a gond.

OLAJFA

Az olajfa, az olajfa
De sáppadt a levél rajta

Úgy tekintek mint a télre
Az ezüstös levelére

Mosoly járja, csoda bágyadt
Azt a gyenge olajágot

Ki sejthetné milyen fajta
Álmot visel az olajfa

Melynek égő nyári délre
Hold süt az ő levelére

HARAPÁS

Mikor belém mart a foga
Én észre sem vettem bizony
Belém mart, volt hozzá joga
Nyomát nyolc napja hordozom

Megláttam a tükör előtt
Reggelre, édes istenem!
Hogy visszaképzelhessen Őt
Behúnytam elbájolt szemem

Irtózatos hogy meghalok
És elfelejtem a nevét
Sötét hideg semmit falok
Nem szája parfümös hevét

Első reggel viola volt
Az a szerelmes drága nyom
Csuda bolond viola hold
Itt kelt föl a bal vállamon

Borult kék lett (a széle rőt)
Másnap reggelre már a hold
Nézem harmadnap délelőtt
Kerek, kerek hű tintafolt

Negyednap pernyeszint kapott
Ötödnapp lett sápadt hamu
Aztán fehér lett a hatod
Napon, de sárga hajlamú

S tegnap lett barna, halovány
Ma már csak árnyék, lehelet
Nem láttam még ilyen sovány,
Ily finom hervadt levelet

MIG TŰNÖK A PLATÁN ALATT

Hajoljatok ti lombok
Míg tűnök a platán alatt
Zöld leveles ágak
Szép zöld kezek lágyak
Érintsétek vállamat

Hajoljatok zöld ágak
Te meg csitúlj bolond madár
Fújjad fújjad majd, csak
Egyet hadd sóhajtsak
Jól esne ha hallanál

JUNIUS 24.

Kis piros pillangó
Elbágyadt szegény
Lassít, lejt, hopp megszáll
Egy fűszál hegyén

Összetette szárnyát
Megbillen, de ül
Ha Veled nézhetném
Nem így egyedül

KASZÁLNAK

A nagy fűbe heten állnak
Sorba állnak, úgy kaszálnak

Csak bokától látni őket
Azt hinnéd a földből nőttek

Egyet lépnek, egyet állnak
Akár álomban járnának

Le van az ő fejök hajtva
Elhajlásuk táncos fajta

Mind egyszerre suhint, lassan
Hogy én azt alig hallhassam

Mintha édes sóhaj lenne
Bánat lenne, óhaj lenne

Nem napszám ez, nem fűvészet
Fénylő mozdulatművészet

Oly finom, oly csoda fáradt
Ahogy ontják a fűszálat

Mintha nem halálnak adnák
Csak szelíden símogatnák

ESŐ UTÁN

Ott iszkol még egy felleg
Akár a megdobott kutya,
De már az ég kikékült
A nap megint örül
S ni még egy csepp esik!
Orron talált; megrezzentem belé

Uj csepp! zsupsz, a tükrös járdára hullt
Cipőm elé, vizet szikrázva szét.
Szivárvány hajt, oh illan, mint a láng
Egy taxiból az úr az égre néz
Nekem meg a kezem fejére pottyán
Még egy késő csepp. Jó nehéz, meleg.
Fölvettem a kezem. Mi érdekel,
Én nem tudom. Reflex, ugye.
A jobbkez napsütött bőrén lesem
A cseppet, hogy hogy szikkad rajta fel.
Ábrándító perc, ismerős.
Hányszor de hányszor lehetett
Az élet évei alatt
Hogy cseppet kaptam még az égből
Az utcán így eső után
S épp ily frissen jött ment a nép,
Én meg figyeltem a kezem

HINTA

Páros csillag fenn az égen
Fenn a holdnak közelében

Nékem olyan nagyon tetsző
Az a csillag az a kettő

Oda kötöm majd a hintám
Ha beszáradt itt a tintám

Elpihenve ringva rengve
Onnan nézek csendesen le

Onnan nézem ezt a Földet
Ezt a kéket ezt a zöldet

Csoda csendbe rengve lengve
Ázsiákon elmerengve

Afrikákon Ázsiákon
Minden Polinéziákon

Lejtve lejtve, csak felejtve
Fájdalmaim mind elejtve

Szép emlék lesz, félig álom
Hogy itt jártam a világon

SZEPTEMBER 12.

Szeretem a plajbászt hegyezni
Az arcom könyvvel meglegyezni
Az órámat felhúzni lustán
Cipőkenést nézni az utcán
Esőben az ablakhoz állni
Egy gyufaszállal elbabrálni
Fiókban semmiért kutatni
Ismeretlennek tüzet adni
Nyakkendőt kötni
Fésülködni
A kalapom kefélni
Élni

ÚJ MANDULA

Nézd oly halvány zöld a tokja
Mint a golfpályán a szoknya

S bent az ájult sárga héjja
A hold ilyen sárga néha

S ez az álomfehér teste
Te vagy ilyen este, este

HÚSVÉTRA

Tojásnak, tojásnak
Nyolc fillér az ára
De kevés is kerülhet
A magyarok konyhájára

A nyúlnak, a nyúlnak
Ára három pengő
Nem élvezhet biz abból
Csak az előkelő bendő

Báránynak, báránynak
Pengőhús kilója
Annyit ölni kár is volt
A szegen marad ni, lógva

Kár is volt, kár is volt
Ölni annyi embert
Kit az öreg Úristen
Mind megöregedni rendelt

Orgona virágja
Rakodj ki az ágra
Borítsd rá az álmodat
Erre a gyilkos világra

ESŐCSEPP

Elkezdett esni, és esőt leső
Szemem alá pattant egy csepp eső

Egy cseppet sem haragszom érte, sőt
Köszönöm szépen ezt a csepp esőt

Amint gurult, behúnytam a szemem
Oly rég nem sírtam édes istenem

PIROS

Nincs piros szebb
Mint a tulipán
Ha még bimbó
Tavas derekán

Csak a hajnal
Az szebb nála tán
Ha pitymallik
Messze Cinkotán

Legszebb hajnal
Legszebb tulipán
A piruló
Fiatal leány

MÁJUS

Édeset, de édeset nyelek
Badacsonyi bor ez a meleg

Oly világosság van, oly csuda
Mese, mese a magas Buda

Ünnepfelhő lebeg a vizen
Messzi bűgös örömet izen

S micsoda jókedvet kiabál
Az ablakban az a zöld madár

S egy-egy sárga pöttység itt terem
Tündérbál lesz édes istenem

A sínen is szerelem ragyog
Csepp híjja hogy boldog nem vagyok

OLYAN FEHÉR

A bodza nézd milyen fehér
Mint a karéj vajaskenyér

Meg mint a csipke, hajdanán
Ilyet horgolt az én anyám

Olyan fehér, olyan fehér
Olyan szelíd fehér tenyér

Reá boritom arcomat
Emlékszik majd, megsímogat

HALLGA

Most hagyta el az estharang
És hallga . . . még
Egyet zendít utána
Bágyadtan, szinte bánja
Hogy este lesz, elvész az ég.
Kedvencem ez az árva hang
Vigyázva várom
Halkal csudálom
Míg elrezdül, álomba foszlón
Párisban is úgy mint Szoboszlón

(Páris)

OKTÓBER

Az utcán a szél, a szél végigszaladt
Hintál még a lomb az ablakom alatt

Egy-egy levél hull a járda szélire
Emlékszem, emlékszem, nem tudom mire

KARÁCSONYFA

Az országut szélén
Ott áll télbe nyárba
A Krisztus keresztje
Hóba porba sárba

Félre dült a fája
Hallgatott a szélre
Vagy a részeg auto
Billentette félre

Az Ő bádog testét
Megeszi a rozsda
Bajuszát szakállát
Az eső lemosta

Még a szeg se látszik
Ami felszegezte
A kezét a lábát
Arra a keresztre

Olyan mint az árnyék
Mint a tűnő álom
Mégis nézve nézem
Csudára csudálom

Te elhervadt Krisztus
Te vagy az én pompám
Te vagy az én drága
Fényes karácsonyfám

TAKTUS

Ahol mulatnak sóhaj vagyok
Árny a gyémánton ami ragyog

Napsúgár vagyok Grönland haván
Egyetlen fűszál a Szaharán

VALAMI

Szél voltam itt mely ellobog
Egy ernyőt fel nem fordítottam
Egy rózsaszálat meg nem törtem én

Felhő voltam, gyors égi füst
Vonagló szárny, úszékony álom :
Egy árnya sem maradt, nem lett eső

A szívszorulás voltam, a sohaj
A messzenézés, csönd két szó között
A fülsengés, az elcsodálkozás

ÁPRILIS

Nyargalt mint kiscsikó a szél
Belém akadt egy fűzlevél
Itt megragadt a vállamon
Olyan szívesen vállalom

A MARGARÉTA

Valami szél most szállni kezdett
Nem érzem én, nem érzik azt a fák
Nem érzi azt a végtelen világ
Csak egy pár margaréta reszket

CSILLAGOK

Éjfél felé az ég alatt
Oly hangulat esett le rám,
Hogy fent az ég az óceán
S a csillagok aranyhalak

ADAT

Sose nézem meg mennyi a pénzem
Hányadika van ma azt se nézem

Nevem napját mindig elfelejtem
Születésem napját is elejtem

Óráim is ha meg kell nézni félek
Jobb nem látnom hogy vész el az élet

ÉLETEM

Az én életem nem élet
Csak életet játszik

Az a fa vagyok kérlek
Aki a vízbe látszik

A GYERTYÁNAK REPÜLT A LEPKE

Az a kevés kis sercegés
Amint a gyertyának repült a lepke és
A szárnya megégett :
Az az élet

VIRÁGOK

Tavasznak ibolya a virágja
A nyár rózsát hoz a világra
Az ősz a chrisanthemot költi fel
A tél jégvirágot lehell

A FÁK

A fák a fák
Mert itt járok éppen
Indulnak szépen
Hátrálnak járnak
Mint néma katonák
Fordulnak jobbra át
Fordulnak balra át
Megállok nézni a csodát
S a fák a fák
A fák is hirtelen
Megállanak velem

IMPRESSIO

A fák : a férfiak
A bokrok : az asszonyok
A virágok : a gyermekek

A reggel : a születés
A dél : a szerelem
A csillagos est : a halál

EGY KÖNYCSEPP A BÜNÖM

Egyszer szerettem vón,
Egyszer, boldog lenni
E bűnös világon
Az én bűnöm ennyi
Egy könyecsepp a bűnöm,
Egy sóhaj, egy álom
Ezért kell bűnhődni
Az életen végig,
Végig a halálon

1935

Mennél szegényebb a világ
Én annál gazdagabb vagyok
Enyémek felhők csillagok
Égenföldön minden virág

NYÁRI ESTE

Esett. Az ég megint ragyog :
Juj édeset sikolt
A hold
S úgy kacagnak a csillagok

JÓ

De jó a sírba lejtetni
Hitet hazát elejtetni
Világokat felejtetni
Feltámadást se sejtetni

1919

Jaj mennyi sánta sánta sánta
Csípőjét rántja rántja rántja
Szívem de bántja bántja bántja

Nehéz ezt bírni bírni bírni
Mit ér itt írni írni írni
Sötétet sírni sírni sírni

CSAK AZ ALVÁS ILYEN CSENDES

Mintha hó vón, pedig dér ez
Nem süt a nap pedig dél lesz
Olyan csend ez, olyan csend ez
Csak az alvás ilyen csendes

Varjú szól majd arra várok
De még a varjú se károg
Olyan csend ez, olyan csend ez
Isten lelkében mereng ez

Ebben a deres mezőben
Ezüstözött gyenge zódben
Járok ebben a mezőben
A világról elveszőben

Emlék lettem vagy csak álom
Az a fátyol a határon
Ott szűrődik föld az égbe
Ég meg föld a semmiségbe

A CSILLAGOK LEJÖNNEK

Mákos kalácsot majszol
A legkódusabb pára
A csillagok lejönnek
Karácsony éjszakára
Arany jóság hull nesztelen

Csak oda nem esik fény
Az ócska keresztfára
Csak Jézus nem kap semmit
Csak Jézus mindig árva
Csak Jézus mindig meztelen

ÉN IGY SZERETTEM VOLNA ÉLNI

Én úgy szerettem volna élni
Minden halandóval beszélni

Mindenkinek nevét kérdezni
Mindenkinek szívét érezni

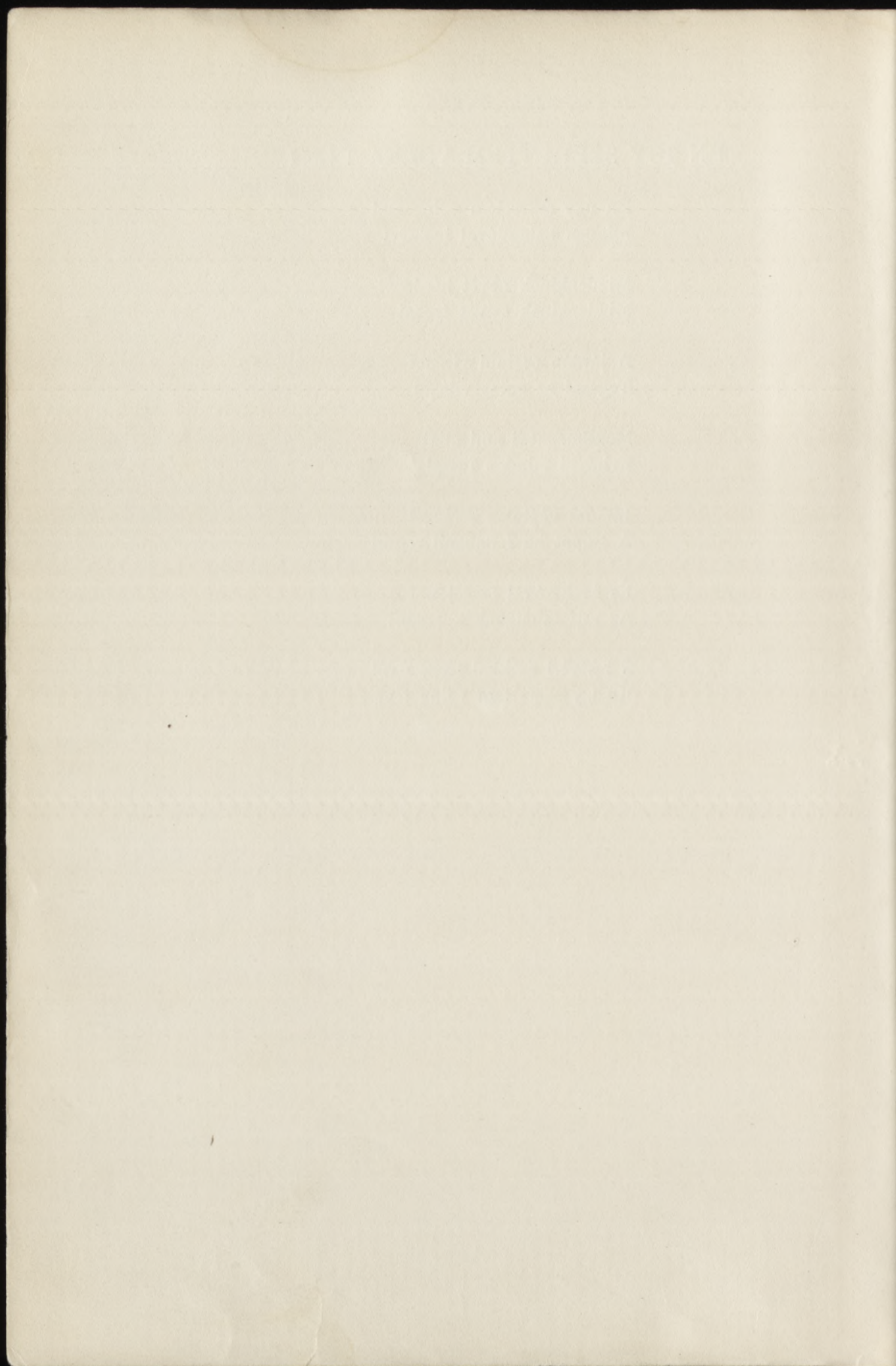
A járdán osztani virágot
Tegezni az egész világot

Megsímogatni ami állat
Érinteni minden fűszálat

Imádni végtelen sereggel
A Napot ha fellangall reggel

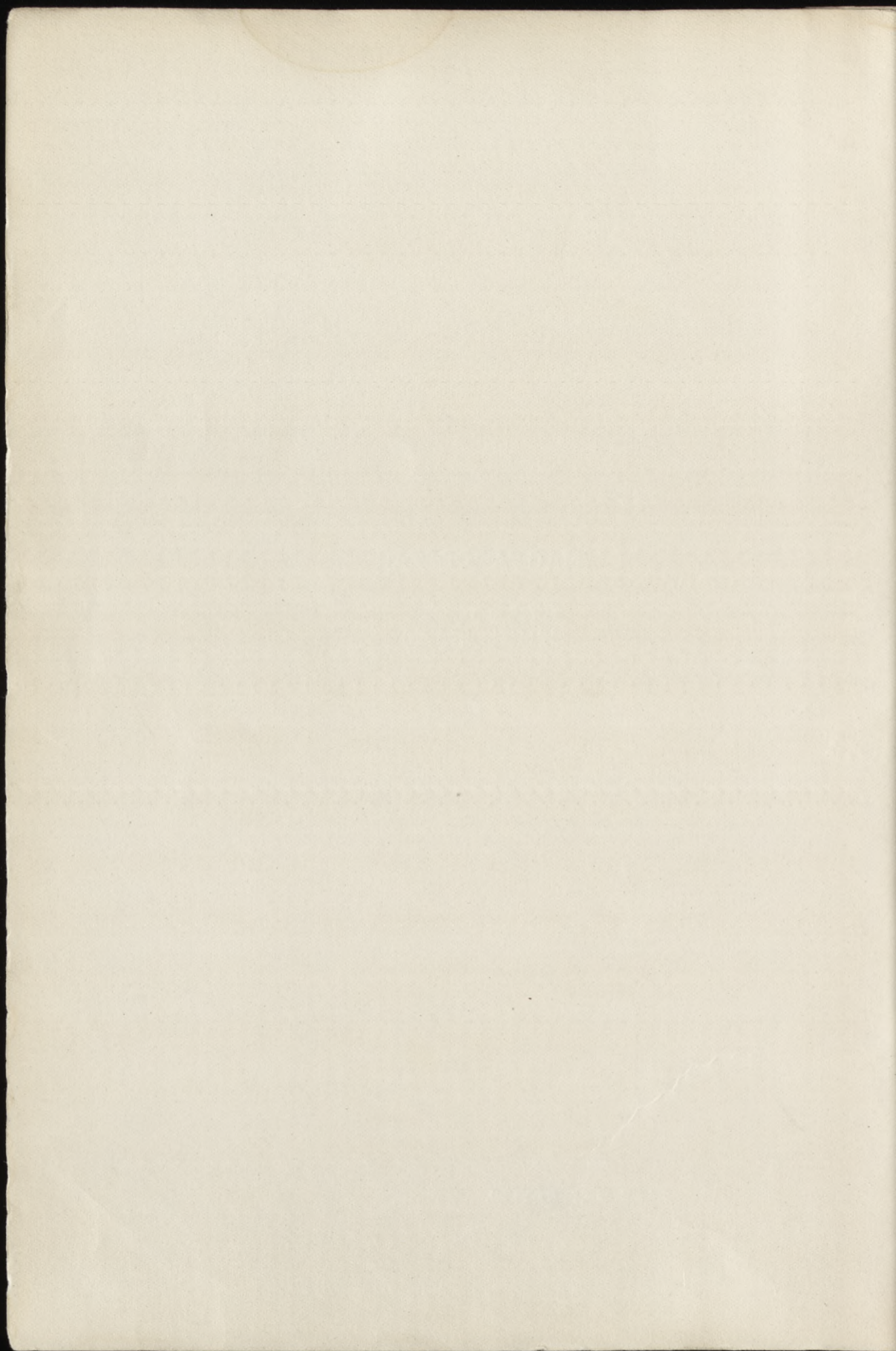
És énekszóval összejönni
Az esti csillagnak köszönni

S testvéri csókkal haza térni
Én így szerettem volna élni

MAGYARORSZÁG

(Ezek a versek
1914 óta íródtak)

IMÁDSÁG

Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én istenem hallgass meg engemet.

Hozzád megy szívem, itt szavam dadog,
Hazámért reszketek, magyar vagyok.

A népekkel ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.

Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáljad, szeresd.

Szeresd, vigyázz rá istenem atyám,
El ne vesszen veszejtő éjszakán.

Mert itt a népek nem tudják, mit ér,
Hogy olyan jó mint a falat kenyér,

Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassú dallal szeretne szántani.

Édes istenem te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.

Te tudod ezt a fajtát, mily becses,
Milyen takaros, mily kellemetes.

Te látod életét minden tanyán,
Te hallod hogy beszél: édes anyám.

Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza sárga vizét.

Te tudod hogy itt milyen szívesen
Hempereg a csikó a fűvesen.

Tudod a nyáj kolompját ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen

S keserű könnyeink tudod Uram,
Hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan,

S hogy víg esztendőt várunk mindenér
Hisszük hogy lesz még szőlő lágy kenyér.

Óh keljetek a magyart védeni
Ti istennek fényes cselédei :

Uradnak mondd el arany arcu Nap,
Mondd el szerelmes délibáodat

Dicsérjed a Balatont tiszta Hold,
Hogy szebb tükröd a földön sohse volt.

Csillagok, értünk könyörögjetek :
Kis házak ablakába reszketeg

Szerteszét este mennyi mécs ragyog . . .
Könyörögjetek értünk csillagok.

Ó DE MEGNÉMULTÁL

De sokat danoltak nagy Magyarországon
Nem danoltak annyit az egész világon
Angyalok hallgatták azt a magyar nótát
A mennyországban is úgy irták a kótát

A sok barna hangászt ejnye már mi lelte
Hallgat a hegedű, kiesett a lelke
A juhásznak meg a furulya lett drága
Vagy nem ád az hangot, akárhogy próbálja

Énekes madarak erre nem is szállnak
Dongók is tücskök is más hazát tanálnak
Nincs ki tanítgassa fiuk jányok torkát
Ó de megnémúltál te kis Magyarország

FELHŐ

Megláttam egy felhőt
Szép viola felhőt
Olyan volt, olyan volt
Mint a boldog álom,
Szoboszlai kenyér
A hetivásáron,
Gyenge domb a pusztán,
Koszoru a bálon,
Olyanforma felhő,
Olyan teljes forma,
Mint az a te orcád
Teljes Magyarország

Néztem azt a felhőt,
Halványodó felhőt,
Megállottam, néztem
Odafenn az égen,
A rózsás, a füstös
Alkonyatvidéken,
Ugy fájt az én szívem,
Ahogy nem fájt régen,
Néztem azt a felhőt,
Míg a magos szelek
Széthuzták, elhordták,
Volt, nincs Magyarország

MÁRCIUS VIRÁGJA

(Szavalnivaló.)

Márciusnak nincs virágja
Hideg jár még a világra
Az ibolya, a kis balga
Elfagy némelyik hajnalra

Egy virág van a világon
Az se terem meg az ágon
Se a fű közt se bokorba
Nem szedhetni azt csokorba

Magyar fiúk magyar lányok
Hogy híjják ezt a virágot?
Szívünkön nyit... ez az árva
Magyar nemzeti kokárda.

Márciusban, márciusban
Virágontó nagy május van
Csoda hajnal, tündérjárás,
Pirosfehérzöld virágzás

Egy kis selyem, vagy csak vászon
Egyszerűen, ránc a ráncon
Olyan olcsó, nincs is ára
De minékünk ugye drága

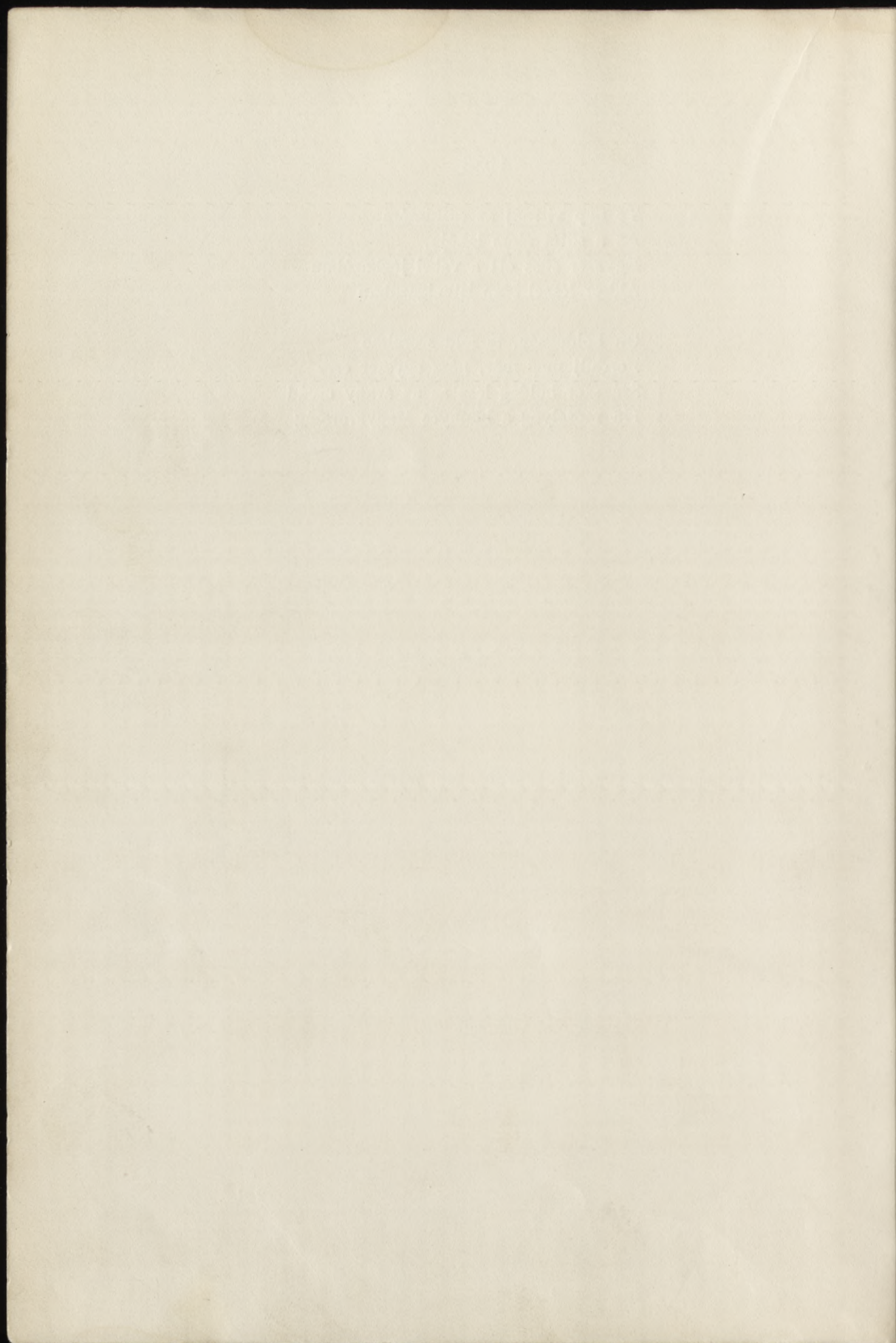
Óh százszor szép, százszor drága
A március bokrétája
Szívünk nyitott, szívünk termett
Pirosfehérzöld szerelmet.

Le nem tépik soha onnat
Sohse fakúl, sohse fonnyad
Úgy világít a világra
A szabadság szent virágja

1936

Te nap virradj az eszkimóra
Az a sötét álom lakója,
Egyszer süss ott a vaksi jéghezében
Akkor leszel Nap istenigazában

Oh boldogság, te föld szerelme
Fordulj meg már, nézz egyszer erre
Százszor boldog lesz az az arany orcád
Ha mosolyog a könnyes Magyarország

TARTALOM:

	Oldal
Mint magányos lovast	5
Csúnya és ártalmas	7
Ákom-bákom	12
A falu éjszaka	13
Álmos vagyok	14
Szonett	14
Gyermekjáték	15
Crème d'Yvette	17
Kapuzárás	18
Tinta	19
Falióra	19
Néha úgy utánanézőnk	20
Szonett	23
Örökzöld	23
Furulya	24
Emlékbe	25
Alkonyat a kórházban	26
Nyujtózkodás	27
Álmatlanul	27
A szökökút	28
Szonett	29
Játék	30
Leányszoba	31
Egyedül	31
Szonett	32
Egy régi szökhéhez	33
A táncosnőnél	33
Ha én azt tudnám	34
Ifjúságom el ne menj még	34

Egy szűz után való bánkódás	35
Tiszapart	37
Ügyetlen szavak	38
Nincs egyéb örömöm	38
Magányos éjszakai csavargás	39
Egyszer	43
Járok, kelek, megállok	43
Gyorsvonatról	44
Semmise	44
Recept	45
A Bois de Boulogneban	46
Ki maga?	47
Késő ősz	48
Sóhajtás	48
Óh	49
Ti ócska figurák	49
Dunakorzó	50
A darvak	51
Repülés	51
Szaladnak a folyók	52
Mondd	52
A kert fái	53
Borbélyhab	54
A virág szebb	54
Milyen jó nékem lefeküdni	55
Ennui	56
Magamban	57
Sétálás	57
Háztető a Montmartreon	58
Huszonhét multam	59
Fecske elfut a szárnyán	60
Hold	61
Margitsziget	61
Tavaszi	63
Gondolatom küldöm	63
Ceruzairás noteszben	64
A nap lemegy	66
Gitár	67
Add a kezéd	69
Milyen?	69
Hét szín	70
Szívből	70
Testvér, édes testvér	71
Lengyelország	73
De kár	74
Messze, messze, messze	81
A fecskének árnyéka	82
Világtalan katonáknak	82

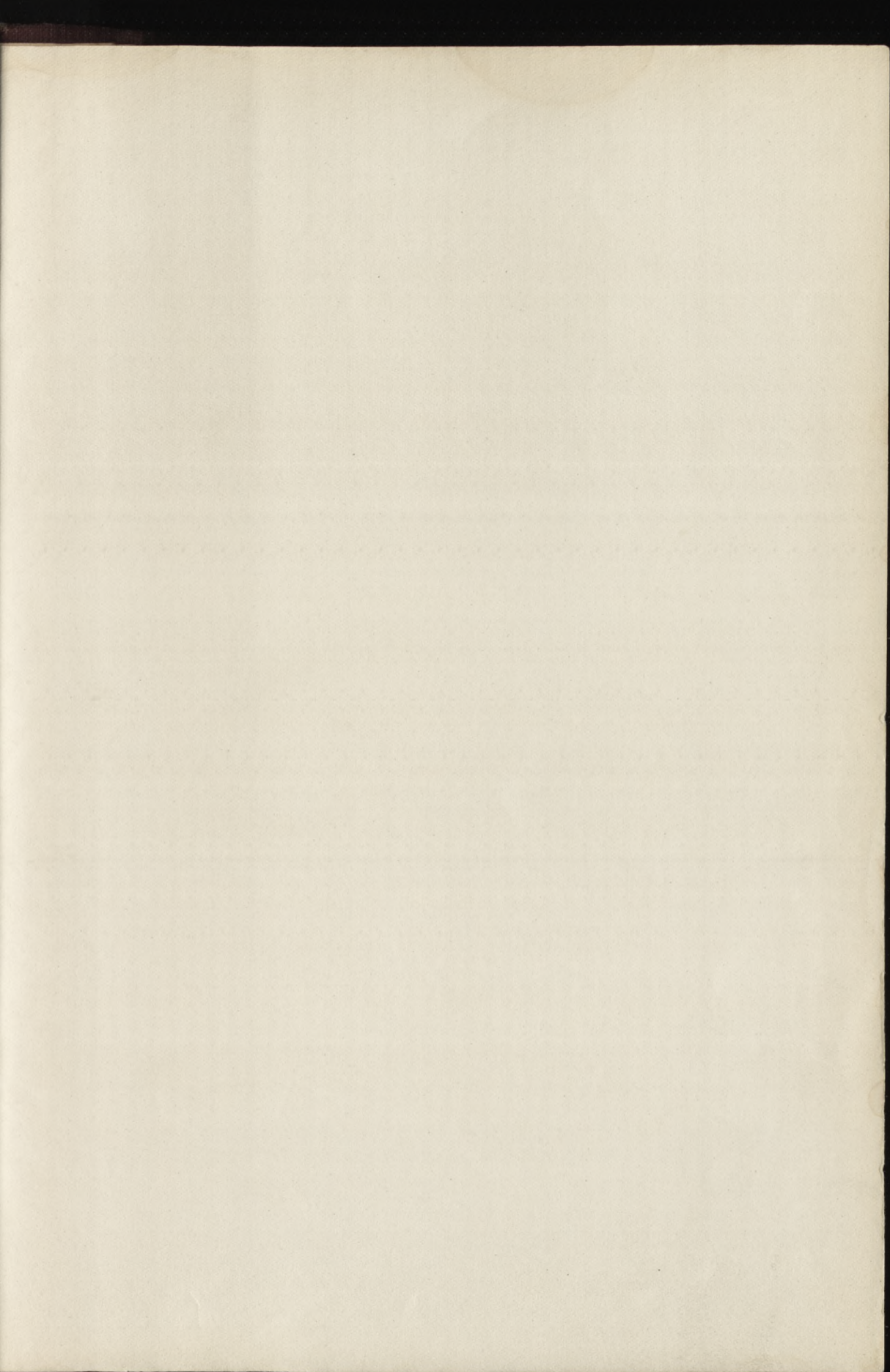
A vándorlegények.....	83
A mosoly.....	85
Éjfél	86
A semminél kevesebb valami.....	87
Elalvó hattyú.....	89
Húszéves fiúk halála	89
Lányoknak való nóta	91
Oly szépek a tavasz felhői.....	91
Jézus Krisztus	93 c
A szerelem	95
Csillagok	95
Citera	96
Szomorú fűz	99
Des Grieux	100
Kék üveggömb	101
A bánat útja	102
Mint égen a hold	103
Ránc a leány homlokán	103
Hivójel.....	105
Mint a hangafa a pusztában	106
Holnapra	107
Oly szép szívem volt	108
1917-ben	109
Néked szól	110
Mit tettetek velem	114
Nagy énekesnő, Múza, jőjj	117
Hol van valami.....	118
Hold, hold	119
A lezuhant lovas	119
A hó.....	120
Az élet.....	122
Madár	123
Kenyeres	123
Meszelő	125
Nem tudom, kicsoda	126
Nem tudnak a fák aludni	127
Olyan csöndet szeretnék	127
Szegények, szegények	128
Jóság, jóság	130
Kézírás.....	136
Február vége felé	136
Itt volt benn a szívemben	137
Szeretnék eperfa lenni	147
Senkinek se.....	147
Ha megjönne a boldogság	148
Hold	148
Bocsássatok meg	149
Sötét hintó jön	150

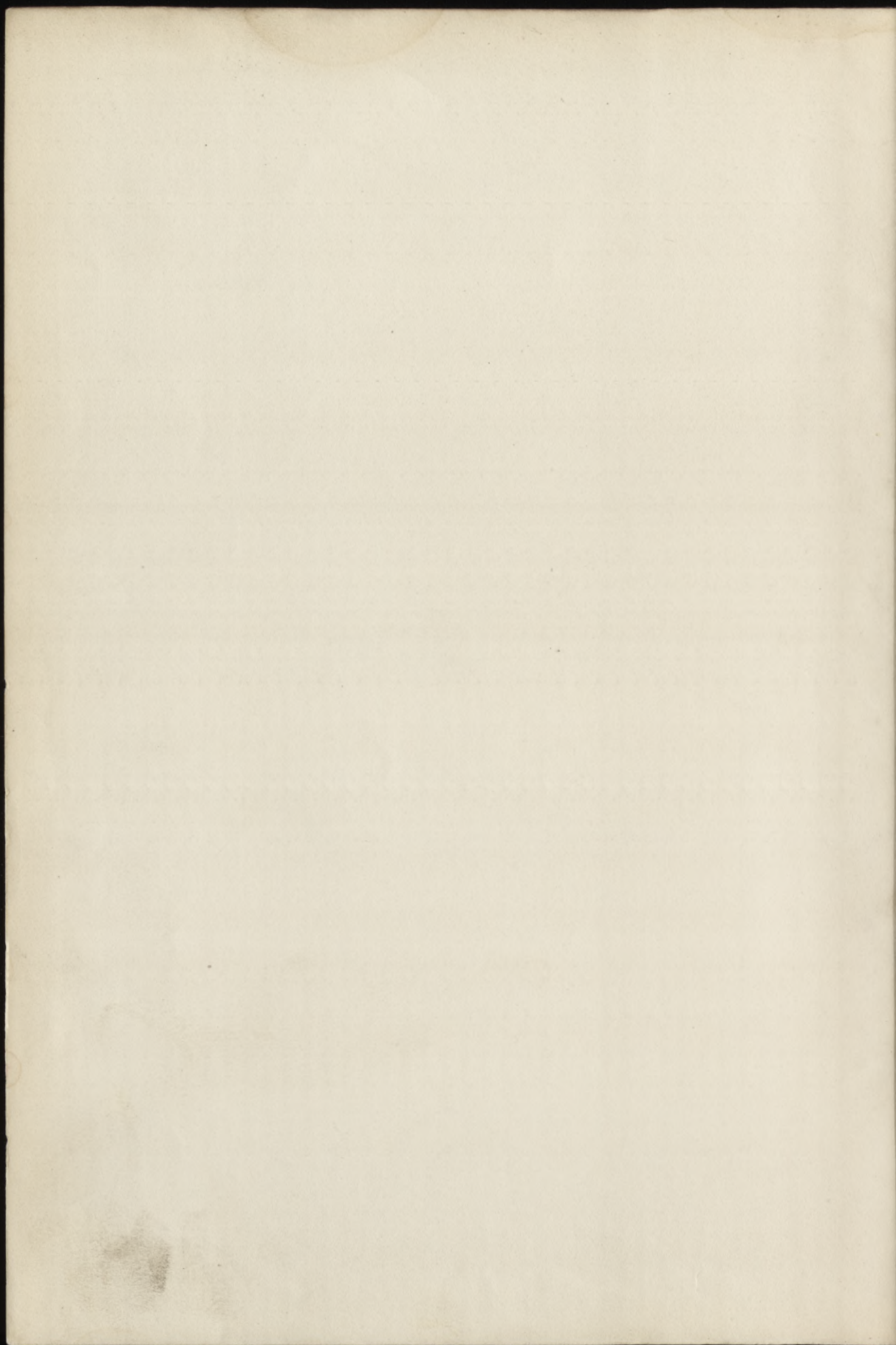
Csodálatos	151
A padon firkantottam	151
Tavasza lesz már	152
Az alkony jön felém	152
Balaton	153
Ti ártatlan szegények	154
Jaj fájdalom	155
Pincio	157
A jégvirágok holt honába	157
A fenyves fent a hegyen.....	158
Adjátok vissza	158
Homlokom lassan leáldoz	168
Hová megy egy akáclevél?.....	168
Bizalmas	169
Narancs	171
Orgona virágja	171
A felhőkhöz	172
Élő szó	173
Szívem	174
Hold	174
Holnap.....	175
Március 5.	177
Itt várnak szegények	178
Kisujja körme éle.....	178
Gerjedelem	179
Csókoljátok meg csillagok	179
A gesztenye pelyhe	180
Ki tudja a számát	181
Csokonai	181
Hangom	182
Szenvedni a tulajdon bűnödöt	183
Pillangó	184
A csikós	184
Én nem tudom	185
Az alkony néma húrjain	185
Vadlibák felé, téli éjszaka	186
Az ablak	187
Rigó	187
Pitypang	189
Hajó.....	190
Sötét lesz a Duna háta	191
Nagy nagy madár.....	191
Részvét	192
Köszöntelek mint napfényben hulló levél	193
A nappal holdja voltam	193
Mennydörgés, villámlás	194
Ugy mint a szívbaajos szegény	194
Holdfényes nyírfát láttam	195

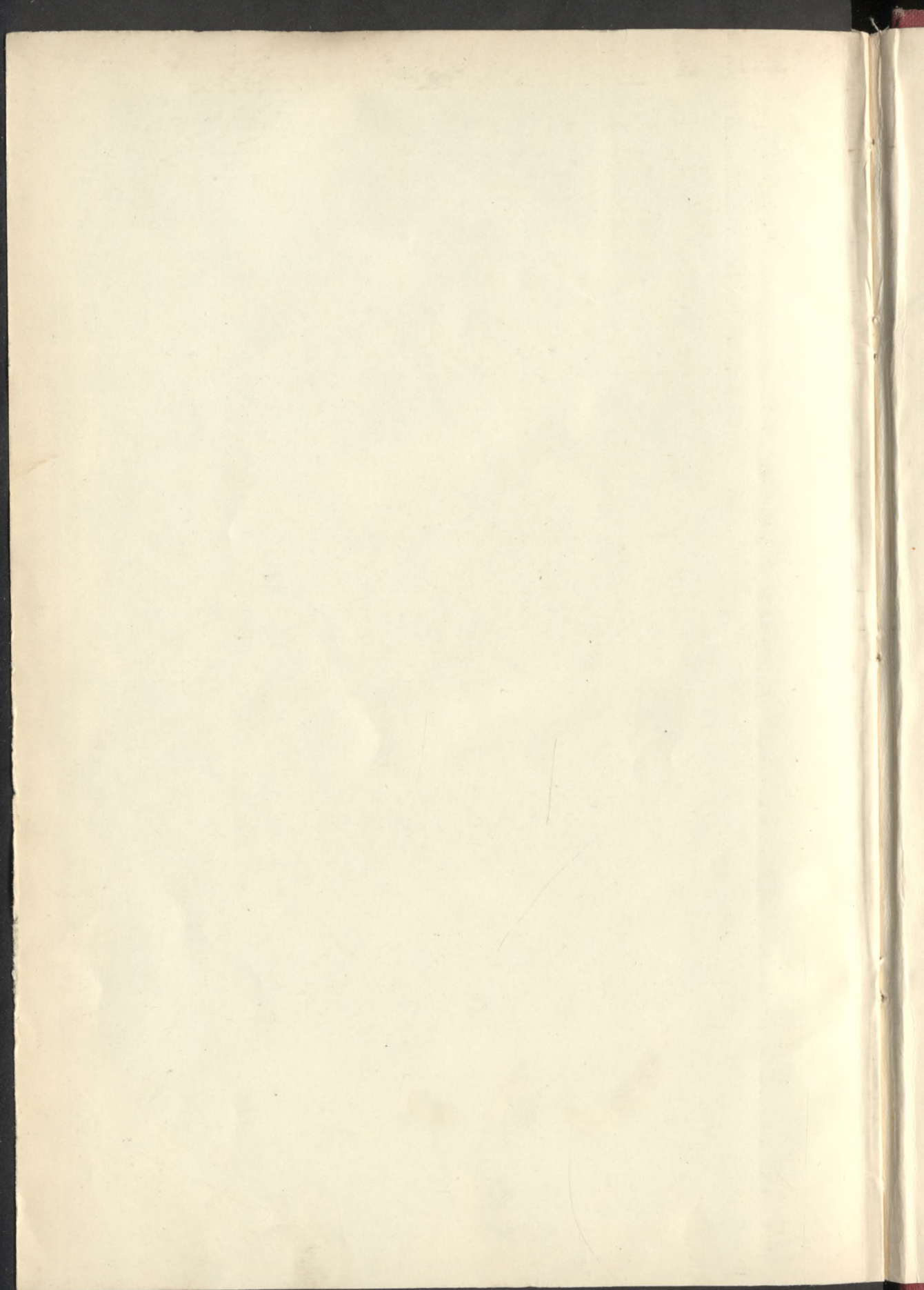
Ha nincs vágy a szívedben	196
Sajnálom a tengert	196
De szégyen élni	197
Csak a szívem érzi	198
Meztelen	198
A Ritz előtt, ha zene szól	200
Virágok mért hallgatnak	200
A rendőr	201
Én vagyok, én vagyok	202
Hadd látogassalak meg elhagyottak	202
Kék szeműek	203
Ezüst napsütésben	204
Egy kutyához	205
Köszönöm	207
Elszorult szívvel	208
Sors	208
Olajfa	208
Harapás	209
Míg tűnök a platán alatt	210
Junius 24.	210
Kaszálnak	211
Eső után	211
Hinta	212
Szeptember 12.	213
Új mandula	213
Húsvétra	214
Esőcsepp	214
Piros	215
Május	215
Olyan fehér	216
Hallga	216
Október	216
Karácsonyfa	217
Taktus	217
Valami	218
Április	218
A margaréta	218
Csillagok	218
Adat	219
Életem	219
A gyertyának repült a lepke	219
Virágok	219
A fák	220
Impressio	220
Egy könnycsepp a bűnöm	220
1935	221
Nyári este	221
Jó	221

1919	221
Csak az alvás ilyen csendes	222
A csillagok lejönnek	222
Én így szerettem volna élni	223
Imádság	227
Ó de megnémultál.....	228
Felhő	229
Március virágja	230
1936	231

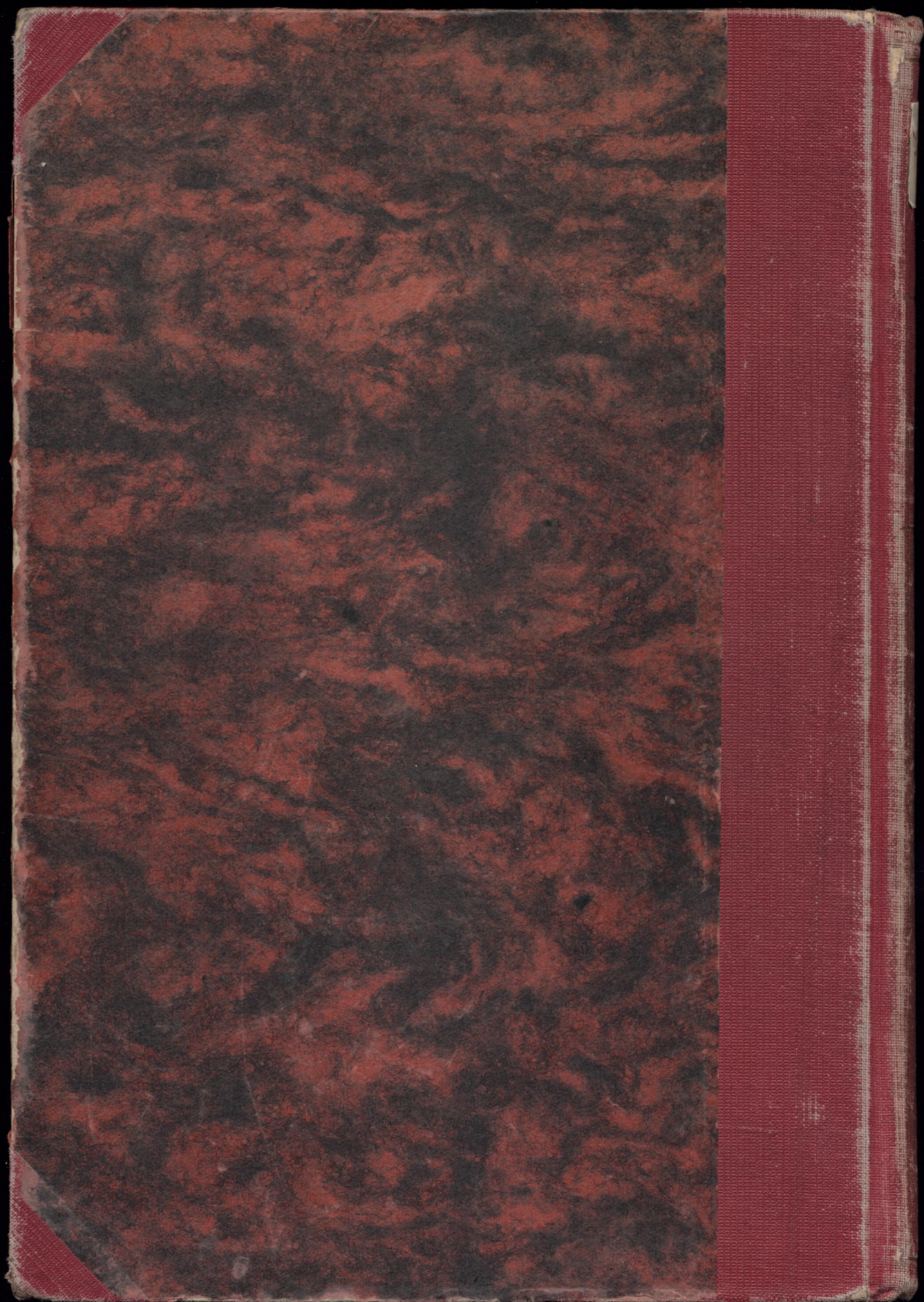

1938 DEC. -

46.500

SZÉP

Összes
költeményei

N. M.